

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПОДГОРИЦА, СЕПТЕМБАР 2002. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIII, БРОЈ 1710

МИЛО И ПЕЂА

НЕРАЗДВОЈНИ ДО КРАЈА

СРПСКА СЛОБОДАРСКА МИСАО

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

У четири броја часописа, на 3400 густо сложених страна, Српска слободарска мисао оставља будућим генерацијама сведочанство о монструозном процесу Слободану Милошевићу, процесу у којем се суди целокушном српском народу за измишљену кривницу. Достојанство овог човека који се потпуно сам супроставља безбројним, моћним и на све спремишим непријатељима је обележило почетак 21. века. Зато су ови бројеви Српске слободарске мисли огледало тешке борбе и искушења једног малог, али поносног народа који тоталитарном америчком новом светском поретку смета зато што је слободољубив, усраван и непокоран

Часопис се може набавити у седишту Српске радикалне странке на Тргу победе бр. 3 у Земуну, као и у свим општинским одборима странке по цени од 300 динара за примерак

Све информације на тел: 316 46 21

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач
Проф. др Војислав Шешељ
Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић
Заменик главног
и одговорног уредника
Марина Рагуш

Помоћници главног и
одговорног уредника
Елена Божић-Талијан
и Отпјен Михајловић

Издање припремио
Душко Секулић

Техничко уређење и компјутерски прелом
Северин Поповић

Унос текста
Весна Марић,
Златија Севић.

Лектор
Зорица Илић

Секретар редакције
Злата Радовановић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешељ,

Томислав Николић,

проф. др Никола Поплашен,

Маја Гојковић, мр Небојша Величковић,

Александар Вучић, Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Ратко Гонди,

Момир Војводић, Стево Драгишић,

Драгољуб Стаменковић,

Гордана Поп-Лазић, Лука Митровић,

др Бранислав Блажић

Штампа

„Етикета“, 20. октобра 2,

11307 Болеч, 011/806-30-28

За штампарију

Мирослав Драмлић

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

ВУК ДЛАКУ МИЈЕЊА, АЛИ ЋУД НИКАКО

Никада се није боље видјела сарадња два највећа политичка блока у Црној Гори као сада. СНП и ДПС раде потпуно у договору, опет жестоко поларизују Црну Гору. ДПС је предводник сепаратистичке снаге, а СНП глумата борца за заједничку државу. Мило Ђукановић се налази у потпуном политичком хорсокаку. Политички блок, кога он представља у Црној Гори, идегично је ономе што је Урош Нејаки био некада давно. Ђукановић, који се налази под истрагом италијанских правосудних органа, не смије због своје сумњиве прошлости и неизвесне будућности да подигне главу. Иако су он и његови сарадници економски ојадили и опустошили Црну Гору, онљачкали народ, ова владајућа камарила полако, али сигурно, залази у непремостиве финансијске проблеме.

Ниједан велики црногорски лопов није сада вољан да пуним капацитетом финансира изборе у којима владајућа група улази са извесним поразом. Либерални савез, некадашњи коалициони партнер ДПС-а а садашњи коалициони брат СНП-а, нема очигито шта да тражи на предстојећим изборима. Један дио се приклоњио ДПС-у, док се значајан број зарекао да неће изаћи на изборе у октобру. Народна странка, иначе сестра либерала, може само да преживи добром вољом Предрага Булатовића и Вилијема Монтгомерија, јер им бирачка снага не прелази ни један посто.

Српска народна странка је на прошлим локалним изборима показала да је нешто јача, али пошто се зна да њом руководи СНП, односно Предраг Булатовић, њена судбина је у туђим рукама. Врло лако се може десити да СНС опет има мање посланика од НС, јер тако више одговара самом Предрагу Булатовићу.

После доношења Закона о испоручивању Срба Хашком трибуналу и серије самоубиства, након усвајања Београдског споразума, гдје се фактички разваљује заједничка држава Србије и Црне Горе и чврста коалиција са црногорским усташама, либерали-СНП, нагло губи своју политичку снагу. Све је више грађана свјесно да руководство СНП-а тоне у тоталну издају српских националних интереса на овим просторима. На састанцима по мјесним заједницама и мјесним одборима сасвим се добро види ова дијагноза. Сијасет враћених чланских карата само сведочи о наглом губљењу снаге СНП-а.

Како ће на предстојећим изборима Предраг Булатовић и његова камарила објаснити зашто су зауставили рад Анкетног одбора Савезне скупштине који је утврђивао истину о убиству министра војске Павла Булатовића, његовог савременика и функционера СНП-а. Доказ да се Народна странка може наћи у коалицији прво са Милом, а онда са Предрагом, а то исто важи и за Либерални савез, само говори о томе да је, у ствари, то све исто. Нити се Мило бори за бољу будућност Црне Горе, нити се Предраг Булатовић бори за заједничку државу. Оба се крве само заради сопствених интереса и голе власти. И зато позив Предрага Булатовића да сви стану под заставу борбе против режима Мила Ђукановића, и зато позив Мила Ђукановића да све сепаратне снаге стану под његов барјак како би сачували Црну Гору.

То је суштински њихов договор како би и једни и други окупили све политичке снаге око њихове личне борбе за власт и фотеље. И зато је Предраг Булатовић под директну контролу ставио НС и СНС, док се Ђукановић ставио на чело СДП-а, СДА, Шитгара, муслимана, Хрвата. Све због истог циља и препознатљивих намјера. Данас Либерални савез више не постоји. Дио разочараних присталица отпутовао је у правцу ДПС-а, док је значајан дио замрзао своје чланство. Слично се дешава и са СНП-ом или СНС, чија су се руководства и те како одвојила од базе.

Праву шансу на овим изборима једино има широка патриотска коалиција коју предводе Српска радикална странка др Војислав Шешељ и Народна социјалистичка странка Црне Горе. Политичка снага ове коалиције постаје фактор моћи у Црној Гори. Више се не поставља питање да ли је ова коалиција парламентарна или не. Све објективне анализе говоре о томе да би данас за ову политичку организацију гласало преко 25.000 гласача, што патриотама гарантује 6 посланичких мјеста у Републичкој скупштини. Зато Предраг Булатовић, који ове податке добија од Монтгомерија, просто вапи за још широм коалицијом.

Зашто би радикали или НСС ишли у коалицију? Да сруше Мила Ђукановића који је већ прошлост и да би устолочили Предрага Булатовића—не пада им напамет. Мило Ђукановић одлази и пада, заслужио је много горе. Он је у историји Црне Горе напало највише зла управо српском народу. Међутим, каква је алтернатива са овим Булатовићем? Предраг Булатовић је политички близанац Мила Ђукановића. Сепаратиста по рођењу, антијугословен по вокацији није никакво рјешење за српски народ у Црној Гори, односно то је само продужење агоније српског народа на овим просторима, агоније коју је Србима даривао Ђукановић.

И зато Срби у Црној Гори имају оне који их никада до данас нијесу издали, а то су Српска радикална странка др Војислав Шешељ и Народна социјалистичка странка. Њихове политичке ставове и поруке српски народ је већ препознао.

Душко Секулић

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ЦЕНТРАЛНА ОТАЏБИНСКА УПРАВА

Београд, 11080 Земун, Трг победе 3, тел.: 011/316-46-21, факс: 011/316-48-00

Београд _____ 23. август 200 _____ 2.

Број _____ 555/02 _____

Организационом одбору за одржавање
првог заједничког сусрета братства,
огранака и потомака
Шћепановића - Ровчана

Драга браћо!

Поздрављам ваш свечани скуп овим писмом, иако ми је била жеља да то учиним лично, међу вама, у нашој колевци Ровцима. Спречен сам великим обавезама, које имам као кандидат Српске радикалне странке и свих српских патриота за председника Србије, да са вама поделим радост првог виђења и напоскон дочеканог загрљаја братсвеника.

Уједно, овим путем изражавам своје поштовање и захвалност братственицима који су уложили велики труд да први родослов Шћепанових потомака угледа светло дана, светло које ће осветљавати пут и нашим потомцима, баш као што су га нама осветлили наши преци.

У овом тренутку моје нерасположење ублажава само чињеница да су међу вама моји најближи рођаци, Шешели из јуначке српске Херцеговине.

Остајте ми здраво синови Шћепанови
до сигурног следећег виђења!

Искрено ваш

Војислав Шешел
проф. др Војислав Шешел

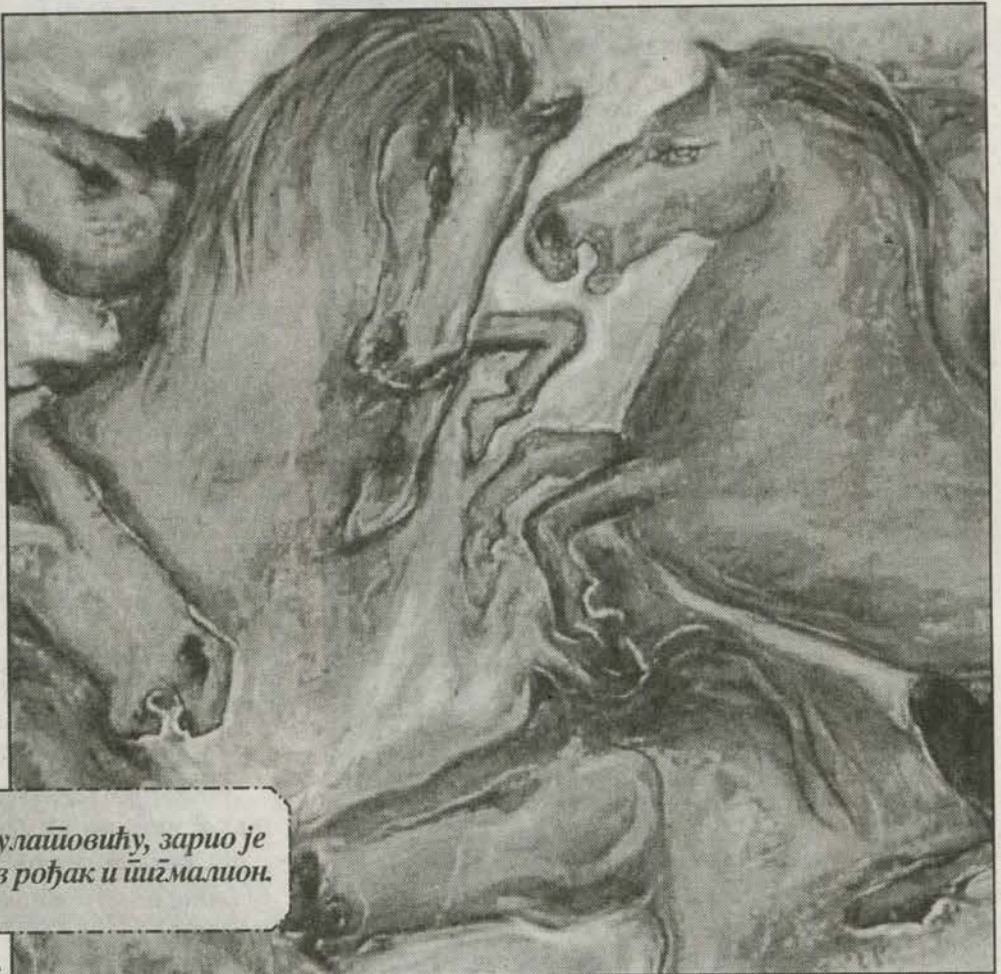
ТУЧА, ПСОВКЕ, ОСТАВКЕ...

У СНП-у се љуља, највише фойџеље. Кадрови из Куча и сјевера Републике ојџи на удару кадровске мейле у овој сџираници. Све више незадовољника. Предрагу Булатовићу се и у његовој сџираници све мање вјерује

Утврђивање листе кандидата на општинском одбору Подгорице, за предстојеће локалне и парламентарне изборе, подигла је ионако подгријану атмосферу што је значило још један сукоб који се на крају завршио песницима.

Доласком Велизара Калуђеровића на чело одбора, прошле године, значило је побједу снага које контролише Предраг Булатовић јер то и врашци знају да је Калуђеровић највернији Булатовићев кадар. Из овог одбора је отишао значајан број кадрова и активиста који су дигли руке од СНП-а након потписивања Закона о испоручивању Срба Хашком трибуналу и серије самоубистава која су се након тога догодила.

Активисти са сјевера који иначе важе за најсигурније Србе у овој страници напуштају ову странку разочарани интригама и издајом њеног председника. Тако се догодило и у подгоричком Општинском одбору.

Нож у леђа Момиру Булатовићу, зарио је баш управо Предраг његов рођак и шџмалион.

Незванично се сазнаје да је групи активиста из Куча обећано много штошта код расцџепа СНП-а на још НСС али од тога није било ништа. Преварени су још једном.

Овим најновијим сукобом у Подгорици само се долило уље на ватру у оквиру читавог СНП-а који никако не може да заустави своје осипање.

Многи чланови СНП-а, садашњи а и они који су отишли,

Активисти са сјевера који иначе важе за најсигурније Србе у овој сџираници највише ову странку разочарани интригама и издајом њеног председника

Незванично се сазнаје да је групи активиста из Куча обећано много штошта код расцџепа СНП-а на још НСС али од тога није било ништа. Преварени су још једном.

никада неће заборавити издају врха СНП-а када је Слободан Милошевић у питању.

Нож у леђа Момиру Булатовићу, зарио је баш управо Предраг његов рођак и пигмалион.

Зато ће туче и расколи тек да наступају док из ове групе оде сваки частан и поштен човјек.

ОЈ ГОРАНЕ САМО РЕЦИ...

Још једна сџранка у Црној Гори њред распадаом. Побједа грађанске оиџије над националном. Горан Даниловић, рејублички њосланик и навијач Мила Ђукановића, већ суиџијински влада сџранком. Боже се видио са Монџгомеријем, чак га и Крофорд њогледао

Предводник интернационализма је, свакако, Горан Даниловић, потомак братства Морачана који су Немањинима покрали алат док су ови градили манастир. Иначе, заставник побједе Мила Ђукановића на предсједничким изборима 1997. године.

Велики број гласача СНП-а, који су некада важили за њправе Србе, оиџишао је из ове сџранке. Дио у Патриоиџску коалиџију српских радикала Војислава Шешеља, а дио Српској народној сџранци.

Некада српска, ова мала странчица је пред распадом. То се и могло наслутити када је њен предсједник Боже Бојовић добио три пута јачи аплауз на прослави православне Нове године од коалиционог партнера Предрага Булатовића, коме су Срби на истој свечаности звиждали. Данас је П. Булатовић један од највећих антисрба у Црној Гори, а Боже Бојовић своју странку полако, али сигурно, уводи у воде интернационализма.

Да ли је лукави П. Булатовић мало порадио да се повећа јаз између двије струје унутар СНС, више је него јасно. Велики број гласача СНП-а, који су некада важили за праве Србе, отишао је из ове странке. Дио у Патриотску коалиџију српских радикала Војислава Шешеља, а дио Српској народној странци. То је био и својеврстан сигнал не само Предрагу Булатовићу да потпали ватру између националиста и интернационалиста, али је исто урадио режим преко својих кртица у СНС-у.

Додаџињу нервозу у сџранци досуо је Бојовић у иџијерејуу ИИ џелевизији џрије мјесеца дана, када је рекао да је Ђукановић за иџијорију Црне Горе џозиџивна личност, јер је једини усџио да Црну Гору учини равноџравном у односу на Србију!

Уз логистичку помоћ анационалних снага и СНП-оваца, и антисрба из ДПС-а, у овом унутарпартијском сукобу побјеђују заправо они који и не знају које су вјере и наџије. Такође, побјеђују они који, имали немали, логистичку помоћ од још преактивне државне УДБЕ, тако да је судбина национално обојених у СНС-у запечаћена.

Предводник интернационализма је, свакако, Горан Даниловић, потомак братства Морачана који су Немањинима покрали алат док су ови градили манастир. Иначе, заставник побједе Мила Ђукановића на предсједничким изборима 1997. године.

Активисти са сјевера који иначе важе за најсигурније Србе у овој странци најчешће у ову странку разочарани иницијативама и издајом њеног предсједника

Уморни и времешни Божо Бојовић полако се повлачи испред млађег и лукавијег Даниловића, коме је странка у општој беспарици купила огроман стан.

На челу поражених је и Рајо Мандић, бивши помоћник савезног министра, за вријеме владавине Слободана Милошевића, када је СНС била коалициони партнер СПС-у и ЈУЛ-у.

Додатну нервозу у странци досуо је Бојовић у интервјуу ИН телевизији прије мјесец дана, када је рекао да је Ђукановић за историју Црне Горе позитивна личност, јер је једини успио да Црну Гору учини равноправном у односу на Србију!

На челу поражених је и Рајо Мандић, бивши помоћник савезног министра, за вријеме владавине Слободана Милошевића, када је СНС била коалициони партнер СПС-у и ЈУЛ-у.

Страшно!

Али, то и није једино запрепашћење које је Бојовић приредио бирачима СНС-а. Рекао је да СНС никада није била коалициони партнер Слободана Милошевића и да га никада не треба пустити из хашке тамнице!

Још једном, страшно. А онда његова изјава да га је Милошевић звао на састанак у Бели двор, а да му је он истог трену одговорио да ће ту ући само онда када се тамо врате стари власници! Немогуће!

Божо Бојовић, иако је био у коалицији са ЈУЛ-ом и СПС-ом, имао своје ministre у тој влади, Желидрага Никчевића, па замјенике и помоћнике министара Мандића и Бојовића (син предсједника странке), никада није био у прилици да види Милошевића осим на телевизијском екрану.

Али то и није једино запрепашћење које је Бојовић приредио бирачима СНС-а. Рекао је да СНС никада није била коалициони партнер Слободана Милошевића и да га никада не треба пустити из Хашке тамнице!!!

ци да види Милошевића осим на телевизијском екрану. Све доћи кажу да је тада више патио него касније када га је избјегавао Монтгомери, Крофорд или неки други представници окупатора.

А то да га је Милошевић звао да дође у Бијели двор, могуће. Времешни Бојовић је то снивао једне вечери у својој вили у Толошима испод Пикасових и Ел Грекових слика...

Национално крило СНС очекује егзекуцију. Ко ће све да излети из ове странчице, није тешко погодити: Даниловић је већ издао директиву да се из просторија странке избаце постери Радована Караџића, Ратка Младића и осталих српских хероја. Одмах након избацивања постера избациваће и функционере.

Обећање Божо Бојовића да ће раскинути коалицију са СНП-ом и НС, отеже се.

Пошто је познато да је СНС само једна од фракција СНП-а, питање је како ће ово евентуално одвајање проћи или да ли ће га уопште бити.

Божо Бојовић, иако је био у коалицији са ЈУЛ-ом и СПС-ом, имао своје ministre у тој влади, Желидрага Никчевића, па замјенике и помоћнике министара Мандића и Бојовића (син предсједника странке), никада није био у прилици да види Милошевића осим на телевизијском екрану.

ДОН СВЕТО БУДВОНЕ

У врху криминалне пирамиде у Црној Гори није само њен председник Ђукановић. Тај списак је веома дуз и занимљив. Свакако један од највећих криминалаца Црне Горе је и Светозар Маровић, други човјек ДПС-а и један од челника не само класичног већ и политичког мафијашења

Будва је, по свему судећи, престоница југословенског туризма али и стедиште и база једног броја европских криминалаца.

У Будви несметано живи и ради Иван Делић, човјек који је убио Павла Булатовића. У Будви, посебно за вријеме врелих летњих дана се сјати велики број лопова, криминалаца, убица, рекеташа и једноставно речено, људи са оне стране закона.

Један од највећих и најбоље чуваних је, свакако, Светозар Маровић, један од првака Црне Горе и ДПС-а. Блиски пријатељ и сарадник Мила Ђукановића. Он је, свакако, спој утицајног политичара и криминалца крупног калибра па му у Црној Гори нема равна, ако се у конкуренцији не нађе његов партијски шеф Ђукановић.

Наиме, српски радикали врло добро памте 1995. годину када је јединствени ДПС акцијом јавне и тајне полиције истјерао осам посланика Српске радикалне странке из Скупштине Црне Горе. Мозак ове акције био је, управо, Светозар Маровић, један од потпредједника јединственог ДПС-а. Увијек спреман на ванзаконске, закулисане и тајне потезе чији резултат је апсолутни политички криминал, Маровић је своју мржњу према српском народу управо најбоље исказао нападом на посланике Српске радикалне странке.

Будва је, по свему судећи, престоница југословенског туризма али и стедиште и база једног броја европских криминалаца.

У Будви несметано живи и ради Иван Делић, човјек који је убио Павла Булатовића.

Дуго година Предраг Булатовић је убијеђивао врх СНП-а да – се Маровић окренуо против Ђукановића и само чека повољан моменат да развали ДПС на два крила. Булатовић се јавно хвалио како је са Маровићем у сталној и интензивној вези а да ће раскол у ДПС-у бити кључни доказ Булатовићеве политичке спретности...

Тај проблем, када се у једном човјеку нађе мјеста и за политичке али и криминалне амбиције, је посебно велики и опасан када се ради о Светозару Маровићу.

Наиме, српски радикали врло добро памте 1995. годину када је јединствени ДПС акцијом јавне и тајне полиције истјерао осам посланика Српске радикалне странке из Скупштине Црне Горе. Мозак ове акције био је, управо, Светозар Маровић, један од потпредједника јединственог ДПС-а. Увијек спреман на ванзаконске, закулисане и тајне потезе чији резултат је апсолутни политички криминал, Маровић је своју мржњу према српском народу управо најбоље исказао нападом на посланике Српске радикалне странке.

Увијек близак са Предрагом Булатовићем, лидером СНП-а и МУП-ом Црне Горе, Маровић је био егзекутор многих прљавих послова одрађених за ДПС и Службу државне безбједности.

Не треба напомињати да би овакво Маровићево понашање било драстично санкционисано у иоле правној држави, у виду дугогодишње робије, међутим монопол ДПС-а у свим сферама живота како у правосуђу, тужилаштву, полицији – заправо је најбоља гаранција и Маровићу и Ђукановићу и сличним да ће протећи, много воде Морачом док им правда не закуца на врата.

Занимљив је и обрт у односима Маровића са једним дијелом врха СНП-а а посебно не са оним које контролише, апсолутно, Предраг Булатовић.

Дуго година Предраг Булатовић је убијеђивао врх СНП-а да се Маровић окренуо против Ђукановића само чека повољан моменат да развали ДПС на два крила. Булатовић се јавно хвалио како је са Маровићем у сталној и интензивној

вези а да ће раскол у ДПС-у бити кључни доказ Булатовићеве политичке спретности...

Како је вријеме одмицало Маровић није напустио Ђукановића али се зато Булатовић удаљавао од свога предједника и презимењака направивши велики лом у својој партији подијеливши је на СНП и НСС. Тако да се Булатовић заправо све више приближавао Ђукановићу и Маровићу.

– Маровић је послушна пудлица Мила Ђукановића, када му је потребан он га просто повуче за уво а када га одбаци или га мало удаљи Маровић тако тужно цвили – каже један од овдашњих политичких аналитичара ДПС-а.

Службеним авионом Црне Горе, Маровић одлази како у Грчку иако и у Италију ирошећи новац зарађен од дуванског посла.

Један од високих функционера у СНП-у који све више окреће леђа Предрагу Булатовићу каже да он са групом истомишљеника прикупља податке о криминалним радњама како Светозара Маровића тако и Предрага Булатовића.

– Светозар Маровић је у току прве половине 1996. године преко Црне Горе а уз свесрдну помоћ МУП-а Црне Горе прошверцовао 40 шлепера пуних цигарета и то у правцу Србије. Посао је, како тврде људи из СНП-а, одрадио заједно са високим функционером СПС-а Милорадом Вучелићем и начелником за државну безбједност Србије Јовицом Станишићем.

Каже наш извор, и наставља. За овај посао Маровић је добро инкасирао – каже функционер СНП-а али је замолио да још једно вријеме остане анониман, – по сваком шлеперу зарадио је преко ноћи по 40.000 њемачких марака значи то је укупна цифра од тачно милион и шесто хиљада марака.

Импресивно када се зна да се Маровић заправо заклањао иза паравана поштења и невиности

Списак кривичних радњи Светозара Маровића није нимало кратак.

Службеним авионом Црне Горе, Маровић одлази како у Грчку тако и у Италију трошећи новац зарађен од дуванског посла.

– Светозар Маровић је у току прве половине 1996. године преко Црне Горе, а уз свесрдну помоћ МУП-а Црне Горе прошверцовао 40 шлепера пуних цигарета и то у правцу Србије. Посао је, како тврде људи из СНП-а, одрадио заједно са високим функционером СПС-а Милорадом Вучелићем и начелником за државну безбједност Србије Јовицом Станишићем.

Извор из СНП-а каже да је Маровић у Милану купио вриједне умјетнине како би опремио своју вилу у Будви. Цифра вриједности умјетнина је астрономска од којих обичног грађанина боли глава.

Амбасадор СР Југославије у Риму Миодраг Лекић има подебљи досије о криминалним радњама Светозара Маровића. За дневни лист "Вијести" Лекић каже – да се Маровић у Милану сретао са људима мрачне прошлости и садашњости...

Извор из СНП-а каже да је Маровић у Милану купио вриједне умјетнине како би опремио своју вилу у Будви. Цифра вриједности умјетнина је астрономска од којих обичног грађанина боли глава.

Владин авион је приватно за потребе Маровић и његове супруге Ђине путовао и за Грчку гдје су купили скупочијени персијски тепих.

– Пилоти и летачко особље су се мука намучили да тај тепих који је био дуг преко шест метара угурају у авион – каже разочарани СНП-овац и додаје – ни на једну од купљених вриједних ствари није плаћена царина нити било какав порез.

Иначе, летачко особље је било огорчено гледајући какве се све криминалне радње одвијају пред њиховим очима а не смију да писну.

Када се свему овоме дода оно што је написано у Националу да је сваког мјесеца Маровић добијао од криминалца Суботића по 100.000 њемачких марака како би ћутао и помагао крупан шверц преко територије Црне Горе, онда се јасније види лик и дјело Светозара Маровића. Наравно, који ће заједно, са својим окружењем, једнога дана иза браве. Што је свакако извјесно.

Владин авион је приватно за потребе Маровић и његове супруге Ђине путовао и за Грчку гдје су купили скупочијени персијски тепих.

– Пилоти и летачко особље су се мука намучили да тај тепих који је био дуг преко шест метара угурају у авион – каже разочарани СНП-овац и додаје – ни на једну од купљених вриједних ствари није плаћена царина нити било какав порез.

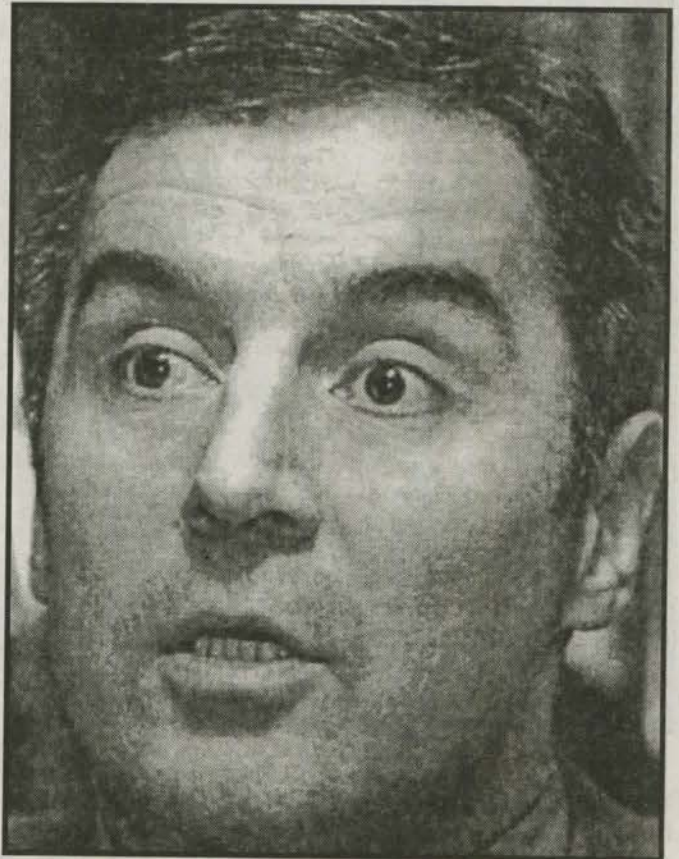
ИГРАЧ ПРСТЕНА ОВИХ ДАНА ОКО ЖАБЉАКА И БОАНА МИЛО БУКАНОВИЋ—СОПАНА

„Не даје се ђеци кубура за пас”, упозоравали су искусни људи некада у Црној Гори, што је била јасна порука да се не даје власт у руке дјечи. Ту поруку у Црној Гори нико није спомињао 1989. године када је узаврели народ препустио власт тоталну тадашњој дјечурлији, комунистичким младим кадровима, брзојунгенсима, комитетским послушницима, штафетоносцима брзих ногу и лаких глава, које су у страху од народа брозосениори лукаво показали народу као младе усрећитеље маса, исправљаче неправди, који ће замијенити њих остареле и уморне од власти

У тим момцима у џемперима, „демперашима”, кумровачким кадетима марксизма и лењинизма, подметнутим народу кукавичјим и сврачјим јајима, узавреле масе нијесу на зреле ћићере брозоне и кардељоне, титиће и кардељчиће, горе од свих сатрапа комунизма, бескрупулозне властољупце, незаситиве и власно и сласно, који ће се брзо у бруталне мафијаше обратити и постанути босови криминала у опасној зони европског мрака.

Тада је омиришао већу власт од дотадашње перспективе кардељон и брзојунгенац Мило Букановић, најмлађи члан ЦК СКЈ, који се у групи „демпераша” најбрже трансформисао од комитетског кошаркаша у медитеранског мафијаша, који ће да забави о грдном јаду Италију његовом глисерском флотилом гусарском на Јадрану, која превози ноћу у италијанске мафијашке бункере планине товара америчких цигарета и друге робе која бјежи од легалне продаје и царинских обавеза. Седам година Мило „цар” монтењегрински премијерује у Црној Гори товаре и острва тајне робе лиферије гранд-лиферант у Италију, водећи праве и свеконоћне гусарске ратове по Јадрану са италијанским обалским стражама, због чега га и назвах глисер-адмирал Мило Татарстански. Како је отежао златом, тако је пошао на столицу председника Црне Горе, а то му је омогућио дотадашњи председник Црне Горе Момир Булатовић, који га је три пута именовао за премијера црногорског, уз образложење како „нема бољег и милијег у Црној Гори за то мјесто да предложи”.

Како је ћапио титулу председничку, отевши изборе и смлативши народ пендрецима и загушивши га загушљивцем авганистанским, 14. јануара 1998. године, и устоличив-

Тада је омиришао већу власт од дотадашње перспективе кардељон и брзојунгенац Мило Букановић, најмлађи члан ЦК СКЈ, који се у групи „демпераша” најбрже трансформисао од комитетског кошаркаша у медитеранског мафијаша, који ће да забави о грдном јаду Италију његовом глисерском флотилом гусарском на Јадрану, која превози ноћу у италијанске мафијашке бункере планине товара америчких цигарета и друге робе која бјежи од легалне продаје и царинских обавеза. Седам година Мило „цар” монтењегрински премијерује у Црној Гори товаре и острва тајне робе лиферије гранд-лиферант у Италију, водећи праве и свеконоћне гусарске ратове по Јадрану са италијанским обалским стражама, због чега га и назвах глисер-адмирал Мило Татарстански. Како је отежао златом, иако је пошао на столицу председника Црне Горе.

Како је ћапио титулу предсједничку, отевши изборе и смлативши народ пендрецима и загушивши га загушљивцем авганистанским, 14. јануара 1998. године, и устоличивши се на Цетињу за „дара“ Црне Горе, све црње и све горе, Мило „дар“ је кренуо у поход свој за рушење СРЈ и остварење „самосталне“ или „независне“ Црне горе, заборављајући шта је у изборној кампањи обећавао и заборавивши важно у том јуришу знање и основно предзнање, а то је: за самосталност и независност потребита је самосталност и независност, јер су само самостални и независни самостални и независни.

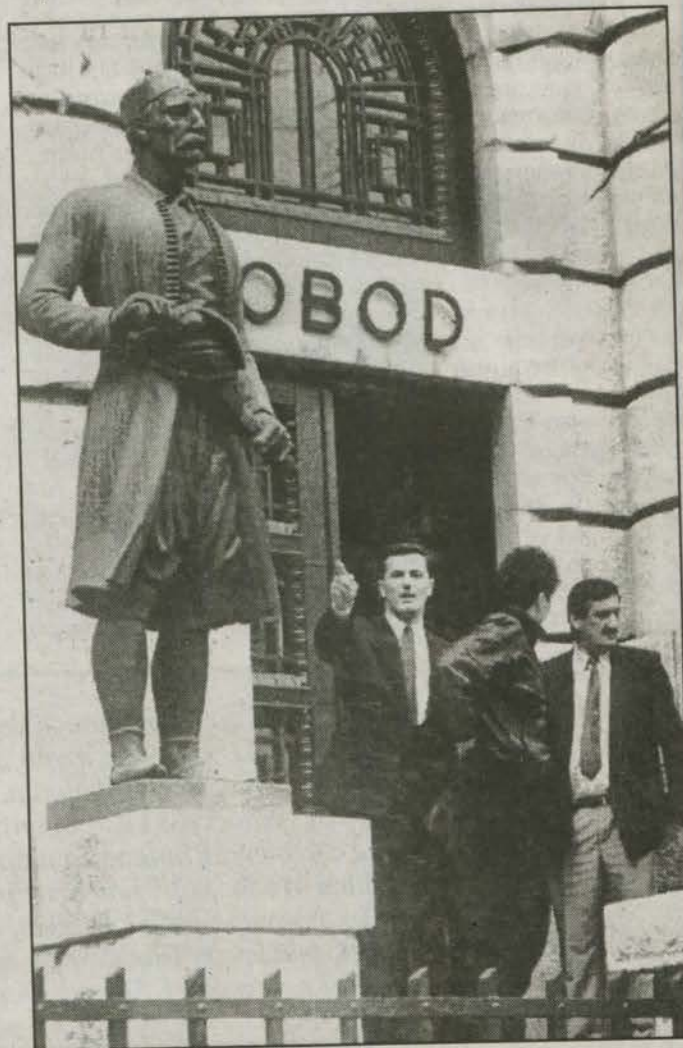
ши се на Цетињу за „дара“ Црне Горе, све црње и све горе, Мило „дар“ је кренуо у поход свој за рушење СРЈ и остварење „самосталне“ или „независне“ Црне горе, заборављајући шта је у изборној кампањи обећавао и заборавивши важно у том јуришу знање и основно предзнање, а то је: за самосталност и независност потребита је самосталност и независност, јер су само самостални и независни самостални и не-

У тој прстенашкој турнеји, јављају дописници, говорио је болесницима у болници у Бијелом Пољу овако: „И у Србији ће све више сазријевати свијест о потреби пуне обнове независности државе Србије“!? За ту сламку се данас хвата Мило „дар“, куцајући се у ону „свијест“ у Србији сличној „свијести“ Миловој у Црној Гори!

зависни. Го голцит алчик на голој ледини не може никако да буде манекен моде без модела. А Мило „Дар“ је већ био за своје „перјанике“ покројио и кумординерска одијела. У том сулудном нагану подјаривали су га у Европи и у Америци стратеги разуре СРЈ и рушитељи власти социјалистичке у Србији, коју је оличавао озлоглашени „задњи комунистички сатрап“ и друг Слободан Милошевић.

Све до 5. октобра 2000. године евро-амерички срболомци су соколили свог головрана из Подгорице да настави са „осамостаљивањем“ Црне Горе, а пошто су од Слободана Милошевића начинили уз помоћ своје власти у Србији најчувенијег хашког сужња, опала је цијена црногорском јастребу и вазалу НАТО алијансе у Косовском рату, који је почео Европи и Америци да гракће гавранским граком досадне граке о „медитеранској“ и „реформској“ Црној Гори, „узору демократије у региону“, а тај регион је Балкан, у који су евро-амерички бомбардери сручили Хималаје бомби у врху двадесетог столећа, угонећи Србе у српски тор, Крвате у крватски обор, муслимане у сарајевски шор, а Арнауте у арнаутски, односно амерички арнаутлук, раздвајајући „дивље балканске етничке гомиле“ у засебне лазарете, да живе једни поред других, баш „мултиетнички“, како бише лакше давали цевап дивљацима амерски и европски усрећитељи „већинских“ и „мањинских“ народа.

Тако је Мило „дар“ постао одвишни момак на европској политичкој пазарани, пошто нико рационалан није луд да храни више од пола милиона нерадника у Црној Гори, празнова који једу за тројицу, па су му упутили из Брисела бумбашира лукаваго Хавијара Солану, бившег шпанског револуционара, четкобрадог шездесетосмашког јуношу, да мало расхлади бившег компартијског брозоејунгенца Мила, те

да га уразуми и обје ножурде му утјера у бриселску ципелицу, опамети га и напрца да потпише у Београду „Споразум” са Коштуницом, који ће стварати у „региону евро-америчком” сталне неспоразуме и вјечито запошљавати европске прокураторе на вертикали Цетиње–Дедиње, и тако одржавати вјечити евро-амерички протекторат над вилајетима садјевеним око Проклетија, некадашњег стожера Немањине државе. Прошла је, дакле, и Мила „дара”, врућица независности Црне Горе, исто као што безубу и ћору бабу прође звиждање и везање јаглука за удају.

Пад Мила „дара” пред Соланом на Коштуничин потпис донјело му је у Црној Гори потамњење досадашњег усијаног обера, па данас у рејтиншкој тами покушава да уз петролејске лампе свити по сјеверу Црне Горе, по „сијевјерним приједјелима”, играјући прстена са бабама и ђецом по селима и засеоцима око дурмиторског Жабљака и Боана, уз кувану ракију и суве крушке кријући прстен под капе и смијешећи и веселећи се ако потрефи прстен, ако буде „амбар” пар у прстенању и код баба, пошто је исплао „бош” (празан) код Солане и код Буша за дипломатским столом. Дипломатски сто од чоје, други ти га кроје, Мило пред бабама сеоским сило. Прича се како је у једном прстенању на Боану, у себи кунући Солану, тражећи пуну капу, под којом је прстен, говорио умјесто „бош,” „бош,” мичући прзне капе, говорио „Буш,” „Буш,” изазивајући сажалјиве осмијехе код баба и дјеце. Тако је силни Мило „дар” постао овог премаљећа најпопуларнији играч прстена по „сијевјерни-

Тако је Мило „дар” постао одвишни момак на европској политичкој пазарани, пошто нико рационалан није луд да храни више од пола милиона нерадника у Црној Гори, празнова који једу за тројицу, па су му упутили из Брисела бумбашира лукаваго Хавијара Солану, бившег шпанског револуционара, четкобрадог шездесетосмашког јуношу, да мало расхлади бившег компартијског брозонгенца Мила, те да га уразуми и обје ножурде му утјера у бриселску ципелицу, опамети га и напрца да потпише у Београду „Споразум” са Коштуницом, који ће стварати у „региону евро-америчком” сталне неспоразуме и вјечито запошљавати европске прокураторе на вертикали Цетиње–Дедиње, и тако одржавати вјечити евро-амерички протекторат над вилајетима садјевеним око Проклетија, некадашњег стожера Немањине државе. Прошла је, дакле, и Мила „дара” врућица независности Црне Горе, исто као што безубу и ћору бабу прође звиждање и везање јаглука за удају.

јем приједјелима” Црне Горе.

У тој прстенашкој турнеји, јављају дописници, говорио је болесницима у болници у Бијелом Пољу овако: „И у Србији ће све више сазријевати свијест о потреби пуне обнове независности државе Србије”!? За ту сламку се данас хвата Мило „дар”, куцајући се у ону „свијест” у Србији сличној „свијести” Миловој у Црној Гори! Више су оглувјели и врхови црногорских гора од грактања Миловог све о „сзријевању независне свијести црногорске”, па данас, ето, агитезе исте хоће да протури и у Србију, куцајући се у „србијанску свијест о независности”, као да у Србији болују од инфериорности Милове свијести. Од кога то Србија, пак, данас треба да буде независна, осим од евро-америчког tutorства, под које су је довели Мило Ђукановић и Зоран Ђинђић, благисилани од Војислава Коштунице, без чије харизме Запад не би довео своју марионетску власт над Србијом. Додуше, има и Србија своје инфериорце и своје „независниковиће”, какав је данас са причом Миловом Владан Батић, но ни Батић не би данас батићао то што батића да није изнервираним Соланином перверзном предајом Србије Милу Ђукановићу, на милост и немилост Милову, и његових посланих освајача Србије, а Мило умишља да је ријеч милост изведена од његовог имена Мило, пошто су га убиједили полтрони да од Мила и потиче свака милина. „Ја мислим”, додао је Мило, као да је лако и као да је он у стању да мисли, „да је то процес (сзријевање свијести и у Ср-

Мило умишља да је ријеч милост изведена од његовог имена Мило, пошто су га убиједили полтрони да од Мила и потиче свака милина. „Ја мислим”, додао је Мило, као да је лако и као да је он у стању да мисли, „да је то процес (сазријевање свијести и у Србији о потреби пуне обнове независности државе Србије) који је неминовно кренуо у Србији и Црној Гори и он се на такав логичан начин мора окончати”, нагласио је Мило Ђукановић, говорећи у Општој болници у Бијелом Пољу, болесницима док су цвокотали од хладноће и болести пред његовом величином.

бији о потреби пуне обнове независности државе Србије) који је неминовно кренуо у Србији и Црној Гори и он се на такав логичан начин мора окончати”, нагласио је Мило Ђукановић, говорећи у Општој болници у Бијелом Пољу, болесницима док су цвокотали од хладноће и болести пред његовом величином. Само је изоставио да дода болесницима да је он изиритирао у Србији Батића и сличне да и они почну да галаме о „независној Србији”, јер је више дојадило Милово уцењивање намучене Србије, која је хранитељка испосована свакојаког балканског милета који псује и гази руку која храни ту пис-милет балканску. А ни у Србији ни у Црној Гори народ не тражи ништа, осим да има државу у којој ће моћи да мирно људи раде и живе од свога рада, а не од милостиње Европске уније.

Увиђају данас и оданици Милови и Ђинђићеви да је њихова рола данас у дипломатији европској и европској да Србију и Црну Гору угурају у позицију протекторатску, да Србија у Србији и у Црној Гори буде прокуратор Хавијар Солана, као што је одређен Републици Српској прокуратор Педи Ешдаун, највећи србомрзац ког је Европска унија могла наћи. А потоњи бранич српске независности, српског суверенитета ког чују у Европи, то је данас хашки сужањ Слободан Милошевић, који је још жив само зато што је у Хагу, иначе бише га удавили поодавно Зоран Ђинђић и Мило Ђукановић, који обилато ових дана испомажу прокуратору Србије и Црне Горе, перверзном Хавијар Солани, да што лакше изрегионалише Србију на још шест регија, без Војводине и Косова и Метохије, а Црну Гору на четири регије.

Не чује мали клиндуп Мило „дар” како му озбиљно Ферхат Диноша, врсни посланик Демократске уније Албанаца, најављује своју регију у Црној Гори, која ће имати међаше

„историјске”, што значи и само то да ће што је било „лустро турско” (Подгорица са околином), припасти Албанији у Црној Гори, а Милу Солани ће останути само у старој Црној Гори чуке. Долине су биле турске, чуке и криши црногорски. Фино му сваког дана у Скупштини Црне Горе чистим српским језиком, чистијим од оног којим тргољи Мило и чистијим од говора деведесет осам посто посланика црногорских, господин Ферхат Диноша понавља: „Ако је Црна Гора зграда, онда Албанци у њој хоће да имају свој стан, седам посто величине зграде, а ако је Црна Гора кућа, онда у тој кући Албанци хоће своју собу”. То Албанци не говоре реторике ради, него права ради у Црној Гори која се хвали у Европу да је орна да крене.

Још гласно Ферхат Диноша, и алал му и вјера његова, понавља читко и често у парламенту црногорском, да губи стрпљење чекајући Универзитет албански, односно Факултет наставнички у оквиру Универзитета црногорског, Тузи општину, свакако, са добрим дијелом Зете и Подгорице, болницу у Улцињу за Албанке породилиште, уз то и два отворена нова прелаза на граници уз постојеће, као и учешће у свим институцијама Црне Горе. Диноша се озбиљно позива на гаранције дате у Улцињу у присуству европског тудора др Ален Ксофа, који је ставио потпис на дато обећање од „мултиетничке” Црне Горе. А мило не зна да „мултиетнички” суживот не значи живљење смијешано у једној држави, него одвојени живот етничких група и „мањинских народа” уз „већинске етничке групе” и једних поред других. Према томе, нека се црногорски државотворци и сувереновићи опросте да ће се у „мултиетничкој др-

жави” ишта питати на простору на коме су албански бирачи. „Ми нијесмо ни етничка, ни мањинска група, ми смо само дио албанског народа у Црној Гори који се бори за свој идентитет”, гласно је нагласио посланик Мехмед Бардхи у црногорском парламенту, љуто протестујући што Српска православна црква тражи своје цркве на острвима у Скадар-

Не чује мали клиндуп Мило „дар” како му озбиљно Ферхат Диноша, врсни посланик Демократске уније Албанаца, најављује своју регију у Црној Гори, која ће имати међаше „историјске”, што значи и само то да ће што је било „лустро турско” (Подгорица са околином), припасти Албанији у Црној Гори, а Милу Солани ће останути само у старој Црној Гори чуке. Долине су биле турске, чуке и криши црногорски.

„Ми нијесмо ни етничка, ни мањинска група, ми смо само дио албанског народа у Црној Гори који се бори за свој идентитет”, гласно је нагласио посланик Мехмед Бардхи у црногорском парламенту, љуто протестујући што Српска православна црква тражи своје цркве на острвима у Скадарском језеру, манастире и цркве Немањића и Балшића, у којима су пландовале албанске козе у деценијама социјализма, али се не нађе мајковића Црногорца да му ту каже да су то српски манастири и српске светиње, да то нијесу пландишта албанских коза, већ су сви ћутали као заливени, као вреће од италијанског сукна подвезане италијанским машинама.

ском језеру, манастире и цркве Немањића и Балшића, у којима су пландовале албанске козе у деценијама социјализма, али се не нађе мајковића Црногорца да му ту каже да су то српски манастири и српске светиње, да то нијесу пландишта албанских коза, већ су сви ћутали као заливени, као вреће од италијанског сукна подвезане италијанским машинама. Узимају бољи и рјечитији у црногорском парламенту од Црне Горе што хоће. Црногорци неће манастире и цркве, обикли на комитете, па Албанци узимају, дакле, кад могу, не само светиње по Улцињу и Крајини, Пречистз Крајинску, некада Савину ми-

трополију, него и све богомоље српске на острвима Скадарског блата.

Нема времена Мило „дар” да чува остатак остатака Црне Горе, у Албанију је гурнуо Метохију црногорску, комунистички одгојен да у Црној Гори није Метохија, а Мехмед Бардхи кликује у Скупштини Црне Горе овако: „Албанци никада нијесу пружали руке на туђе”, што је одјекнуло не само цинично данас, него и трагично, али то неће ни да чује играч прстена ових дана око Жабљака и Боана Мило Ђукановић-Солана. Фино су нам цицвару осолити Мило и Солана!

Момир Војводић

ЛАТИНЧЕЊЕ И ПОХРВАЋИВАЊЕ МОНТЕНЕГРИЈЕ

Власт у Црној Гори данас, на почетку трећег хришћанског миленијума, све чини да што темељније расрбљује Црну Гору и да је латиничи, латинчи и похрваћује, боље је рећи покрваћује, пошто су одавно Хрвати постанули Крвати. Пјесник боем Тин Ујевић никада није говорио Хрвати него само Крвати. Уобичавао је за себе да каже уз вино расположен, нарочито добро вино, код је желио, пошто су му по кафанама лицемјери и њифте обично наручивали „бокал јефтиног вина за Тина“: „Далмат да! Крват не!“, ударајући се у кошчате прси. Манија клечања пред свим загребачким, а пљувања по свему београдском захватила је поодавно добар број људства црногорског, а ту манију је распиривао деценијски кумроваџизам, брозизам, кардељизам, шуваризам и какве све не социјалистичке политичке моде и модице, којима је одано служио сваки Црногорац чији се мозак прогресивно развијао у облику петокраке

Турци су вјековима Црну Гору називали Карадаглија, турчили Црногорце Карадаге више милом, митом, него силом, и подоста су их и потурчили, шућур Алаху! Турци су турчили Црну Гору, Карадаглију, но тада Црна Гора није имала власт да помаже Стамболу у турчењу и сунећењу Црногораца, него су црногорске владике и митрополити са анатемама пријетили свима који вјером преврну. Тада нијесу Црногорци и Брђани пристајали да Црну Гору зову Карадаглија и себе Карадазима, а данас се сви тркме да Црну Гору зову Монтенегро, а себе Монтенегринцима. Тада су Црногорци и Брђани сматрали себе у Српству српским племством, синовима Обилића, а данашња погузија по Цетињу урла: „Viva vego Montenegro“!, „Ми нијесмо Срби“! и „Није ово Србија“!, умјесто да кличу: „Ово је Црна Гора! Српска Спарта“! и „Ми смо со соли српске“!, они, пустозврци, кликују да увесељавају загребачке пургере и усташке уколџице! Но, све те аветне покликке кредитира Загреб – Капитол, Рим – Ветикан и зло домаће: власт отпала од народа и Бога, која не признаје да је Глас Бога глас и народа, него окреће

мисао да је Глас народа глас Бога, као да је и народ створио Бога, а не Бог народ. Чак и латинске изреке власт у Црној Гори преводи како њој одговара. Вјерујем да би се папа Војтила, који никада не говори Хрвати, но само Крвати, таман као и боемски краљ Тин, малчице намрштио на кривотворење знаних латинских сентенци, на које се радо позивају сви око папе.

Власт у Црној Гори ових дана све чини да народ у Црној Гори све више слуша крватску телевизију, добија крватске новине, да више буде латиничне штампе на киосцима, да је што мање ћирилице. Кликују од шеве танкодушне када закасни воз и „Политика“ не стигне ни до подне, како бише и читачи „Политике“ били принуђени да купују латиничне и загребачке листове. Продавао је Циганчић колпортер „Побједу“ на корзу у Титограду овако: „Побједа“, „Побједа“!, новине још нијесу дошле“!, а једино су новине биле „Политика“. Тако ових дана кад закасни „Политика“, и оваква града каква је, то је весеље велико за „Побједу“, која још излази на чудо ћирилицом, и друге латиничне листове и билтене

Власт у Црној Гори ових дана све чини да народ у Црној Гори све више слуша крватску телевизију, добија крватске новине, да више буде латиничне штампе на киосцима, да је што мање ћирилице.

Пјевушиче су заште умилно мудатим и куратим зетинама: „Све ми гузе као сито, /друг нам Тито, Тито, Тито“!

посвађаних (ком)партија и њиних лидера, чије су глаше глатке напумпане цитатима из „Комунистичког манифеста“, а којима се омиче пред Митрополитом да поздраве са „Помоз Броз“! у намјери да поздраве као побожна чељад Помогз Бог! Дуго им Броз био бог и батина, а они више поштовали ово задње због задњице.

Власти црногорској данас издашно помаже у латиничењу, латиничењу и покрваћивању Црногораца и Брђана Запад, и Европа и Америка, Сорос, бос медијски, кредитира све само латиничне листове, оне који хуле на ћирилицу, а папа има свог дон Бранка Сбутегу, првог мисионара, који столује у Боки, а који не екранима миловизије жовијално обећава, дижући руке: „Ове ће руке вратити Црну Гору у праву вјеру!“ што значи: „Ове ће руке вратити Црну Гору у католичанство“! Тако и неко може да помисли да је Црна Гора икада била католичка, а то и трубе кроз прсле трубе свакодневно загребачки Црногорци, „дукљански академици“ и остале пуцибруке црногорске, којима је милије све туђе него своје, а то је карактеристично за инфериорну чељад, за по кастигу знане јаде домаће, како зборе за одрод у Морачи.

И дон Бранко Сбутега, папин мисионар, кад пожели има на екранима миловизије увече у ударним, најгледанијим терминима, колико му је драго времена да мисионари, да шири католичанство, да заводи најмлађа и најстарије, без разлике, атеизране гледаоце и слушаоце, да унијати и католички, „у праву вјеру“, како вели, да враћа изгубљена стада, паству Његошеве цркве, Митрополије на Цетињу, коју данас и у подне и у поноћ каменују цетињска аветничад наговорена са туђом валутом да злотаде и псују свету Митропо-

лију, чији су митрополити у вјековима ропским и без Пећке патријаршије били егзарси Пећкога трона, чувари, замјеници укинутих патријарха. А ни за Божић Митрополит Амфилохије, ни за Васкрс, не може добити на миловизији ни минут да се обрати православним вјерницима и да им честита

Али није баш лако било леђатим, главатим, ногатим, прсатим, косматим и руњавим црногорско-брђанским руњогузима да се прилагоде „културном Загребу“ и да се уклопе у пургерски миље. Но ту су притекле у помоћ младе удаваче загребачке.

Божић или Васкрс. Све је то у циљу католичена Црне Горе и позагребљивања Цетиња и Подгорице, главних мјеста Тере мисионис, како зову Црну Гору данашњи папски мисионари.

А нарочито врућу помоћ папским мисионарима и властима црногорским у расрбљавању у покрваћивању Црне Горе пружају загребачки Црногорци! Загребачки Црногорци! Ваља нама да објаснимо читаоцима која је то, пак, сорта Црногораца. Није шала бити загребачки Црногорац! То је милет који заслужује праву комедиографску описијаду. Да сам, Боже, Франсоа Рабле, који је смијешност и гротескност видио изнутра јасније него споља, не бих лако дочарао чарне загребачке Црногорце! Ко је и како створио ту клику, данас ни чобане, ни варошљике, ни козоћере, ни интелектуалце, ни пургерску доконадију, ни црногорску бадавацијадју, ни Црногорце више, (ђа то прави Црногорац говори кај, камо, бум и хао!?, ни Загребчани, никад. За такве обично кажу туђа вајда. Ево ко су те јуначине!

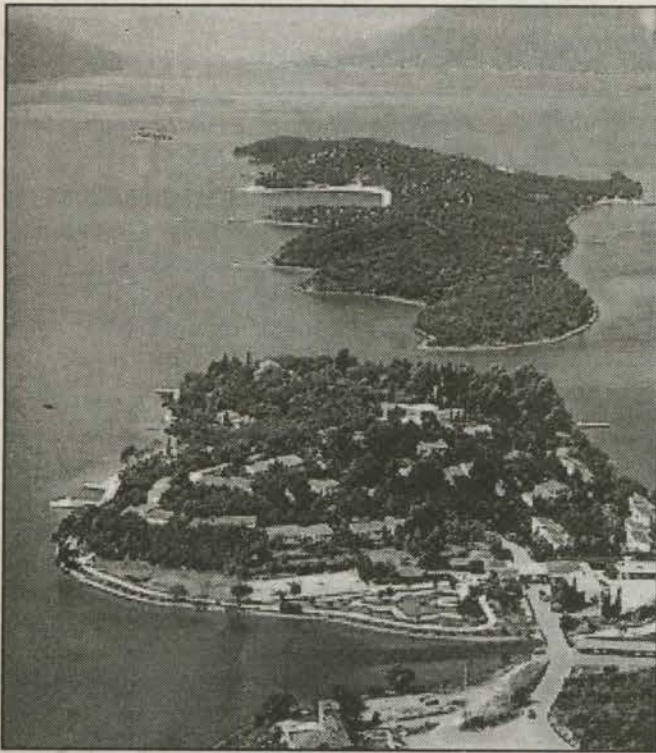
Добре ђаке пјешаке слали су комитети ипослије комунистичке побједе над нападним народом на школовање из Цр-

И дон Бранко Сбутега, папин мисионар, кад пожели има на екранима миловизије увече у ударним, најгледанијим терминима, колико му је драго времена да мисионари, да шири католичанство, да заводи најмлађа и најстарије, без разлике, атеизирани гледаоце и слушаоце, да унијати и католички, „у праву вјеру“, како вели, да враћа изгубљена стада, паству Његошеве цркве, Митрополије на Цетињу, коју данас и у подне и у поноћ каменују цетињска аветничад наговорена са туђом валутом да злотаде и псују свету Митрополију, чији су митрополити у вјековима ропским и без Пећке патријаршије били егзарси Пећкога трона, чувари, замјеници укинутих патријарха.

не Горе и у Београд и у Загреб, да пожуре и заврше факултете и врате се да изграђују социјалистичко напредно друштво и „братство и јединство“. Па пошто је Београд био јако разорен англо-америчким бомбама 1944. године, у Београду није било студентских домовна као у Загребу, никада бомбардованом, велики број црногорских добрих ђака упућено је да у Загребу наставе факултетска школовања и да „проширују лексиконска знања“. Пјевали су црногорски гуслари некад како Вељко Влаховић, позанти Брозов курир, у Москви „наставља своје школовање и проширује лексиконско знање“.

И како су банули у Загреб добри ђаци пјешаци из Пиве, Мораче, Црмнице, Куче, Бјелопавлића, Васојевића, Пишера, Роваца (омање, због четништва), Дурмитораца, а доста и од Цетиња и Колашина, „комунистичких градова хероја“, одмах су прионули, каписали да уче, да се и покажу и докажу, да сачувају стипендије и комитетска повјерења, у сваком погледу да буду напредни омладинци и најбољи студенти. И заљуштале су десетке и деветке! Задивили се добрим студентима у Загребу професори и одмах бацили мамце будућим стручњацима загребачке и хрватске привреде. Ишћилени, изабрани као врсни студенти, одмах су одлучени за домаће потребе, да се не дозволи тим тако даровитим монтањерима повратак у Црну Гору, у тамо неку Замбију балканску, него да се, кај не, задрже у Хрватској! И тако је и у већини случајева и било. И да није било проклете свађе Тито-Стаљин 1948. године, многи добри ђаци пјешаци бише данас били знани и угледни загребачки Црногорци. Али, али, 1948. године стрпаше на Голи оток на стотине добрих студената главати и леђати Момчило Цемовић и гузати и главати Мијат Шупковић, леђати из Васојевића, гузати из Мораче, оданици комитетски и удбашки до даске. Потом људи од великих вагана у социјализму. Шупковић је чак и љутио пудлице брозиде на Бријунима. Но, преостало је и оних студената којих се нијесу тада сјетили Цемовић и Шупковић, који су им измакли, и који су сакрили идентитете, и позавршавали факултете у Загребу и брзо се утопили у пургерску масу. Тако су настали загребачки Црногорци.

Али није баш лако било леђатим, главатим, ногатим, прсатим, косматим и руњавим црногорско-брђанским руњогузима да се прилагоде „културном Загребу“ и да се уклопе у

Прва купања су била пропраћена са пуно мука и крварења, нарочито с шишањем читавих руна с јаких и рукатих руњогуза.

пургерски миље. Но ту су притекле у помоћ младе удаваче загребачке. Многе су очијукнуле и безецовале момчине са фризурама и мозговима на раздјељак, који су корачали Загребом у ципелама „шимикама“ број хималајских Јетија, које су више сличиле скијама, смучкама, него ципелама. Одмах су у своје домове дамице удаваче увеле своје међеде из Монтенегрије, показале их мамицама и татицама, мамице су се држале за носиће и глумиле љубезност, а татице су јакучале од медвеђих стискова руку будућих рукатих и срдачних зетова.

И почела су прво чешагијања и стругања будућих зетова, па шишање по загребачки, па прања зуба са рибаћим четкама, па поткидања, боље рећи шегача ноктију с ногу и с руку, настало је дривовање у одвикама да нокте не грицкају, нарочито не за столовима за обједовање; е потеже је ишло одвикавање и умољавање да никако рукавима не бришу слине, нарочито не кад су у посјети гости из Загреба, бум! Прва купања су била пропраћена са пуно мука и крварења, нарочито с шишањем читавих руна с јаких и рукатих руњогуза. Чишћење од крпеља и пицајзли ишло је мукотрпно. Трипери су залијечени серијама инјекција. Било је гузица као сито избушених. Пјевушице су заште умилно мудатим и куратим зетинама: „Све ми гузе као сито, /друг нам Тито, Тито“!

Све те напоре и упорности су се исплатиле пургеркама јер су добиле мужеве пуних гаћа, нијесу то биле загребачке празногласне зецоње, него су то у сну само сањани шегачи дурмиторски, под којима су брачни кревети стилски брзо пропадали и куповани умјесто ампира много тврђи и стилски грубљи. У многим случајевима и слаткоуре таште су кушале својих зетова потенције. Настала је права утрка за мудатим зетоњама. Очешагијани, окупани, обезнокћени, зачешљани фино, острижени, раслињени, а стручни и радни, и на послу и у креветима, настали су дични загребачки Цр-

ногорци. Многи су заузели знана мјеста у привреди. Све до уклетог „Предлога за размишљање“ и МАС-ПОКА, загребачким је Црногорцима све цвјетало. Градили су куће и у Дубровнику. А потом су повјерења задржали само они који су похулили на Српство, потписали домовнице и да су „стопостотни Црногорци“, и они којима су таште дједу већ биле крстиле код фратара у „праву вјеру“ их уписале, васпитале за будуће Зенге, добили су повјерење пургерско.

Тако у Загребу данас постоје друштва „Загребачких Монтенегрина“, које предводе све познати брозони и кардељони, типа Вељка Булајића, који данас јако испомажу свим србомрзима да што љуће Црна Гора буде и расрбљена, и разнегошена, и развјерена, и расириличена, и разлуђена и од свега људског отуђена. Те дружине оскољавају у Црној Гори све србомрзе и оскољавају аветиње зване „дукљанске академике“, булументе самопроглашеника за академике, све кумровачке курсотетлије и све комитетске кадете.

То су те „интелектуалне“ снаге које данас у Црној Гори кредитира власт, гонећи све што је истински научно и што је словесно. Помама „црногорчења“ је тако жестока да им је узалудно скретати пажњу да могу да буду добри Црногорци, па и „стопостотни“ и без псовања Србије и Срба, без плувања на себе и своје претке, а о унесрећивању потомства боље је да не говоримо.

Дакле, латиничење, латиничење и загрепчење Црне Горе је у току и само Бог зна којом ће силом да устави то лудило. Могуће је да све у овом злодоби још пуне којечим душмани са Запада, који јавно говоре по Загребу да је Црна Гора кара-вилајет, турски вилајет, да је то и од Замбије даље, само им данас треба тај „реметилачки фактор“ тамо у јужним брдима, око Проклетија, да ојабује Србе и да убија наду да и Његошево племе опет нађе себе и види свјетлост на Истоку. „Онамо, намо, за брда она“!

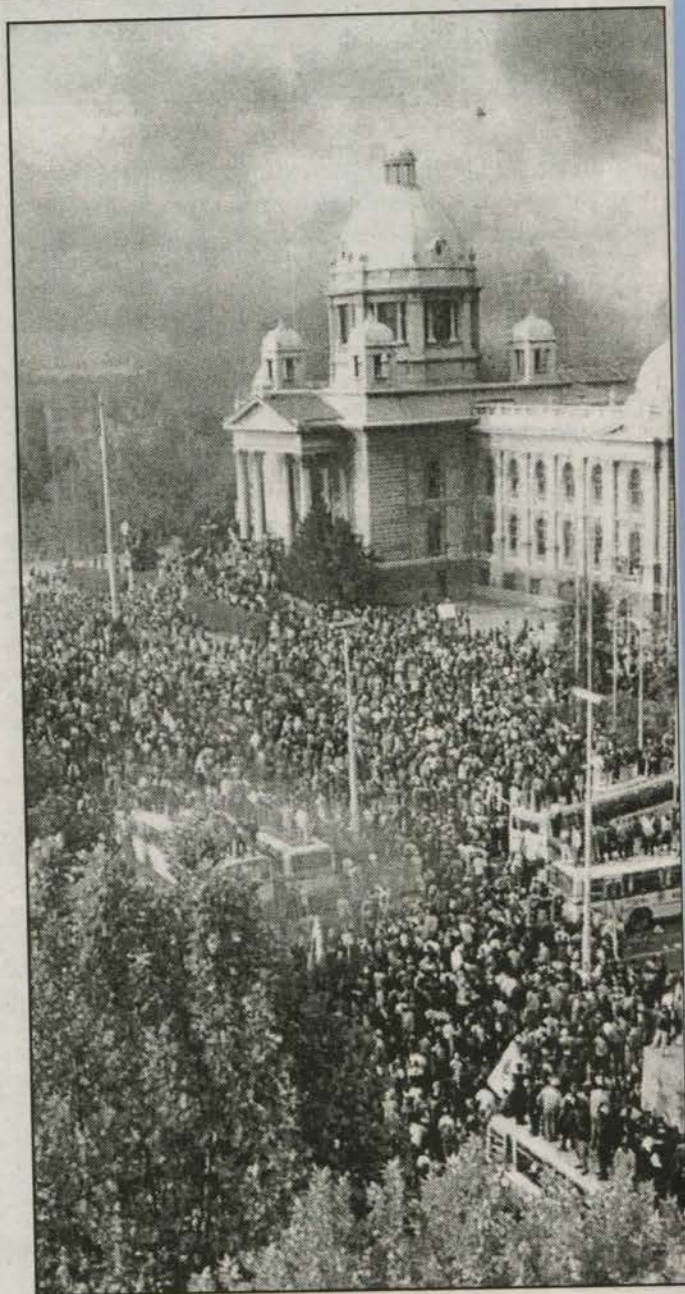
Дакле, латиничење, латиничење и загрепчење Црне Горе је у току и само Бог зна којом ће силом да устави то лудило. Могуће је да све у овом злодоби још пуне којечим душмани са Запада, који јавно говоре по Загребу да је Црна Гора кара-вилајет, турски вилајет.

ХАЈКА НА СВЕ НАЦИОНАЛНО

И у Србији је хунском паљевином красног здања Скупштине Савезне Републике Југославије и зграде Телевизије Србије, изведеним под диригентском палицом НАТО алијансе 5. октобра 2000. године, започела званична хајка на све национално. Свакако, на све национално српско. У деценијама брозотираниде – од 1945. до скончања бријунског Ирода, па и послије његовог увјечења (Кућа цвијећа), пошто су његови штафетоносци кликовали кроз све мегафоне: „И послије Тита Тито“, што је у правом значењу пароле значило и послије србогизитеља гажење српске традиције и проглашавање свега српског националног за национализам

У несрећној Брозославији (СФРЈ) нијесу гоњени националисти осим српског, пошто су по компартијским хајкама само Срби били опасни националисти, шовинисти, док су србомрзије у Крватској, Словенији, БиХ, Македонији, нарочито у Црној Гори, биле охрабриване од компартијских комитета као вид „борбе противу српског национализма“ јако „опасног по братство и јединство“ и „зациментирану будућност“ (Ј. Броз) народа и народности СФРЈ. Најљуће србогонство испољено је баш по Србији, нарочито у Војводини и по Косову и Метохији, куда је шиптарски србогонизам, припомаган српским каријеристима, дивљао и јавно изгонио хиљаде српских породица из свете српске земље. У злодубу брозотираниде, у Црној Гори је српство озлоглашено за великосрпство и озбиљну сметњу „процвату црногорске нације“, коју је декретом створила КПЈ „ради слабљења српског хегемонизма“, а деценијама подржавана компартијским комитетима и кредитирана новцем Србије, у којој су на власти били све ћићери Брозови климоглавци, расрбљени „интернационалци“ типа Милоша Минића, Петра Стамболића, Драже Марковића и њихових сутопника, бираних по Крцуновом калупу, који су ради одржања у владајућем естаблишменту србогонском били орни у јару „класне борбе“ да затру сву Србију. Тако су све српске националне врлине била бачене под ноге озлоглашене за националистичке митове, ретроградне и анахроне појаве, тако да је национална српска хералдика, стварана вјековима и сачувана кроз ропске вјекове, била гурнута у заборав и у изгонство баш у социјалистичкоме „процвату слободе“.

Српство прогнано из Македоније, Црне Горе, Косова и Метохије, Босне и Херцеговине, добрим дијелом из српске Војводине, о Крватској и да не говоримо, у којој је деценијама закопан геноцид над Србима у Првом и у Другом свјетском рату (Јасеновац, Јадовно, јаме и кољига по Херцеговини, Далмацији, Славонији, Барањи, Лици, Кордуну, Банији, свој Босни), данас је, на почетку трећег миленијума, изложено програмираном затирању у својој Србији, нарочито у Београду, тројанском коњу у остатку остатака српске државе. Програмирано затирање српских националних симбола и садржаја данас у Србији спроводи у пуној јарости, која надмашује турску јарост некадашњу, режим Зорана Ђинђића, који инструкције за србогонство добија из Европе и из Вашингтона. Одани вазал евро-америчког србофренизма Зоран Ђинђић и његови свилогузи министри држи на нишану интернационалних стријела сваку појаву и спомињање српских националних садржаја.

Србомрзије су, нарочито у Црној Гори, биле охрабриване од компартијских комитета као вид „борбе противу српског национализма” јако „опасног по братство и јединство” и „зациментирану будућност” (Ј. Броз) народа и народности СФРЈ. Најљуће србогонство испољено је баш по Србији, нарочито у Војводини и по Косову и Метохији, куда је шфингарски србогонизам, припомаган српским каријеристима, дивљао и јавно изгонио хиљаде српских породица из свете српске земље. У злодобу брозотираниде, у Црној Гори је српство озлоглашено за великосрпство и озбиљну сметњу „процвету црногорске нације”, коју је декретом створила КПЈ „ради слабљења српског хегемонизма”, а деценијама подржавана компартијским комитетима и кредитирана новцем Србије, у којој су на власти били све ћићери Брозови климоглавци, расрбљени „интернационалци” типа Милоша Милића, Петра Стамболића, Драже Марковића и њихових сустопника, бираних по Крцуновом калупу, који су ради одржања у владајућем естаблишменту србогонском били орни у јару „класне борбе” да затру сву Србију.

Србија је данас под окупацијом ништа мањом од окупације Косова и Метохије, Републике Српске или Македоније. Слобода српског народа је данас „у сјенци туђих бајонета”. Србија је под протекторатом евро-америчким, лихварске интернационале, а протектори су по србогонству познати Хавијар Солана и Вилијам Монтгомери. Њима под крваве ђонове данас простиру црвене тепихе бивши брозони и кардељони, комитетлије и штафетлије: Зоран Ђинђић и Мило Ђукановић, окружени србијанским и црногорским некадашњим комитетским надама, молећи убице српске дјеце да опросте Србијанцима и Црногорцима, патриотима, што су бранили отаџбину од НАТО алијансе 1999. године. Они се извињавају Солани што му нијесу јунаци дозволили да побије по Србији све родољубе и сву дјецу која ће порастити у национално свјесне и савјесне Сербље. Они стрепе да им Солана и њему одане слуге евро-америчке не примире које натпис ћирилични по Београду, пошто Солана не воли знаке српске искони.

Колико су данашњи евро-амерички Ђинђићеви министри, нагужени пред јудео-англо-саксонским посикурима и гузољупцима, осјетљиви на било какво исказивање српских националних садржаја, најбоље показује јунска поама владајућих структура и номенклатура због великог и величанственог концерта Светлане-Цеце Арканове у Београду, на Маракани, који је окупио безброј српских ужељеника да чују ишта српско у овом зловремену, које ће бити запамћено по гоњењу свега националног српског, жешћем него за било које и чије окупације. Чак су и Швабе у Првом свјетском рату биле блаже према српским симболима и садржајима од данашњих режимлија у Београду и у Србији.

Влада америчка тренутно у Београду се хвали што ће удбенике историје да српским ђацима пише тамо-неко у Европи или у Америци!? Таквог пужења пред туђином нема у меморији српског рода! Већих рђа од рђе Ђинђићево и Кошћуничине није никада Србија виђала прије. Они понижавају Србију јаче но што траже и јудео-англо-саксонски србокољци. Чак и Арнаути дивљи не бише толико понижавали Србе колико их сада понижава евро-амерички режим у Србији.

У медијском узбуну због мега-концерта мега-пјевачице Цеце Ражнатовић на стадиону Црвене звезде – Маракани, режим је подигао и најмио и опробана мега-слугапера калибра Александра Апостоловског, који у „Политици” – данашњем билтмену ДОС-а и Хашкога трибунала – (10. јун 2002), немајући куд, признаје да је „дрнокоса удовица изазвала „земљотрес” на Маракани” и „несумњиви Цецин успјех”. Апостоловски у напису за „Политику”, насловљеним „Феномен успеха Светлане Ражнатовић – Одобравања и оспоравања”, пола свог перумаче у професионално мастило, а пола у карабоју слугарења властодржама око Ђинђића. Новинара понесе мах објективног и часног описивања атмосфере концерта фолк-звјезде у Србији, па му перо не да друкчије но да призна величанствени успјех мега-пјевачице: „Спектаклу-

Српство прогнано из Македоније, Црне Горе, Косова и Метохије, Босне и Херцеговине, добрим дијелом из српске Војводине, о Крватској и да не говоримо, у којој је деценијама закопан геноцид над Србима у Првом и у Другом свјетском рату (Јасеновац, Јадовно, јаме и кољишта по Херцеговини, Далмацији, Славонији, Барањи, Лици, Кордуну, Банији, свој Босни), данас је, на почетку трећег миленијума, изложено програмираном затирању у својој Србији, нарочито у Београду, тројанском коњу у остатку остатака српске државе.

Чак и Арнаути дивљи не бише толико понижавали Србе колико их сада понижава евроамерички режим у Србији.

ларни концерт Светлане Ражнатовић на Маракани", тако почиње напис. „После успеха Чолића, Боре-Чорбе, Бајаге, било је логично да једна фолк-звезда доживи овакав успех", што признаје у завршници написа; али слуга-перо режиму овако тјешу режимске гонитеље свега националног у Србији: „А атмосфера око и после завршне, трочасовне колективне хистерије на Маракани" (као да и у Лондону велики пјевачи нијесу изазивали колективне хистерије, већ су само у Београду могуће хистерије), „њена публика, углавном дјевојчице из градских предграђа" (као да је легитимисао и анкетирао стотинак хиљада младежи тјешитељ режимлија), „дрнокоса удовица храпавог гласа" (нешто српска младеж у

ове дане воли храпаве гласове), „у више него изазовној халџини од, прича се, 10.000 евра" (као да је Апостоловски кројач или модни креатор, и као да је ријеч о модној ревији), „успела да изазове овакав земљотрес"... Цитати свједоче како пада у глиб и добро перо новинарско пред влашћу.

Напис Апостоловог у „Политици" је изузетан мозгограм узнемиреног садашњег режима у Србији, који више главобоља о томе како ће мега-концерт одјекнути у Бечу него у Београду, хоће ли туђински тутори приговорити да „турбо-фолк култура ере Слободана Милошевића још није прошлост" (!?), као да је Милошевић био председник Србије, демократски биран, уочи Маричке битке, а не прије годину и по!

Признаје „Политикин" дописац с Маракане да је „спектакуларни концерт Светлане Ражнатовић на Маракани не само узбуркао духове међу домаћом интелектуалном елитом" (елиту интелектуалну београдску побиле су на Бањици и у Јајинцима Пекове дивизије када су „заузеле Теразије" 1945. године), „већ је изазвао пажњу и аустријске новинске агенције АПА", која је, свакако, приговорила како се не мијења лако менталитет Милошевићевог „лучанства". А трљанција културолошка, социолошка и менталитетолошка о Цецином успјеху на Маракани је пуко мудросерање, пошто је важна политичка грозница код евро-америчких властодержаца у Београду, који су дрхтурили од клицања младе публике Цецине команданту Тигрова храбром Аркану, кога су они убили уз помоћ НАТО алијансе! А да су ти младићи и дјевојке клицали Солани, у „Политици" би био хвалоспјев Цеци и публици, а овако им није европофилска ни Цеци ни њена млада публика. Мука за еврољубе на власти у Београду! Сва та младеж што воли српске пјесме сјутра ће да буду Срби који ће оцијенити садашње слугане туђину и садашњу српску слободу у сјенци туђих бајонета.

Дакле, хистеријна хајка на све српско национално у Србији у овим врућим јунским данима је у пуном јеку. „Политика" се у тој хајкачкој хистерији брука из дана у дан. „Политика", „Политика", новине још нијесу дошле – већ вичу колпортери Београдом.

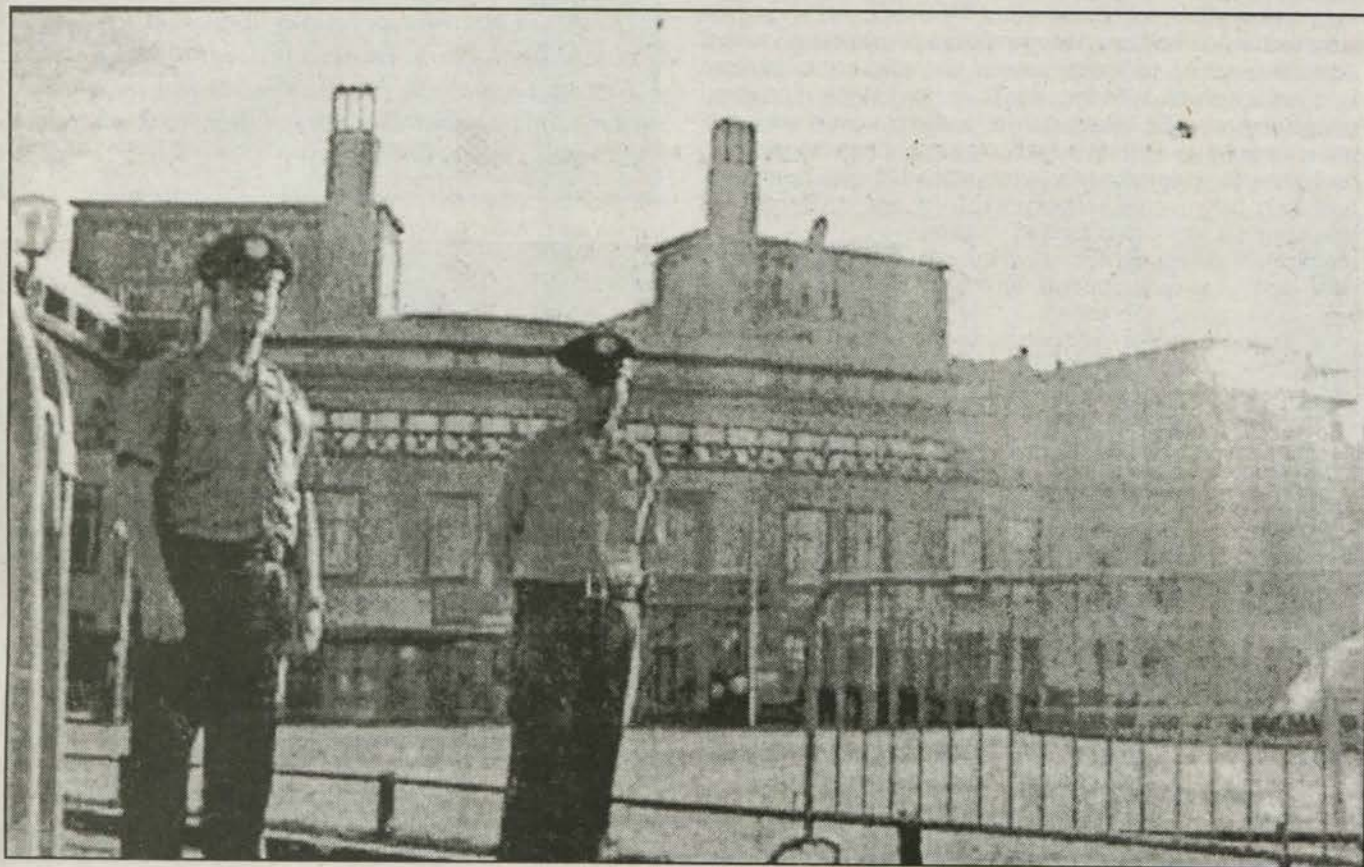
ЗОРАН ЂИНЂИЋ КАРА ХАШКИ ТРИБУНАЛ

Да је хер Зоран Ђинђић, премијер марионетске владе распродате Србије, њемачки прокуратор Србије, најдоследнији сустопник свог вође и учитеља Тита, брзоноги Брозов штафетлија, најбоље показује његова љутња на Хашки трибунал зато што су судије дозволиле хашком сужњу Слободану Милошевићу да се брани, да одговара на инфантилну и монтирану оптужницу, да саслушава и меље свједоке лажове, које прибавља тужитељка Карла кур Понте, набијена патолошком србомрзијом, и што се Хашки трибунал „бави утврђивањем истине“. Љутило минђушоносац Зоран Ђинђић кори и кара Хашки трибунал што се замлаћује „утврђивањем истине“ и што хашком сужњу Слободану Милошевићу уопште даје ријеч

Хер Зоран Ђинђић је љутило на Хашки трибунал што у досадашњој суданији отеже процес, што се „понаша аматерски“ и што се „бави утврђивањем истине“ на суђењу Слободану Милошевићу у Србији, „уместо да буде савремени орган чији је задатак да докаже наводе оптужнице“!? И учитељ и вођа Ђинђићев Јосип Броз (Јоже Клајн), свемогући хазјаин (газда) социјалистичке СФРЈ, корио је своје судије што се „држе закона као пијан плота“, јер је за качкеташе коминтерне, лењинистичке правдољупце, свако суђење било чисто губљење времена. Љутило се сатрап социјалистички што судије губе вријеме, држећи се закона. Ових дана, почетком марта 2002. године, радује се злодух Брозов свом сустопнику правдољупцу Зорану Ђинђићу, који га слиједи у правној пракси и љути се и на судије Хашког трибунала што

дангубе у суданији Слободану Милошевићу и Србији, „утврђујући истину“, кад могу то и пријеким судом да све опосле по угледу на судове у Србији којима хер Зоран Ђинђић дик-

И учитељ и вођа Ђинђићев Јосип Броз (Јоже Клајн), свемогући хазјаин (газда) социјалистичке СФРЈ, корио је своје судије што се „држе закона као пијан плота“, јер је за качкеташе коминтерне, лењинистичке правдољупце, свако суђење било чисто губљење времена.

тира како да суде без просуде. Новокомунистима типа Зорана Ђинђића, упарађеним у европејске демократске тоге, смета „утврђивање истине“ у суђењима, пошто треба по Ђинђићу судије само да „утврђују оптужнице“ и да пресуђују без луксуза да просуђују па да пресуђују.

Добро се сјећам љутње бријунског Ирода како је надиродио и давнашњег Ирода строгом наредбом судијама у Црној Гори да строго казне учеснике измишљеног, удбашки монтираног, тобожњег „Барског конгреса неоинформбироваца“, који су „геровитализирали стаљинизам“ у СФРЈ, у којој је тада „двјетала слобода“ и „самоуправљање изазивало завист остатка свијета“, нарочито након доношења и слављење Бријунског устава 1974. године. Бријунски Ирод је наредио судијама овако: „Егземпљарно их осудите, тако да им више никад не дође на памет да тако што ћине! Егземпљарно им, ћим прије, за то организовање пресудите! И само ћете мени поднијети рађун по овом поступку. То су, зна се, унутрашњи непријатељи, тијесно повезани са спољним елементима, који хоће да сруше, мољим љепо, најбољи поредак на планети“.

И Брозове судије су пресудиле „егземпљарно“ учесницима „Барског конгреса неоинформбироваца“, тако да су добијали и по петнаест година робије за намјештена починства, која нијесу могла бити кажњена ни са петнаест дана затвора. Пјесник Момчило Јокић је осуђен на једанаест година робије, одробијао у Спужу осам година, само зато што је примио кумове и пријатеље у своју кућу у Бару и попио с њима пиће. Пјесник Момчило Јокић је терећен да кани да покрене часопис „Искру“ по угледу на Лењина. Слутим да би и код Ђинђићевих судија добио за такав почин таман толико година робије, јер није узалуду брозојунгенц на власти у Србији.

Додуше, данас брозојунгенци надмашују свог вођу и учитеља Броза у слуга-

рењу туђину и затирању српских националних симбола. Броз није ни помишљао да запали Скупштину Југославије, на коју ни злотори НАТО алијансе – Клинтон, Блер, Солана, Кларк – не бацеше бомбе у Косовском рату 1999. године, а хер Зоран Ђинђић у јуришу на отаџбину српску 5. октобра 2000. године спалио најљепше државно здање сред Београда, симбол државности и демократије, Скупштину СРЈ, утемељену 1903, а довршену 1936. године, коју је у сјај увио кнез Павле Карађорђевић, украсивши је изнутра најљепшим умјетничким дјелима тог времена, што је карађорђевић умрио и да учини као врсни умјетнички колекционар.

Ни хитлеровски официри нијесу крочили у умјетнички павиљон кнеза Павла у Скупштини Југославије, него су га само са дивљењем осмотрили и отишли. Све у трезорима умјетничким у Скупштини Југославије уништили су Ђинђићеви хунски пљачкаши, распљачкали и спалили. Непроцењиво умјетничко благо у Скупштини Југославије уништили су Ђинђићеви дивљи навијачи. Данас његови телали лажу јавно Србију причајући како у том пожару у Скупштини Југославије није било штете осим што су изгорјеле завјесе, а и данас може да види ко дође како је страдало то красно здање, јер данас нема врата на Скупштини Југославије са улаза из Косовске улице. Згариште је још језиво, а у њему су про-

Добро се сјећам љутње бријунског Ирода како је надиродио и давнашњег Ирода строгом наредбом судијама у Црној Гори да строго казне учеснике измишљеног, удбашки монтираног, тобожњег „Барског конгреса неоинформбироваца“, који су „геровитализирали стаљинизам“ у СФРЈ, у којој је тада „двјетала слобода“ и „самоуправљање изазивало завист остатка свијета“, нарочито након доношења и слављење Бријунског устава 1974. године. Бријунски Ирод је наредио судијама овако: „Егземпљарно их осудите, тако да им више никад не дође на памет да тако што ћине! Егземпљарно им, ћим прије, за то организовање пресудите! И само ћете мени поднијети рађун по овом поступку.“

„Ми ћемо искористити сваку подвалу и свако лукавство, сваку незакониту методу или маневар, а затим и свако фалсификовање голе истине, све што годи нама и нашим тезама...”, говорио је Лењин својим терористима бољшевичким, излажући им своје „револуционарне” тезе.

сторије амбуланте, дактилобиро, ресторан са кухињом, трезори, салони фризерски, у пепелу је намјештај од славонске храстовине.

Све је то злодјело хер Зорана Ђинђића, који кара Хашки трибунал што се бави „утврђивањем истине”, судећи хашком сужњу Слободану Милошевићу, кривом што још брани суверенитет српске државе и српске нације. Лихвари који владају Америком и Европом не признају суверенитет ником осим свом капиталу и Свјетској банци и њиховим банкама. Кад ни Французи, ни Њемци не спомињу своје суверенитете државне и националне, како то Србија да се усуђује да брани свој државни и национални суверенитет!? „Одучићемо Србе од сјећања на суверенитет и од љубави према Русији”, кликовала је караконцула Бијеле куће цора Медлин Олбрајт у Чикагу, у свом предавању студентима о Косовском рату, баш 6. априла 1999. године, држећи пријетњу на дан бомбардовања Београда 1941. године од Хитлерове казнене ескадре бомбардерске.

А данас хашки сужањ Слободан Милошевић у Хагу јавно говори о суверенитету српске државе и нације и показује на марионетску власт у Србији, која на челу с Ђинђићем и Коштуницицом предаје туђину што не може да прода. Зато се љути на Хашки трибунал што у својој суданији дозвољава хашком сужњу Милошевићу да проговори. Да је суђење, не дај Боже, Слободану Милошевићу у Београду, којим би дириговао хер Ђинђић, садашњи хашки сужањ би страдао, био би не само испонижаван, него и ликвидирао попут брачног несрећног пара Чаушеску, који су ликвидирани срамно након најсрамније суданије у меморији људској.

„Ми ћемо искористити сваку подвалу и свако лукавство, сваку незакониту методу или маневар, а затим и свако фал-

сификовање голе истине, све што годи нама и нашим тезама...”, говорио је Лењин својим терористима бољшевичким, излажући им своје „револуционарне” тезе. Лењинова максима је антихристовска: „Ликвидирати хиљаде невиних како бисмо међу њима ликвидирали једног нашег противника”! Очигледно да у хер Ђинђићу Лењин има следоватеља исто као и Броз свог брозона – рестауратора лењинизма и брозизма.

СУОЧАВАЊЕ СА ПЉУВАЧИМА СРБА „СУОЧАВАЊЕ СА СЕНКОМ”

Ишчииавиши наииис „Суочавање са Сенком” Ивана Насииовииа, мудровање о „дубинској психологiji и национализму”, објављен у „Полиииици”, 29. јуна 2002, још у рубрици – Културиа-умейносии-наука – ударна сиирана, у коме је салонски мрсимуд иерверзно оклеветииао Србе, лукаво цииирајући сииране и српске мислиоце (Геииеа, Јунга, Камија, Исидору, Веља Пеиировииа, Добрицу Ђосииа), доказујући неком сиираном ииуиору, без сииида, како су Срби националисии, којима су и ипреци десиирукииивци, орниији на раии и зло него на мир и добро, како је иио, еиио, народ оииерећен национализмом, иие како је ииај српски „ексииремни национализам смеишиен у несвесном, ииамном делу личносии, који је Јунг назвао Сенком”, и иие како Србима недосииаје „културини национализам”, који је као Исидора Секулић нашла код Скандинаваца, као да га никако није могла уочиши у српском народу, иа како, еиио, ипреба да иосиианемо „делимично свесни” свој ексииремној национализма, и да га „сииавимо иод конииролу”, не изјаснивиши се да ли да ми или да нам неко дружи, неко цивилизованији, са безбједних висина бомбаиких, наи десиирукииивни национализам сииави иод конииролу – иишиао сам се имају ли у овом злодобу дружи национали сличне иљуваче и клеветииаре својих нација какве, ево, имају Срби и какве данас фаворизују медији узледни као „Полиииика”, која је још и оваква ирва новина у Срба!

Душебрижник српски Иван Настовић у свом клеветничком напису огласи црну „дубинску психолошку” дијагнозу српском народу, огласивши га, цитирајући Јунга, некултурним, деструктивним, склонијим злу него добру, политички слијепим за „сопствене грешке”, вјешто чупајући цитате из штива страних и српских великана и ушивајући их у своју оптужујућу пријаву неком тугору моћном, у којој бестидно тврди како су „управо националисти, а посебно њихови лидери, несвесни свог тамног дела личности, по Јунгу „Сенке”, убећени, без покрића, да нису криви за друштвене и политичке катастрофе у које су цео један народ суновратили! Дакле, да чудо буде веће, вајни душебрижник и аналитик „несвесног, тамног дела личности”, по Јунгу „Сенке”, „Сенке” и у српском колективном бићу, по аналитику и дијагностику српске отамњене душе, упорно тврди како су некакви српски националистички лидери смислили и изрежирали пакао своме народу, јер су, Боже мој, само Срби специфични несрећници који се повремено самоубијају својом патолошким националистичком агресијом према несрпском окружењу, које Срби, ето, затиру уз паролу: „Расни га, бољи је”! Тврди Настовић да су Срби разорили СФРЈ, изазвали изгон

српског народа из Далмације, Славоније, Барање, о Книнској Крајини да не зборимо, из Крватске, Сарајева, Мостара, и већег дијела Босне и Херцеговине; да су Срби сами себе поклали у офанзивама усташким „Бљесак” и „Олуја”, да су сами себе изгнали из Метохије и са Косова, да су себе бомбардовали по Републици Српској 1995. године и по Србији и Црној Гори од 24. марта до 15. јуна 1999. године! Све те катастрофе су изазвали Срби својим „екстремним национализмом” тврди Настовић! Пентагон и Брисел, усташки и арнаутски кољачи, Бил Клинтон, Блер, Шредер, Ширак.

Зато Настовић помиње у свом пријавничком дијагностикуму српском народу, додуше замумуљено и закукуљено, обавијено јунговском маглином, „мегаломанског вођу”, у хашког сужња упирући прстом, додајући суварак на ломачу, која обавија пламеном хашком сужња окривљеног само зато што је уставом обавезан чувао суверенитет државе нападнуте ради „очувања људских права” оне мањине (Арнауца) коју су гурнули у терористичку побуну, од које се држава морала бранити.

Тврди Настовић да су Срби разорили СФРЈ, изазвали изгон српског народа из Далмације, Славоније, Барање, о Книнској Крајини да не зборимо, из Крватске, Сарајева, Мостара, и већег дијела Босне и Херцеговине; да су Срби сами себе поклали у офанзивама усташким „Бљесак” и „Олуја”, да су сами себе изгнали из Метохије и са Косова, да су себе бомбардовали по Републици Српској 1995. године и по Србији и Црној Гори од 24. марта до 15. јуна 1999. године!?

Хавијер Солана, Ричард Холбрук, стратежи и кредитори ОВК-а, генерали НАТО алијансе, сви су они жртве српског „екстремног национализма”, „Сенке” страшне у души српској, па су сви били жестоко пожртвовани да бомбама и ракетима истјерају Јунгову „Сенку” из српске душе, те тако оздраве и „ставе под контролу” тај „епски” и „православни” српски национализам!

Незамислив је сличан напис у било којој, а не главној, новини у Загребу, а још је мање замислив у Крватској сличен душебрижник крватског народа, који би попут Ивана Настовића плънуо у душу народу који је очистио Крватску савим од Срба и који јасно свјетској јавности каже „не желимо повратак Срба у Хрватску”. Још је мање замислив слични мудросер у њемачком народу, иако су Њемци имали нацисте и Аушвиц, а њихови усташки вазали имали су најстрашнију кољену Срба у Јасеновцу. А Срби над којима су изведена у двадесетом вијеку три велике геноцида, три изгона са српске земље, имају душебрижнике типа Настовића који некеме да се умиле јавно лажу да су Срби злочинци и да су Срби чинили геноцид над усташким и арнаутским кољачима, идући на руку тужиоцима Хашког трибунала, чији је циљ да демонизује српски народ и да му навали кривицу злочина противу човјечности. Зато Настовић помиње у свом пријавничком дијагностикуму српском народу, додуше замуљено и закуљено, обавијено јунговском маглином, „мегаломанског вођу”, у хашког сужња упирући прстом, додајући суварак на ломачу, која обавија пламеном хашког сужња окривљеног само зато што је уставом обавезан чувао суверенитет државе нападнуте ради „очувања људских права” оне мањине (Арнаута) коју су гурнули у терористичку побуну, од које се држава морала бранити. Колико ли то Хашки трибунал има у српском народу измећара сличних Настовићу то у овом злодобију знају само Настовићи, измећари туђину, а имаће их у буљуцима, чим их његује режим који простире Хавијеру Солани и Карли дел Понте црвене тепихе добродошлице под крваве ђонове и окрвављене руке крвљу српске дјеце, а „Политика” им уступа странице да фал-

сификаторски оцрњују душу и образ српском народу. У своја срамна писанија ти несрећници, плаћеници клеветари српског народа, можда и вјерују. Они воле своје добро плаћене лагерије, лишени националне свијести и савјести.

Овејани фалсификатор и чупатор цитата из штива славних мислилаца ипак провидно раби велике српске националисте и бранитеље бића српског од свакојаким душмана. Ево како само дрзновено изврше бригу Добрице Ћосића за српски национ, који је давно скренуо пажњу на српску коб да добија ратове на бојним пољима а губи их у миру и на дипломатским столовима, па овако изврше Ћосићеву мисао: „...трагично је бити потомак оних који су принуђени да има-

ју више снаге за рат него за мир”, а овај кидољак из Ћосићевог штива наш хулитељ српског националног бића у своју јажу наводи да докаже јадо-тезу како су, ето, Срби баш ти који имају тамну „Сенку” склоној само рату, „имају више снаге за рат него за мир”, а како Србе сад треба лијечити Соланином и Кларковом бомба-терапијом од те страшне „Сенке”. Ћосић је брижно говорио у својој академској бесједи о српском удесу да има снаге да на бојном пољу побједу а зла коб му ту побједу у миру окрене противу њега. Тим је Ћосић говорио како Срби у мукама рата имају генијалне ратовође, а у миру имају никакве дипломате, питајући се који то људи преузимају дипломатију у миру српском народу. Воде ли српску дипломатију српски људи као што ратоводство воде Срби? То је било питање, а не клеветање српског народа како је склонити рату него миру. Да ту тезу докаже цитирач Јунга чупа цитате из штива Исидоре Секулић о „културном национализму” скандинавског типа тако недостатног Србима, заборављајући да Скандинавци немају у својим државама усташке кољаче и арнаутске кољаче, да Скандинавци живе у својим и државама и кућама без „зла домаћег”, без „националних мањина” којима је нека туђа рука давала већа права него народу државотворном, у овом случају српском народу, који се стално бори да створи своју државу баш највише противу оних милети који данас траже статус државотворног народа а Србе гурају у мањински положај. Типичан је случај такав на Косову и Метохији, гдје су у том дијелу Србије Шшиптари са статусом националне мањине, без обзира на бројност, те да не могу Шшиптари као национална мањина да отимају дио државе српске и припајају га Албанији, својој матичној држави.

По нашем љутом критику српског „деструктивног национализма” нико на Балкану и у Европи није оболио од „деструктивног национализма” и нико нема „мегаломанске вође” осим Срби, сви су око Срба и међу Србима „културни националисти”, само сви са „србосјецима” у рукама крвавим од клања српске нејачи, нема ни усташа, ни арнаутских качака, разбојника, нити се на те зликовце осврће аналитик српске боље Настовић. Не цитира се Јунг у несрећи српског национа, нити Гете ту помаже, они су мислиоци других простора и времена, а балканске несреће треба објасњавати изнутра балканским лучама. Српску трагичну кривицу у српској трагедији треба сагледати свестрано и поштено, па објаснити и српске несреће анализама реалних стања, нуждама у којима су се Срби често батргали за голо опстанство, неспремни најчешће да на добар начин одбију подмукле ударе изнутра у одбранама од удара споља. Скандинавци никада нијесу имали у својим државама изроде унутрашње, „зло домаће” какве увијек имају Срби. Скандинавци немају у својим државама Арнауте и Крвате, а Срби и данас у главном свом граду имају више Арнаута и Крвата него Срба. Зато треба у анализама српских садашњих прилика, па и национализма и аналитичног, више цитирати Његоша него Јунга и Гетеа, и Камија, објаснити Његошем како није злочин одбрана, „Одбрана је с животом скопчана”. „Нове нужде рабу нове силе”, „Зло чинећи ко се од зла брани, / Ту злочинства никаквога нема”, а Срби су баш у таквој ситуацији самоодбраненој били сваки пут, бранећи се од геноцидних удара, а увијек су окривљавани због самоодбране. Овог пута то је највулгарније замјењивање теза, улога ратних, па су целати брањени од жртава у ратовима у Босни и Херцеговини и на Косову и у Метохији. Брањен је вук а нападано јагње. То чини данас и Хашки трибунал, а испомажу га у тој ангисрпској суданији понајчешће српски изроди, неки плаћеници страни, а неки бесплатни патолошки дојављивачи свога рода туђину.

Није се осјетио аналитик тобожње српске националне мржње да су Срби све злочине над њима у двадесетом вијеку преокретали у „братство и јединство”, грлили своје коља-

Овијани фалсификатор и чупатор цитата из штива славних мислалаца ипак провидно раби велике српске националисте и бранитеље бића српског од свакојаквих душмана.

че, не извршивши одмазду ни у Првом, ни у Другом свијетском рату, па ни рату који им је објавила НАТО алијанса, гурнувши на Србе наоружане америчким оружјем усташе и Арнауте. И птице знају ко је командовао усташким офанзивама „Бљесак” и „Олуја”, све њемачки и амерички официри, а под чијим надзором су арнаутски рушитељи и паликури, а под чијим надзором су арнаутски рушитељи и паликура, црква, библиотека, музеја, спалили милионе књига, вјековно национално српско благо предајући пламену и пепелу.

Некажњени злочини се понављају. Некажњени геноцид усташки над Србима у Другом светском рату, заташкан од Ј. Б. Тита, Хрвата, и његовог вишедеценијског затирања Срба, поновио се од 1991. до данас, до првих година трећег миленијума. Некажњени злочини арнаутских балиста од 1941. до 1945. године понављају се данас још жешће.

Сјећам се разговора старог Ахмета Барјактарија, Руговца, у Пећи, у кући мог стрица Михаила, када му је високи Ахмет казао: „Е, мој Мико, ви сте Мељезези обичне далавере!” На питање Миково зашто каже да су Црногорци врдаламе, петљавине, (далавере), одговорио му је Ахмет мудри: „Душмани ве закољи, а ви њихе вољи! Ће тџа има, Мико? Ко се не освети, тај се не посвети!” И сасвим је био у праву Ахмет Барјактари. Он је знао каква су злодјела над Србима починили арнаутски балисти од 1941. до 1945. године, уз помоћ италијанске окупационе војске, да су изгнали из Метохије тридесет хиљада породица српских, узели њихову земљу, а то нијесу платили, него су 1945. године награђени од српских комуниста, предвођених Хрватом Брозом, добивши српска имања на дар.

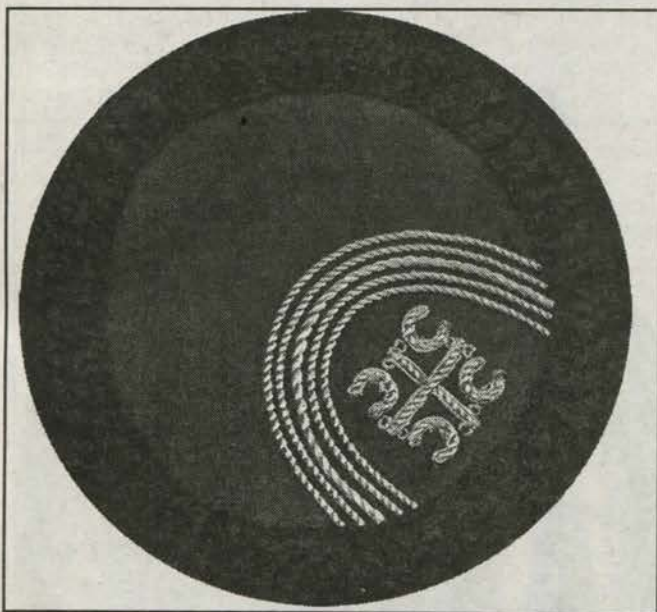
У оваквим српским несрећама не цитира се Јунг, аналитичко српски, нити се окривљује жртва, хвали целат, нити се пљује свој народ, тужни Иване Нестовићу.

ФАЛСИФИКОВАЊЕ ЦРНОГОРСКЕ КАПЕ

*Епидемија фалсификовања већ успаљених и науком уиврђених знања, одавно ошшићеозна-
ићих, захваићила је Црну Гору још од побједе „прогресивних снага“ над народом, иаћније још од де-
креићизовања „црногорске нације“ од комјариићјских „најбољих синова нашег народа“, иоловином
двадесетого вијека, али је фалсификовање иосићало званићно занимање црногорских „академика“,
магисићара и докисора, иреићежно иолићићко-идеолоићке осићраићеносићи, кредитићирано из црно-
горског бућеића, ири крају другог и на иочеићку ирећећ миленијума. Данас је фалсификовање иоред
шверца цићареића, дрога, бијелог робља и оружја, најуносније занимање. А фалсификовање је убла-
жизам од лагања и иаралагања. Па мало финија успа у Црној Гори у фином маниру некоме кажу
не фалсификуј, умјестии да кажу не лажи*

Зачудило ме фалсификовање историје црногорске капе, које дрзновено чини мр Зорица Мрваљевић, црногорски „етнолог-музеолог“, која у разговору, објављеном недавно у „Побједи“ (овешталој фалсификаоници), за црногорску капу изрече ове небулозе: „До присједићења Црне Горе Србији 1918. године, најћешћи симболи на тепелуку мушке капе били су владарски иницијали и црногорски грб, али и иницијали власника капе или звијезда шестокрака. Од 1918. на капи се везе крст са четири огњића, то јест дио српског грба, која се као таква тумаче чак и у Уставу Књажевине Србије из 1835. године, што је представљало само једну од велико-

До Његоша није било ни свечаног „црногорског свитног одијела“, којим се данас, у лошој изради, диче „стопостотни“ Црногорци, налазећи и у том одијелу „црногорски национални идентитет“?!

Црногорску капу, дијела свечане црногорске свитне ношње, први је заумио Владика Раде и наредио да је начине 1833. године, баш кад је начинио Обилића медаљу за храброст.

српских пресија на црногорску самосвојност и идентитет. Најочитија манипулација и злоупотреба ових огњица је у њиховом ненаучном тумачењу и преформулацији у четири слова „С“, која значе „само слога Србина спасава“. Оваква тумачења се, нажалост, и данас могу чути не само од непроsvијећених људи, већ и од појединаца са високим научним знањем“. Иза овог цитата знак чуђења је мало!

На мањем штампаном простору више лагарија одавно нијесам прочитао. Овако острашћено фалсификовање историје и симбола црногорске капе надмашује фалсификације и доктора фалсификата по бескрупулозности прослављеног Радослава Ротковића. Ова фалсификаторка је надротковићила и самог Ротковића. Овакве паралагарије лажима кљукају необавијештене и млађе нараштаје, што им је и основни циљ. О писмености фалсификаторке да не причамо.

Црногорску капу, дијела свечане црногорске свитне ношње, први је заумио Владика Раде и наредио да је начине 1833. године, баш кад је начинио Обилића медаљу за храброст. Та црна капа има величину преполовљене владичанске капе. Црна деравија симболизовала је короту око чела за Косовом, црвени тепелук капе је симболизовао крваво Косово Поље, пет златном жицом извезених полукругова симболизује Лазарева бојна фаланга у Косовском боју, крст злаћани и четири злаћане Бете, четири огњица уз крст, која Срби читају као четири ћирилична слова „С“, са значењем – само слога Србина спасава, која се налазе и у грбу Србије, налазила су се и на барјацима крсташима српским од Немање до данас. Златни крст са четири Бете налазио се и на штиту Немањиним, вишњеве боје, који му је даровао визан-

тијски цар Михаило Комнин 1182. године, у знак измирења, а који је потом Немања унио у српску државну симболику. Тада су четири огњица, Бете, читане у преводу на српски овако: Владар васионе васионом влада, а тај владар је био византијски цар. Срби су касније то читали српски: Само слога Србина спасава, а то је била и жеља и молитва Његошева. До Његоша, дакле, није било „црногорске свечане капе“, круне „црногорског свитног одијела“. То је историја и симболика „црногорске капе“, а бивало је да на капу Његошеву везу и владарске иницијале, па и грб, па и иницијале богатијих капоносаца, гледао сам у социјализму чак и петокраке и чак Тито(!?), можда и неки Јеврејин, златар, да је на „црногорску капу“ везао и јеврејску шестокраку, но све су то у злурядицама фалсификације Његошеве капе која је ишла уз свечано свитно одијело.

До Његоша није било ни свечаног „црногорског свитног одијела“, којим се данас, у лошој изradi, диче „стопостотни“ Црногорци, налазећи и у том одијелу „црногорски национални идентитет“!? А то, тробојно (црвено, плаво, бијело), „црногорско одјело“, симболизује српску тробојку (триколорку), заставу, коју су увели први уз Французе. Црногорац свечано обучен је српска застрада црвено-плаво-бијела: црвена душанка (цамадан), плаве гаће (чакшире), бијеле докољене (гете). Средином је ишао свилени пас – тромболос, а за пасом ханџар или кубура. Од тог одијела само је „душанка“ српска (ћечерма цара Душана), а остали детаљи „црногорског одијела“ су сви турски, односно византијски, јер су те одјевне детаље Турци преузели од Византинаца после пада Цариграда. Тада је турска господа преузела од византијске господа све лијепо, како одјећу, тако и храну слатку: баклаве, тулумбе, пилаве, шербетске преслачке, јер за све то прије дивљи Турци нијесу знали. Српска властела је вјековима прије Турака од Византије преузимала све лијепо. Зато, „стопостотници црногорски“ не тражите идентитет у прњама, него у вјери Његошевој“.

БЕРАНЕ НА КРАЈУ СВЕГА

У земљи која се зове Црна Гора све је могуће, па и то да ријеке потеку узводно. А у граду који се зове Беране све може да се деси осим нормалног живота који је, изгледа, одавно отекао мутним Лимом. Једина разонода доконих и незапослених Беранаца је политичка комбинаторика која је довела до тога да у Беранама Мило Ђукановић коначно и за длаку изгуби власт. Али дух Мила Ђукановића и даље лебди над лимском долином јер они који су га смијенили никако не могу, или неће, да изађу испод његовог шињела. А Лим тече без прекида и то, за сада, низводно

У узалудном настојању да Црну Гору учине независном, креатори овог надрипројекта учинили су је земљом чуда. У њој је све могуће: од тога да најјача европска валута, њемачка марка, девалвира за половину и да исту судбину доживи свемоћни и свеевропски евро, па до тога да ријеке почну тећи узводно. Ако за ово прво и не треба бити неки нарочити стручњак (довољно је да сте гувернер Централне банке Црне Горе), ово друго је стварно за Риплија и ону његову рубрику „Вјеровали или не“. Али, вјеровали или не, то пише, црно на бијелом, и то не било гдје друго већ у уџбенику „Познавање природе и друштва“ за IV разред основне школе. У том уџбенику аутори су записали да „ријека Лим протиче кроз Гусиње и Плав“???. Да су само завирили у географску карту која се, узред буди речено, налази у уџбенику, видјели би да Лим извире десетак километара испод Гусиња и најмање километар испод Плава. Међутим, у „усправној и сувереној“ има да може све, па и то да Лим потече уназад, изнад свог изворишта.

Али, ни ауторима ове монументалне географске новотарије није успјело да Лим спријече да, као што то чини вјековима, протиче кроз Беране, милујући његове мостове и разносећи своје обале по свом мераку. А то је, изгледа, једино што тече у Беранама јер је све друго стало и замрло. У Беранама више не ради ниједно предузеће, приватни бизнис се свео на пар пиљара и продавница, а Кинези су се одомаћили као да су родом са сред Шекулара а не тамо однекуд преко мора. И град се некако офуцао, не личи на себе, људи постали мрзовољни и свађалачки расположени. Лим тече а све друго стало и тек се, с времена на вријеме, раздрма кад крену избори који су, уз локални биоскоп и телевизију, једини вид културно-забавног живота у овом крају. Тада се поново

пробуди нада да ће „ови“ пасти. И било је избора, више их нико не броји и не памти, али „ови“ никако да падну. И трајало је то толико дуго да, кад су „ови“ коначно пали, то више никоме није значило ништа нарочито. Наравно, осим оних који су ускочили у седло и преузели дизгине раге на издисају како, у очају, пословични берански циници крсте стање у којем им се, скоро деценију, налази општина. „Ови“ су, наравно, Мило Ђукановић и његова камарила са обиљежјама ДПС и СДП који су, гле чуда, усред српских Васојевића годинама држали власт и све радили да се овај крај расрби и одвоји од братске Србије. Посљедњи локални избори коначно су донијели тај толико очекивани и прижељкивани пад власти Мила Ђукановића у Беранама, али за длаку. И то за „длаку“ познатих ћелавца из Народне странке чији је мандат „претегао“ на страну бивше коалиције „За Југославију“ која се, након што је разурлила и разградила све што је југословенско, па и саму Југославију, у Беранама представила у крњем саставу (без НС која је наступила самостално) и под фирмом „Заједно за Беране“. Тај један мандат вишка, који је једва изборила НС а која се у републичком парламенту шепури са 11 мандата, донио је више главобоље него што је „побједнике“ усрећио.

У Беранама више не ради ниједно предузеће, приватни бизнис се свео на пар пиљара и продавница, а Кинези су се одомаћили као да су родом са сред Шекулара а не тамо однекуд преко мора. И град се некако офуцао, не личи на себе, људи постали мрзовољни и свађалачки расположени. Лим тече а све друго стало и тек се, с времена на вријеме, раздрма кад крену избори који су, уз локални биоскоп и телевизију, једини вид културно-забавног живота у овом крају.

Челници и виђенији активисти СНП, НС, и СНС избјегавају јавно суочавање са својим огорченим чланством које никако не може да проникне у суштину и позадину ове најновије трговине. Не „дали“ више ни отрцано објашњење да је важно само да Мило оде, јер је свима јасно да Мило иде и без заокрета Славка Перовића. То зна и сам Перовић јер, у противном, нема те комбинаторике која би Перовића и дружину довела у назови – југословенску и квази-српску породицу некадашњих ЗЗЈ-оваца. Сви већ називу политички расплет сличан ономе у Србији, чији „рогови“ већ испадају из вреће. У Беранама, као мало гдје друго, знају да пароле типа „само да оде Слобо“ или „само да Милу видимо леђа“ имају кратак рок употребе а веома дугорочне и крајње непредвидиве и непријатне посљедице по народ и државу.

Митровић као жртвени јарац

Након збрајања резултата изборне утрке, у којој су се и власт и назови-опозиција користиле свим средствима да спријече улазак у општински парламент „Патриотске коалиције за Југославију“, унутар „Хашке коалиције“ почела је невиђена трговина и цјенкање, намиривање бивших и садашњих страначких рачуна и потраживања до мјере да се оном дијелу Беранаца који још дижу три прста и куну се српством и Југославијом „побједа“ огадила и прије него што су почели да је „конзумирају“. Тек тада је на површину избила сва лицемјерност освједочених политичких трговаца Предрага Булатовића, Драгана Шоћа и Божицара Бојовића, и њихов једини доказани политички таленат: општа распродаја народног повјерења. Народна странка је покушала да тим својим јединим мандатом, који је власт у Беранама држао на клацкалици, уцијени СНП и изнуди макар једно мјесто градоначелника. За ту функцију већ је био „виђен“ бивши председник општине и доскорашњи „миловац“, Свето Митровић, чије је ненадано шалтовање у пројугословенски блок (заједно са Смајом Шаботићем) најавило крај ере Мила Ђукановића у Беранама. Али, берански СНП ни за живу главу није хтио да чује за праксу свог страначког врха који је у многим срединама морао да чини бројне уступке, како коалиционим партнерима тако и Либералном савезу. Нарочито је у томе био тврд и изричит председник ОО СНП Берана, Драгутин – Боко Јоксимовић, који се био намерачио да скромне партијске просторије замијени председничким кабинетом. У томе је имао значајну подршку већине у свом одбору који одавно, са нескривеном антипатијом, гледају на трговину Предрага Булатовића и његово трасирање партијског дјеловања. Натезање је трајало све дотле док се сам

Народна странка је покушала да тим својим јединим мандатом, који је власт у Беранама држао на клацкалици, уцијени СНП и изнуди макар једно мјесто градоначелника. За ту функцију већ је био „виђен“ бивши председник општине и доскорашњи „миловац“, Свето Митровић, чије је ненадано шалтовање у пројугословенски блок (заједно са Смајом Шаботићем) најавило крај ере Мила Ђукановића у Беранама. Али, берански СНП ни за живу главу није хтио да чује за праксу свог страначког врха који је у многим срединама морао да чини бројне уступке, како коалиционим партнерима тако и Либералном савезу. Нарочито је у томе био тврд и изричит председник ОО СНП Берана, Драгутин – Боко Јоксимовић, који се био намерачио да скромне партијске просторије замијени председничким кабинетом. У томе је имао значајну подршку већине у свом одбору који одавно, са нескривеном антипатијом, гледају на трговину Предрага Булатовића и његово трасирање партијског дјеловања. Натезање је трајало све дотле док се сам Митровић није огласио и обзнанио да повлачи кандидатуру.

Митровић није огласио и обзнанио да повлачи кандидатуру. То је изненадило многе Беранце јер се нови Митровићев мандат сматрао одговарајућом надокнадом за његово окретање леђа Милу Ђукановићу и сасвим пристојна награда за коалициону подршку „народњака”. Сам Митровић о разлозима повлачења кандидатуре прије окончавања међустраначких преговора ћути као заливен. Али, јавна је тајна да је оно услједило као логична процјена да би у неравноправној утрци, Митровић остао за корак иза. Ово тим прије што су се, нарочито у Беранама, „народњаци” нашли у необраном грођу; нити к Милу нити од Мила без жртвовања Света Митровића. Овај је паметно процијенио да је боље на вријеме обезбиједити неко од директорских мјеста него казније платити цех и остати „нераспореден”.

Оно што Беранци, чак ни они упућенији, још не знају јесте залеђе ове приче. Наиме, Митровићев „реизбор” нијесу

И кад се све сабере и одузме, рекло би се да је и вук сит и козе на броју. Мило је изгубио и добио, Предраг добио и изгубио, Шоћ изгубио и изгубио а Бојовић је остао по страни, с тим што се сматра највећим добитником јер је успио да комшији (Шоћу) цркне крава.

српјечили ни Предраг Булатовић ни Драгутин Јоксимовић већ Мило Ђукановић лично. Он је, у свом тајном трговању с Предрагом Булатовићем, изричито захтијевао да Митровић ни по коју цијену не смије бити поново „први” Беранац. То је, иначе, познати манир Мила Ђукановића чија лична исфрустрираност не дозвољава праштање било чега и било коме. Ту његову осветољубивост многи су осјетили и платили, што батинама што затвором. Митровић је тако морао да плати то што се у једном тренутку супротставио Ђукановићу, а преко његових леђа Ђукановић је наплатио и дио дуга Драгану Шоћу и његовој издаји. Као противуслугу, Ђукановић је обећао нешто попустљивији став према Беранама и исплату дијела дуга од преко пола милиона евра, колико републички буџет дугује овој општини. У међувремену, Предраг Булатовић је морао да направи уступак Драгану Шоћу и његовој експозитури у Беранама која је нарочито била озлојеђена искључивошћу и тврдокорношћу Драгутина Јоксимовића. Тако је, као средње рјешење, из рукава извучен сасвим неочекивани зец: бивши одборник и један од директора у „Агрополимљу” – Реља Јованчевић.

Он је у свом инаугуралном говору најавио другачији и много мекши став према властима у Подгорици и тијесну сарадњу која ће резултирати „болитком за све грађане Берана”.

Истрајавање на нултој тачки

И кад се све сабере и одузме, рекло би се да је и вук сит и козе на броју. Мило је изгубио и добио, Предраг добио и изгубио, Шоћ изгубио и изгубио а Бојовић је остао по страни, с тим што се сматра највећим добитником јер је успио да комшији (Шоћу) цркне крава. Али, рачун је само привидан и привремен. Велики мајстор политичке комбинаторике, Предраг Булатовић, се на примјеру Берана прерачунао и погријешно у реду потеза. Сви уступци и сви добитци које је укњижио у Беранама брзо ће се показати кратког домета јер се републичка власт распала а ко ће је и у каквој размјери чинити убудуће – то већ ни Пеђа не може са сигурношћу да израчуна. Тако се лако може десити да Беране и даље остану „кратке” за пола милиона евра које су биле залог да се Милу Ђукановићу изађе у сусрет, јер Мило и Филип више не могу ни себи било шта да гарантују. Шоћ је у бившој ЗЗЈ а садашњој Хашкој коалицији добио веома оштрог и

неугодног конкурента – Славка Перовића, тако да је његов притисак на СНП сада постао мање значајан. Испоставља се да је све чиме је трговано у Беранама, и не само у Беранама, на дугачком и крајње неизвјесном штапу. Слједи републички, савезни и предсједнички избори, а није искључено да се, сходно новом Закону о локалној самоуправи који ускоро треба да се нађе на дневном реду Скупштине, а којим је предвиђено непосредно бирање предсједника општина, распишу нови локални избори макар за ту функцију.

Грађани града на Лиму су то већ прочитали и, као што рекосмо на почетку текста, остварена побједа већ има укус оскоруше. Тај неугодни осјећај код српског становништва ове општине појачава новостворени политички брак ЗЗЈ коалиције са освједоченим сепаратистима из ЛСЦГ. Та коалиција је тема број један у градским кафанама и на улици. Челници и виђенији активисти СНП, НС, и СНС избјегавају јавно суочавање са својим огорченим чланством које никако не може да проникне у суштину и позадину ове најновије трговине. Не „пали” више ни отрцано објашњење да је важно само да Мило оде, јер је свима јасно да Мило иде и без заокрета Славка Перовића. То зна и сам Перовић јер, у противном, нема те комбинаторике која би Перовића и дружину довела у назови – југословенску и квази-српску породицу некадашњих ЗЗЈ-оваца. Сви већ називу политички расплет сличан ономе у Србији, чији „рогови” већ испадају из вреће. У Беранама, као мало гдје друго, знају да пароле типа „само да оде Слобо” или „само да Милу видимо леђа” имају краatak рок употребе а веома дугорочне и крајње непредвидиве и непријатне последице по народ и државу. Пошто сваки Беранац има неког свог с оне стране Пријепоља, свима је јасно колико је тако и на том принципу засновано политичко савезништво опасно и шта из њега може да се роди. И сви се питају: ако оде Мило а остане Славко, у чему је онда промјена и напредак?

Када се овом рашомону дода и све присутнији страх да је писање Уставне повеље само пуко замајавање како би се лакше прогутала горка пилула разбијања заједничке државе, Срби из Васојевића све чешиће помињу нову велику сеобу и нове Чарнојевиће. Јер, живјети у сопственој, крвљу стеченој и брањеној, држави а у њој бити мањина нешто је на шта се, без тешке муке, не пристаје. А Срби су већ мањина у свему што колико-толико функционише и живи у Беранама – од трговине до политике. И биће то све више и све отвореније, тако да се све већи број оних који су подржали Предрага да би се ослободили Мила питају како се ови погубни антисрпски процеси заустављају политичким шуровањем са Славком Перовићем.

А како вријеме иде, страх полако прераста у апатију и резигнацију, и све је ближи оном стању у којем је и најгора стварност на нивоу доброг вица. Беранци су већ осмислили нови знак распознавања и поздрављања: пет раширених прстију, који симболизују спој неспојивог – свети тропрсти српски крст и језуитско двопрсто, латинично и латинско, либерално слово „Л”. А ако се Беранци већ и на то навикавају, онда их, изгледа, ни појава ванземаљаца не може изненадити. Тако их више засмијава него нервира лекција из уџбеника у којој Лим тече узводно. Ово је, изгледа, земља чуда у којој је све могуће, па што не би било и то, одмахују Беранци.

Али, ни ауторима ове монументалне географске повотарије није успјело да Лим спријече да, као што то чини вјековима, протиче кроз Беране, милујући његове мостове и разносећи своје обале по свом мераку. А то је, изгледа, једино што тече у Беранама јер је све друго стало и замрло.

Без коментара

О Мугију овога пута нећемо ни ричи. Једноставно и поред свих настојања да бар некако ухватимо једну изјаву из уста старог, односно новог намјесника града, нијесмо успјели. Разлог је једноставан, Муги је био толико заузет псовањем и пљувањем, да нам није био довољан само ДАН да све прибележимо, већ и читгава година... И повећи број, што редовних што хонорарних сарадника.

Парада љубави

Чак и веома педантни и вриједни Немци су мало одахнули, када су успјели да коначно успјешно окончају највећу параду љубави на свијету. По нашим сазнањима ни овога пута није било Дукљанских представника, што је велики пех за еколошку дукљанску братију, да смо били тамо показали би они свијету што је образ и част. Виђели би смо да ли би ко смио да онако дрпа ове наше дукљанке. Гонили би им ови потомци цара Дукљанина оца у оца, било би крви до колјена. Невиних сигурно не би било.

Лука Бар

Послије откривања већих количина оружја у луци Бар остали смо ускраћени за комплетнију информацију: да ли се ради о увозу или извозу, да ли је продаја на велико или мало, како смо имали дјелимичну информацију, да ли се продавало на комад, или на шлепер, да ли је било продаје по килограмима, одока, и сл. Мало „каморе“, мало оружја, мало дроге, мало цигарета, мало проституција... Милина

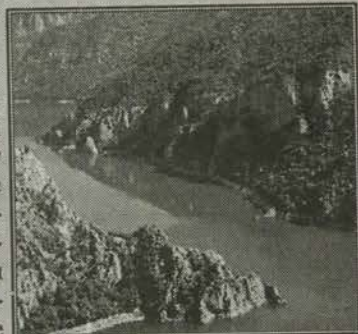
Топли оброк

Изгледа да је министар просвјете нашао спасоносно решење како да оконча штрајк просвјетних радника. Попудио им је: топли оброк. Уз то још обећао мед и млијеко. Но ни просвјетари нијесу баш наивни, ишли људи мало више у школу од министра и одбили понуду из баналних разлога. Страх их да им залагај не стане у грлу...

Глава Зете

Кад смо већ код пива (и то нажалост без пива) причају нам радници хидроелектране Глава Зете да је у дане, када је шивара просула неколико милиона литара пива у Бистриду, Електрана радила као никада тако до сада. Причају да ни турбине нијесу могли зауставити. Није ни чудо. Што тријезан замишља, пијан уради.

Некадашњи министар, а сада градоначелник Бара, човек који по титулама и именованима има све предиспозиције да угрози рејтинг ненадмашног Мишка –Шишка, члан некаквог „Клана“ директора електропривреде Црне Горе, ових дана дословно изјави: „Због изузетно неповољне хидроенергетске ситуације очекује се рестрикције струје, као и њено покушљење. Како је од почетка године у Црној Гори кишобран најупотребљивији реквизит, а да и „Пљевља“ срећом по овај народ раде пуним капацитетом, нешто нам није јасно – да ли поменути министар живи и ради негдје у афричкој пустињи, или још није ниједном погледао у небо, ваљда презаузет сизним обавезама у неколико десетина управних и још којекаквих одбора, или је можда прифалило пара да наплати сизни рад а и његови властодршци.

Мрака ће бити сигурно знамо, а кад ће министар сјахати са грбаче народа не знамо.

Пивопија

Изјаве актуелног црногорског председника, Мила Првог у вези штрајка пивараца никшићке "Требјасе" дјелују у најмању руку веома чудно. Никако да г-дин председник да двије изјаве у истом смислу, већ напротив, друга одмах прву демантује. Пиварци се питају (с правом) да ли њихов председник у сусрету са газда Дириком, попије које пиво више, или му је довољна и само једна боца. Она произведена од "стручњака" из независног синдиката.

Два пива дневно за бољи сексуални живот

Секс

„Побједа“ новина од ријечи прије пар дана објави овакву вијест: Два пива за бољи секс.

Послије двомјесечног штрајка никшићких пивараца једна нам је ствар потпуно јасна. Несташица пива је главни разлог што у овој нашој Црној Гори нико никога не ј... ни два посто.

Ђаволов врт

Остајемо у дилеми шта ће се родити из противприродног брака ЗЗЈ и ЛСЦГ, најисприродније коалиције на овим просторима. Кретен ће се засигурно звати: ЗЗС и ЦГ. Чита се овако: Заједница за Србију и Црну Гору

Ђаволов врт II

Кад смо већ код ове коалиције слушамо реакције бирачког тијела ових странака. Једни кажу да су луди, други кажу да су збуњени. Наш народ има обичај да каже: Ј... луд збуњеног.

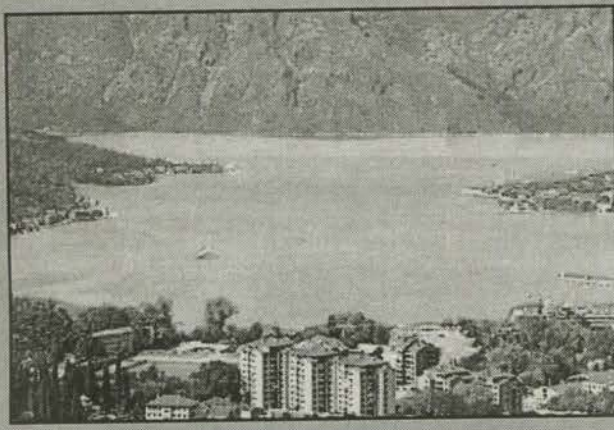

Конкорд

Јавна је тајна да је сукоб између Мила првог и Света 10% избио због власти или како неки мисле због новца. Прва је истина: због авиона. Када је Мило купио два авиона за своје потребе, Свето је тражио да се њему купи Конкорд, суперсонични, млазни. Да лакше и брже стигне до свог „станчића“ у Паризу. И то са директним слијетањем на Јелесејска поља, или евентуално у Булоњску шуму.

Психијатрија

Послије ових наших натписа у нашој штампи страхујемо да лица чија смо имена поменули не добију евентуално душевне болове, и да којим случајем не потраже који суру за њихово лијечење. Ако се то деси, опет смо у дилеми: колико ћемо имати душевно обољелих у Црној Гори и да ли ће их поменути количина новца моћи тако брзо и ефикасно излијечити. Можда би им одговарао неки други, бољи третман, рецимо морски ваздух, палме, тишина, а ми тога бар имамо. И то одмах ту. Близу Котора.

Квиз и ТВ ИН

Телевизија ИН у жељи да раззонади и помало едукује своје пучанство емитује квиз под насловом „не брини о ситници“. Најбоље намјере међутим нијесу довољне да у једном тренутку шармантна водитељка, изнервирана глупостима и незнањем учесника о најбаналнијим стварима из домена спорта, познавања домаће књижевности, историје и географије, запаљено изјави да је разочарана незнањем учесника. Ми нијесмо разочарани већ посрамљени и забринуте. Знамо сигурно да ће већ за коју годину ти „млади умни и напредни“ познаваоци своје културе, историје и књижевности, писати своје историје, кројити своје мапе, измишљати свој језик, итд., итд. Не забрињава нас ситница, бриње нас оволика маса глупака и незналица. Ситне награде још ситније знање.

Свакодневно се прича да се некрунисани краљ Црне Горе Мило I и трговац људским душама иначе полуњемац а полусрбин Зоран Ђинђоли све чешће састају тајно на Црногорском приморју ради договора како да се бране пред Европом од силних веза са кумовима широм Европе. Да би сакрили своје присуство од јавности користе класично средство: димну завесу. Како са Војском Југославије нијесу у најбољим односима, па од њих не могу добити димна средства, прибјегли су оригиналној методи. За собом увијек имају по два три шлепера цигарета па имају чиме да задиме. Биће овако док их не попуше.

Скупштина

Пошто нема ТВ преноса имамо само новинску информацију да посланици ДПС-а већ двије сједнице напуштају скупштинску салу. Очигледно је да „брод тоне“, иако је капетан још увијек на командном мосту. А кад брод тоне, зна се ко први бјежи...

Црни црногорски хумор

Фонд ПИО, и влада Црне Горе, које иначе нема, нашла су пред изборе рјешење, како да измире обавезе према пензионерима. До избора нема пензија, (и овако већ касне два мјесеца) па ће већи број пензионера захваљујући глади отићи прије времена Богу на аманет.

Онај дио што преживи примиће до наредне еутаназije оно мало милостиње, а пошто је помјерена старосна граница за одлазак у пензију, нових пензионера неће бити. Једини проблем биће гласови пензионера за предстојеће изборе. Али, решење за ДПС постоји. За њих ће опет гласати мртве душе, па ће и тај проблем по обичају као и до сада бити ријешен. Спискови су већ спремни.

ИРВАСИ И БАРБУНИ

Догрента руњогузиле с Дурмитора или с Чакора, а најприје од Проклетија, у којима сличне погузе мечке често доручкују или вечерају, не случајно, него нарочито, право у Котор, па се онесвијести од шока од виђења мора, „грдне локве”, па га одмах додају докторима у Доброти, па чим га освијесте он почне да се дерипа: „Ја сам Медитеранац”! Такви обично мисле да је Медитеранац особа која медитира, па пошто себе држе за медитаторе, пожуре к мору, оставе гору, жељни да медитирају на неком пустом жалу медитеранском, како бише постали тако важни Медитеранци

Ових дана у Црној Гори су у тренду, модни „дрногорски Медитеранци”, (обично дивогорци), и „дрногорска медитеранска култура”, а дотични знају о Медитерану колико и Ескимима о Улцињу, у коме је главна култура прстописаније по зидовима улцињских ћезета. Улцињски Рафале прстописанија по зидовима улцињских ћезета. Ескимима не знају за будванске барбуне, укусне са жара уз црмничко вино, али ни вајни данашњи „дрногорски Медитеранци” не знају више о Медитерану.

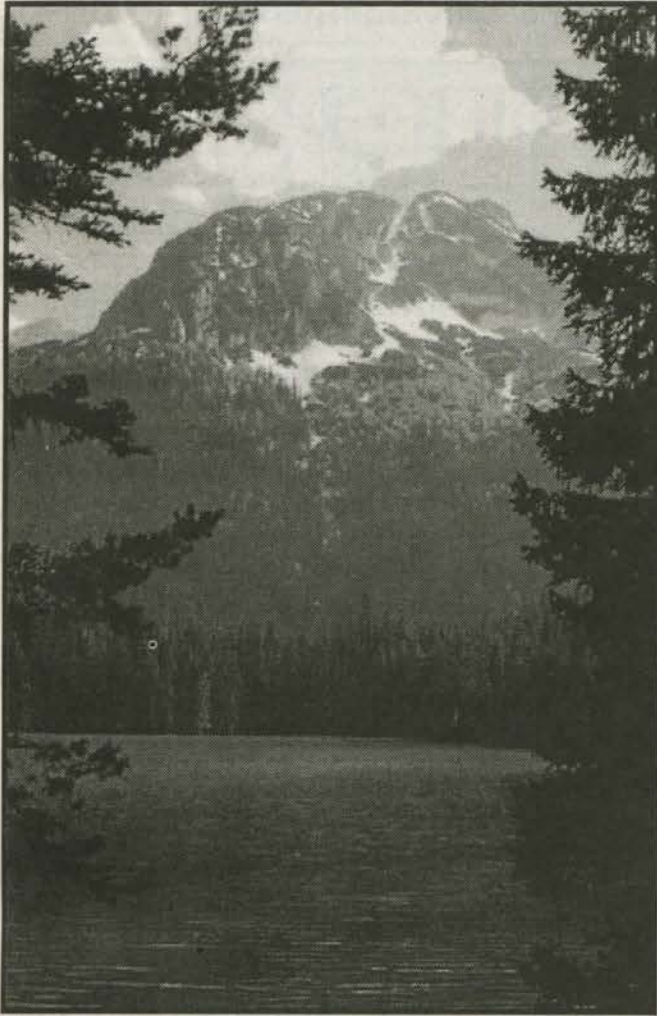
Најдосаднији су буквани са Проклетија који случајно науче у Боки да пливају, па кад букви пањ проплива, онда му се учини да је рођен у Александрији или на Елби, па све заглаши кликтањем по црногорском доморју да је исконски Медитеранац. Чим те сјеверне и чвороглаве букве науче да пливају одмах умисле да су маслине, исто као стари клипан са Тупана, из Бањана, Нолица Килица што је доласком у Сарајево уфитиљило да је муслиман и одушевио се исламском цивилизацијом. Данас тај стари тупанко дојади Сарајлијама мелемним пропагандикама како турчење није срамотно и да потурчити се не значи превјерити него само „прихватити исламску цивилизацију”.

Убеђивао је Нолица Килица у Бањанима неке старице како Срби од Турака нијесу били покорени, него да је то само „Србе снашла исламска цивилизација”, па су га добро ме-

тлама испрашиле Бањанке. А откако је у некој судукани башчаршијској појео судук и осудуко се, Нолица Килица, веће, не издире из цамије.

Са свих екрана Сороси-телевизија меденоусто мудросере новопечени „дрногорски Медитеранци” о „медитеранској цивилизацији” и о „медитеранској култури”, иако о томе знају таман колико зечеви знају квантну физику. Сличне брбљарије читам и у данашњој Сороси-штампи у Подгорици. Најгори су, пак, „медитерански медитатори” који брбљају о медитеранској археологији и поезији. Исти медитеранчевици су на Чакору завијали о „дилирском поријеклу Шшиптар”, сада гучу о свачијим траговима у Боки само не и о Србима у Боки, која и нема данас другога људства осим српског – или православне или католичке вјероисповијести.

Најдосаднији су буквани са Проклетија који случајно науче у Боки да пливају, па кад букви пањ проплива, онда му се учини да је рођен у Александрији или на Елби, па све заглаши кликтањем по црногорском доморју да је исконски Медитеранац.

Најгори су, пак, „медитерански медитатори” који брбљају о медитеранској археологији и поезији. Исти медитеранчевичи су на Чакору завијали о „длирском поријеклу Шшиптара”, сада гучу о свачијим траговима у Боки само не и о Србима у Боки, која и нема данас другога људства осим српског – или православне или католичке вјероисповијести.

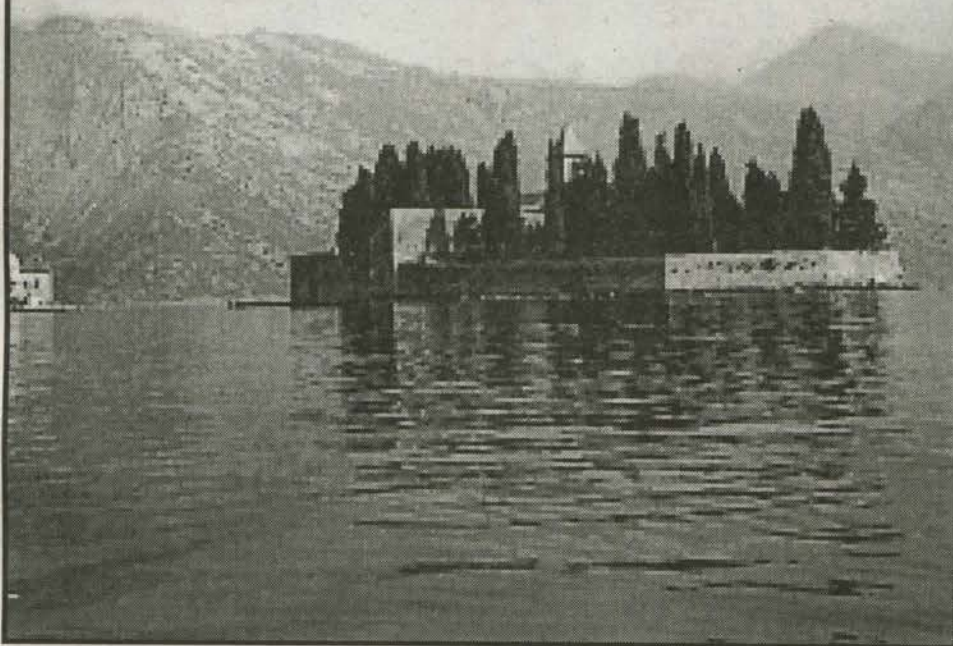
Смучи ми се кад слушах или читам тираде вајних нам „медитеранских археолога” и „медитеранских културолога” како тенегају о тобожњем „јединству разлика” културних у Котору и „на просторима медитеранске Црне Горе”!? Иза овог чуда мало је знак чуђења. Овог мудролога није родила Бока него Проклетије. Доказ: „Природно је што су се Исток и Запад сусрели испрептели у Котору, стварајући неповљиво јединство разлика...”!? Само чељаде коме је мали мозак већи од великог може да лупета овакве глупости о неком марксолошком „јединству разлика” Истока и Запада, које се тобож види баш у Котору, граду српских краљева. Котор је у четрнаестом вијеку највише утврђивао и градио српски краљ Стефан Дечански, по коме се и називао „Краљев град”.

Данас „медитеранским мудролозима”, са Проклетија у Боки и у Котору има трагова свачијих само нема српских, пошто, вјероватно, у „јединству разлика” Срби немају шта да траже по Ватикану и Комитерни. Но, додуше, тако и јесте, пошто је „јединство разлика” могао да измозга само мозгоњица кумровачки курсиста. Мало у ком савршенству рукотворном „свим времена разлике ћуте”, а у Котору су се у свој силини сударили Исток и Запад, ћирилица и латиница, Срби и Латини, православље и католицизам, вјера и невјера, живопис и хладна рафаелика слика, а гдје је судар ту нема јединства разлика, него само

има лома разлика. Зато је Котор крш од Цариграда и Рима, живе вјере и живе невјере, судар Љубостиње и ломаче инквизиторске, која спаљује прво људе па онда јеванђељима озарене људе. Православље у милости људској постоји, а католицизам се ломачама брани. Зелени пламен од људи са безбројних ломача још обавија Европу. А наши у незнању ушिकани „медитерански културолози” млатикурају о „јединству разлика” култура у Котору!?

Ту ноторну будалашту о „јединству разлика” могли су да измозгају само они мозгаљи који су измозгали и паралажу „братство и јединство”, у које је деценијама Србин недоклан призивао Крвата Кољата за брата, који никако није испуштао из руку србокољац усташки, звани србосјек са справама за вађење очију, докле су му неосветољубиви Срби спремали дочеке свуда и грлили га. Дакле, нема „јединства разлика” у Котору, нити игдје, постоји само судар и лом разлика Истока и Запада, Срба и Латина, вјере и невјере. Упамет се добро, Његошево племе на ловћенском доморју.

Са свих екрана Сорош-телевизија меденоу-сто мудросере новопечени „дрногорски Медитеранци” о „медитеранској цивилизацији” и о „медитеранској култури”, иако о томе знају та-ман колико зечеви знају квантну физику.

ЛИДЕРИ И ЦРКВА

Откако су затворени компартијски републички и општински комитети и распуштене компартијске организације, а организоване од стране комуниста и удбашких агената „демократске партије“, „социјалистичке странке“, уније и савези, „либерални“ и „национални“, у Црној Гори се не може ући у цркве и у манастире у празничним и саборским данима од садашњих лидермана партија и странака, унија и савеза, који се у скупим одијелима, из италијанских бутика, и дречавим кроатама шепуре уз владике, митрополита и почесто уз српског патријарха, лентрани из свих углова и неуглова страначким и партијским камерама, обавезно да се виде уз архијерејска и јерејска достојанства и да тако покажу како брину о Српској православној цркви и како су, Боже мој, побожни и како ће се старати о духовном животу српског народа само ако у изборним утркама добију повјерење бирача и дочепају се власти. Све и сваки јуче је горио за „прогрес“ пламеном „марксизма“ и „лењинизма“, а сви су били брзоноге штафетлије, раздирали патике трчећи са локалним, републичким и савезним штафетама, градећи политичке каријере и у свим ситуацијама грабећи се за синекуре и кадровске положаје

Јучерашњи крстоломци и петокракољупци, учили су хорски да рецитију „Комунистички манифест“ и сатанисту Карла Маркса поштовали и светковали као апостола, а био је апостол демонологије и плувач теологије, а данас бубају напамет „Симбол вјере“, који им тешко у главудама налази мјеста од лењинистичких догмата, да понешто натучају по црквама уз народ, како би били виђени и послушнути да нешто знају из црквених књига. То замаштравање народа и свештенства је уочљиво, већ изазива и смијуљење код вјерника, али безвјерници са бројаницама на сатовима и вратовима, вратинама, шијама, не хају за народне поспрдице, већ јурцају један преко другог да су што ближи уз кивоте, чаше трпезе и понајчешће уз причесне чаше.

Причешћују се мнозине иако су постили само кад спавају. Понеки су виђани како ждери пржена јаја са сланином за доручак, а сат иза тога се причешћују и љубе попове или архијереје у руке. Предавали су „баксузе“, хватајући се за учуре, кад виде попа или калуђера, а данас се пресамићују и „метанишу“ пред тим истим богослужитељима. Да су прави покајници и повраћеници Богу и у Христове цркве, па да кажемо да је Богу мило, али су то само фолиранти и фарисеји који се само промовишу по црквама код бирача за долазеће изборе.

Први лидерман који је злоупотребио цркве и јереје, митрополита и Митрополију, зове се проф. др Новак Кили-

Први лидерман који је злоупотребио цркве и јереје, митрополита и Митрополију, зове се проф. др Новак Килибарда, безвјерник јади из Бањана, са Тупана, несрећни лидер несрећне Народне странке, коју је плански, у плану удбашком, уништио, затро прави национални народни покрет, претворивши га у водоношу компартијаца прерушених у демократске партије и савезе, странке и уније, кумровачких кадрова, који су уз слугана са Тупана успјели да сачувају од народа власт све до данас.

барда, безвјерник јади из Бањана, са Тупана, несрећни лидер несрећне Народне странке, коју је плански, у плану удбашком, уништио, затро прави национални народни покрет, претворивши га у водоношу компартијаца прерушених у демократске партије и савезе, странке и уније, кумровачких кадрова, који су уз слугана са Тупана успјели да сачувају од народа власт све до данас. Суоснивач сам НС и сукривац што су нам удбаши убацили свог агента за лидера, и био сам у главном одбору НС, па се сјећам како је лисац жути са Тупана успио да обрлати митрополита да дође на скупштину НС у Никшићу, било је то прије десет година, и да благослови скупштински парадни ток.

Кад ми је лидерман Нолица Килица рекао да убиједим митрополита да нам увелича скупштину редовну, рекао сам му да то никако не чини и да не навлачи на Митрополију гњев безбожнички. Ипак је жути удбашки лисов са Тупана успио да обрлати митрополита и додвори га на страначку параду, да се камери уз митрополита, да се промовише, прошепури, да га види Црна Гора уз митрополита, иако је ружно опсовао ноћ прије кад сам му телефонски рекао да нам митрополит неће ломити колач, него да нам то уради мјесни парох у Никшићу. И кад сам видио како држи лисов са Тупана митрополита испод руке и иде холлом у салу пунцату и спремну за почетак страначке скупштине, рекао сам: „Фино си уредио митрополита, несрећниче“, а он је само одмахнуо

Кад су ме 1994. године казнили „укором“ лидер и подлидер НС црне, Килибарда и Бојовић, Бојовић потписао „рјешење“, којим се „кажњава Момир Војводић, члан главног одбора НС и посланик у Вијећу грађана Савезне скупштине СРЈ, због непримјерно оштрог језика“.

Скорашњи сабор у Морачи у славу седамстопедесетогодишњице манастира Мораче, на коме је било преко двадесет владика, митрополита, Његова светост патријарх кир Павле, Његово краљевско височанство краљевић Александар Карађорђевић, син краља Петра Другог, и велики сјезд народа, реметили су својим експонирањем лидермани и долидераши партијски и страпачки. Гурали су се уз патријарха и краљевића и звани и незвани, а нарочито незвани лидермани. Дошли су сви на параду. Нема мјеста до жреца без за Пеца и Дреца. Министри и филистри су заузимали мјеста владицама у мађуници на свечаном ручку.

руком на моју сјекирацију.

И би скупштинске параде НС, и би Киличино сликање уз митрополита, и би обавезна повика на митрополита из свих скоровечерњачких партија и савеза, из свих микрофона и блебетона, и показаше се вјештине у псовању свих кумровачких кадета, у псовању Цркве и свештенства, Бога и архијереја СПЦ. Тако су партије које у сну не помишљају да зову митрополита на своје скупове, заграјале на митрополита зато што је дошао на скуп НС, иако је митрополит био и њима спреман да увелича скупове.

Друга дилувијална политичка злоупотреба добронамјерности и повјерљивости митрополита је бласфемично, богохулно и покварено по дрскости дотад невиђено сагибање друга Мила Ђукановића, који себе јавно казује као безвјерника, над кивотом Светог Петра Цетињскога и љубљење његово лицемерно крста и реликвија у Цетињском мана-

Дакле, и тобожње српске странке, а све су тобожње данас изузев истинске Српске радикалне странке др Војислав Шешељ, ометају рад и опстајање СПЦ у Црној Гори, гурајући се међу се промотивно по црквама и манастирима. А кад је требало да испомогне тобожња јадостранка НС, кад је друг Мило регистровао ЦПЦ Мираша распопа, ту је садашњи лидерман НС други шок Шоћ, тадашњи министар правде, казао: „Нека се такмиче цркве, па која буде имала више вјерника биће права“.

стиру, све уочи председничких избора у Црној Гори 1997. године, што је на исход избора јако утицало, пошто је народ помислио: „Ево, коначно, да имамо председника Црне Горе који иде у цркву и који љуби мошти и крст“! А тада сам рекао митрополиту: „Кад видите Ваше високопреосвештенство, друга Мила поново у цркви, нека на мени одјаше до Медуна! Неће он више прилазити Кивоту око ког је садјевана Црна Гора“! Тако сам, познавајући кумровачке кадете – брозоне и кардељоне – олако постао профет.

Никада више друг Мило Ђукановић није пришао руци митрополитовој, који га је три пута довео и до руке патријарха Павла, ког није пољубио у руку. Светозар Маровић је пришао патријарховој руци, а дудук и клиндуп друг Мило Ђукановић је удудучено чекао да патријарх приђе његовој руци. То су страшне злоупотребе ауторитета и светости СПЦ и њених високодостојника. А чим се докопао власти у Црној Гори, безбожни друг Мило је у полицији на Цетињу регистровао, као ловачко друштво, тробојњу „Црногорску православну цркву“, са распопом и анатемисаником од Васељенског патријарха, сектобашу и криминалца Мираша Дедејића, коме изгледа друг Мило Ђукановић љуби и стопе. „Што се црним задоји ђаволом/Обешта се њему довијека“.

Кумровачки кадет, сатански ђак, може само да чини сатанска свашточињства. Данас, на почетку трећег хришћанског миленијума, у Црној Гори, врху Свете Горе, уз мигове Милове власти безбожничке, бујају секте и сатанистички криминал. Двјеста година теократска Црна Гора постанула је накотиште сатанскога кота. Вражји кот је насвојио крстосне горе ловћенске. Олтар на Ловћену је срушен, Ловћен без крста личи на казамат и паганско гумно вјештичарско.

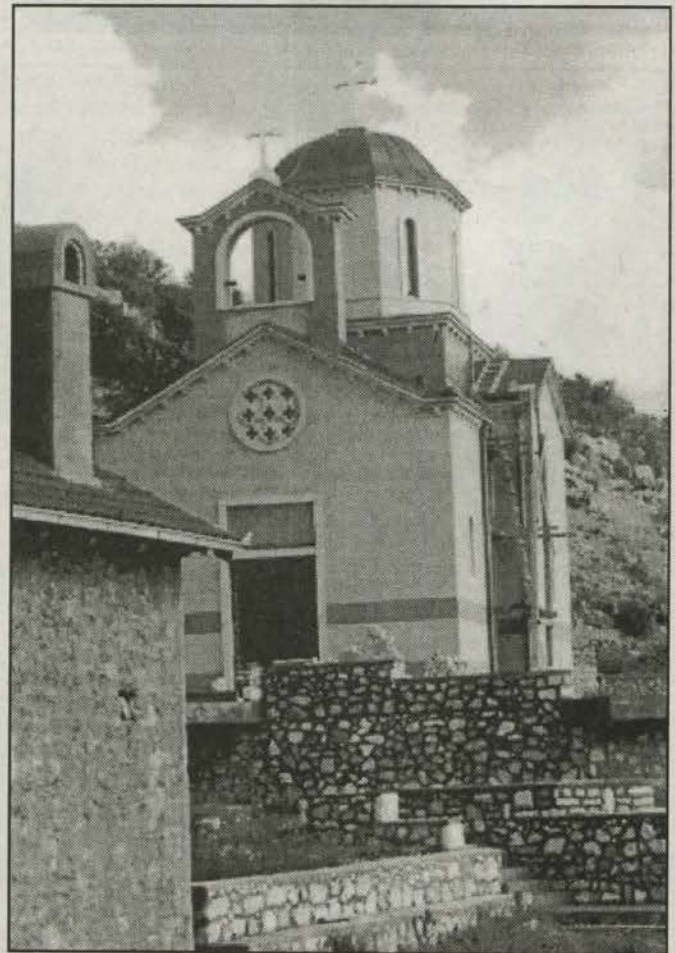
Скорашњи сабор у Морачи у славу седамстопедесетогодишњице манастира Мораче, на коме је било преко двадесет владика, митрополити, Његова светост патријарх кир Павле, Његово краљевско височанство краљевић Александар Карађорђевић, син краља Петра Другог, и велики сјезд народа, реметили су својим експонирањем лидермани и долидераши партијски и страначки. Гурали су се уз Патријарха и Краљевића и звани и незвани, а нарочито незвани лидермани. Дошли су сви на параду. Нема мјеста до жреца без за Пеца и Дреца. Министри и филистри су заузимали мјеста владикама у мађупници на свечаном ручку. Чак је лидер СНС, оптерећене злодухом разлидера Нолана са Тупана, навојштио у мађупницу с булументом скутодржа и са три гузоштитиља, не марећи што је за СНС било одређено само два мјеста.

Увријеђени скутодржачи лидерови су, увријеђени колико су тешки, демонстративно отишли из порте Мораче, а кад је лидерман умотрио да су на ручак у мађупницу манастирску ушла три лидерчића Народне странке, љутило је устао са својим пажем иза стола, не марећи што су ту миропомазане главе СПЦ, што је ту Патрика и Краљевић до њега, и демонстративно отишао с ручка, љуће од Обилића с

Косовске вечере, уз коментар: „Ово је понижавање Српске народне странке“, пошто су из Народне странке, бивше и покојнице, ушла на ручак, додуше при дну софре, три ручкомана. На то је лидеру СНС, оптерећеном лидерманијом Новака Килибардака, свештеник одговоран за ред казао: „Ово је славље манастира Мораче, а никако СНС, господине Бојовићу, а страначке страсти се данас остављају испред двери ове светиње српске“!

Но, ипак, у страначком своме јару и жару лидерман је отишао из Мораче да љут на другом мјесту куса Монтомерије и Соланине, слане од суза, колаче. Дакле, и тобожње српске странке, а све су тобожње данас изузев истинске Српске радикалне странке др Војислав Шешељ, ометају рад и опстајање СПЦ у Црној Гори, гурајући се међу се промотивно по црквама и манастирима. А кад је требало да испомогне тобожња јадостранка НС, кад је друг Мило регистровао ЦПЦ Мираша распопа, ту је садашњи лидерман НС други шок Шоћ, тадашњи министар правде, казао: „Нека се такмиче цркве, па која буде имала више вјерника биће пра-

На то је лидеру СНС, оптерећеном лидерманијом Новака Килибардака, свештеник одговоран за ред казао: „Ово је славље манастира Мораче, а никако СНС, господине Бојовићу, а страначке страсти се данас остављају испред двери ове светиње српске“! Но, ипак, у страначком своме јару и жару лидерман је отишао из Мораче да љут на другом мјесту куса Монтомерије и Соланине, слане од суза, колаче

Чак је лидер СНС, огређене злодухом разлидера Нолана са Тупана, навојштио у мађушницу с булументом скутодржа и са три гузоштититља, не марећи што је за СНС било одређено само два мјеста.

ва". умјесто да је правно забранио бесправну ујдурму безвјерничку и сасвим легално прогнао распопа Дедејића и његову сектицу. Ето им вјере!

Чим наљуше да су избори близу, ето ти лидермана са свих страна, окружени пажевима и гузобранитељима у цркве и манастира сваким светим даном, долазе да обесвете и да скрену пажњу на своје у очима Бога безличности, ето, веле, да их види народ и да се закучи у грабежу који глас и што боже осигура легалитета лаголитета политичког, ради кога су многи образе метнули на сједе. А знам их, знам и презнам нас, јебо ти нас, како би рекао несмртни Бранко Ђокић, знам их када су ми се спрдали што их учим да се прекрсте са три прста, да не тјерају муве када се тобоже крсте. Крсте се само пред камерама. А долазе у цркве са камерама и политичким намјерама.

Под Драган Митровић ми рече: „Вала, Момо, кад сам крштавао оно твоје кумче, оног министра правде, нијесам примијетио да се имало у крштењу преобража. Сви се преображају кад се крштавају, а он ништа, ни да се ацне из некрстоте“. На то му рекох: „Ех, мој драги оче Драгане, зато сам се пред Тобом и Крстом преображао ја што га крштавамо“. Лидермани и лидерманчићи су се и формално крштавали само ради парада и ради имица пред бирачима, а не што су жељели да се на њих било кад метне крст.

Кад су ме 1994. године казнили „узором“ лидер и подлидер НС црне, Килибарда и Бојовић, Бојовић потписао „рјешење“, којим се „кажњава Момир Војводић, члан главног одбора НС и посланик у Вијећу грађана Савезне скупштини

не СРЈ, због непримјерно оштрог језика према Слободану Милошевићу и Момиру Булатовићу, поводом блокаде на Дрини, а такав стил говора и писања не његује НС“, и ту бруку када су и у новине ставили, добили су поздрав од пјесника „Међе Вука Манитога“ и опомену „без Момира Војводића не бисте знали ђе је црква и ђе је говорница“!

А данас од лидермана и лидерчића и њиних репоноша не може Момир Војводић, неподобан и у доба Броза и у доба Милотитокла, ни да приђе ни црквама, које сам им показивао, ни манастирима, у које сам улазих прије десет година и у највеће празнике хришћанске, од дружине из Кардељеве кухине. Додуше, нема више Нолице Килице, одној је у Сарајево пластичне вилице, тамо се удвара Алији и тамо се по свој прилици јавно осунетио, али има лидермана који га имитирају у свему, нарочито у ситницама, у његовању „експерата“ и вођењу „тјелопазитеља“, леђобранитеља, тинтарочувара, који противнике сабијају до дувара. Несрећни проф Ноле испитује још студенте у Никшићу окружен тјелобранитељима, горилама, који климају главуцама студентима док су на испиту, па понеког студента тужног избаце из кабинета Киличиног. Тако је једног студента препао да се преписао на факултет у Новом Саду, само зато што је студент испољавао симпатије према српским радикалима.

„Ал' опет грешан/грешно сам пево/рањено срце народа мог“. Нека браће грешне лидермана у Цркви, само без силе, без камера, без безбожних намера, без схиндекса чувара, без догоњења до дувара, без бреке и дреке, да нико не стреча ни од Дреца ни од Пеца, ни од Пеђа, ни од америчке пређе, него нека долазе у Цркву као вјерници, као прави Срби, без „Комунистичког манифеста“, нека их не вуче фешта, нека се покају и врате вјери прађедовској, па ће бити мили Богу и народу, биће онда и гласова и зрелих класова. „Одудијек ти код нас, главу диже празан клас“, давно је опоменуо људе своје Владика Раде. „Боже, спаси ми Црну Гору од Црногораца“, молио је Свети Петар Цетињански, распет на каменом крсту Црне Горе.

КОСОВО И МЕТОХИЈУ АРНАУТИ СУ КУПИЛИ ЈАВНО ОД АМЕРИЧКИХ ЛИХВАРА

И дјеца арнаућска знају да су арнаућски фисови и газде нарко-мафије купили Косово и Метохију не од Срба, чија је био у темељу државе светиа земља, већ од америчких и европских лихвара, америчких конгресмена и сенатора, поглавца и секретара Бијеле куће, генерала Пентагона и НАТО алијансе, директора медијских кућа и најамних новинара. Сва ова добро плаћена дружина у зајери прошиву Срба радила је уједно у агитовању прошиву Срба и убјеђивању „демократске“ јавности западне да су Срби агресори од којих нема мира на Балкану и од којих страдају „слабији“, које треба заштитити од „хуманитарне катастрофе“, а био су баш они који су извршили у двадесетом вијеку шри геноцидна покоља Срба: Крајини (усишине) и Арнаути (качази, балисти, овковци), који су на крају огромним благом и америчком снагом очистили од Срба Далмацију, Славонију, Книнску Крајину, Барању, Лику, Кордун, Банију, ола Босне, Сарајево, ола Херцеговине, Моснар, Косово и Метохију, осиваривши најбруталније етничко чишћење у амћењу човјечанства

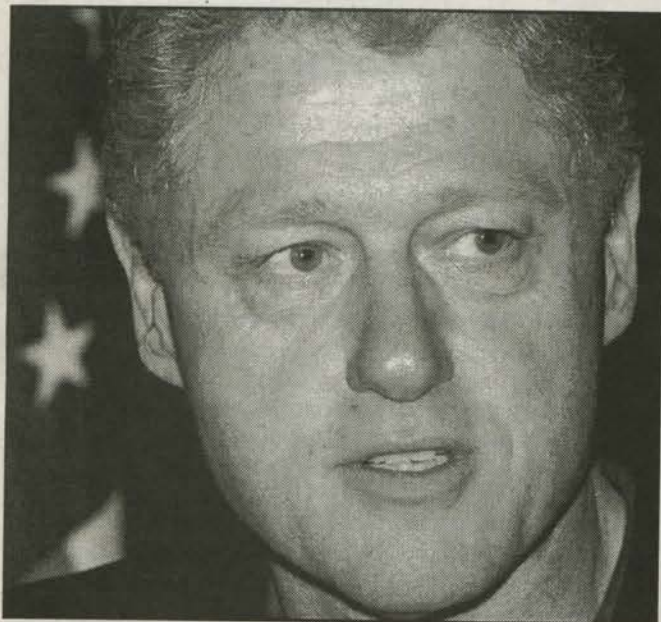
Срби су прије почетка другог хришћанског миленијума ту земљу купили за крв од Бога, накућили је и нацрквили, начинили је светом земљом, темељницом своје државе, и настанили се око сурих Проклетија, створили државу и цркву, благосиљане од византијских патријарха и царева. Око 1002. године населио је византијски ратоваћа Михаилос Моноистр (Михајло Монструм) близу Охрида у планинске пристранке око педесет Галија припадника кавкаских племена Арно и Ута, а толика мала популација тада није била важна ни Србима, ни Грцима, нити су слутили да ће у будућности то на свету земљу насијано црно сјеме се толико растићити и животно у сваком погледу угрозити и Србе и Грке.

Романизовали су се дивљи дођоши Арно и Ути уз помоћ сродника бијелих и црних Албана, колонизованих на Сицилији у истом злодоби, па су се временом, увећани на српско-грчкој земљи, назвали Арнаути или Арбанаси. По Арбону су прозвани и Арбанаси, а сви су називани Шћингари, по грађењу дрвених скипа-карлица. Та невелика популација је похришћана, касније их је било нешто и католика, а српски владари су их држали за своје поданике, па се српски цар Душан називао царем Срба, Грка и Арбанаса. Срођивали су се са Србима, орођени са српском властелом добили су и своју властелу. Живот Срба и Арбанаса био је у вјековима српске државности без судара све докле су Турци дошли за господаре, замијенили српску властелу, исјечену на Косову и на Марици прије тога, када су Турци потурчене Арнауте почели напујдавати на непотурчени српски живаљ, награђујући арнаутске злочине над Србима опустјелим српским имањима. Тако су почели арнаутски покољи Срба и спуштање Арнаута у меке земље Метохије са дивоклетија Проклетија, око којих данас нема Срба. Тако су прошли Срби који су упуштали диви кот под своја сљемена кућна.

Незајажљиви кот је опустео српску земљу као скакавци кад опусте поља и извршио геноцид у Метохији, у некадашњој Зети српској, на Косову, у Маћедонији, а изгон Срба са њине земље завршили су уз помоћ евро-америчких ракета и бомби баш на крају другог и на почетку трећег хри-

Живот Срба и Арбанаса био је у вјековима српске државности без судара све докле су Турци дошли за господаре, замијенили српску властелу, исјечену на Косову и на Марици прије тога, када су Турци потурчене Арнауте почели напујдавати на непотурчени српски живаљ, награђујући арнаутске злочине над Србима опустјелим српским имањима. Тако су почели арнаутски покољи Срба и спуштање Арнаута у меке земље Метохије са дивоклетија Проклетија, око којих данас нема Срба.

Клинтону су у Приштини напунили руговску фолклорну торбу, у сличној је Олбрајт понијела милион долара у кешу, умањен за три долара, због урока – злих очију. А шта значи унијети у домаћој руговској ношњи у кешу милион долара у Вашингтон, то могу да појме само Амери.

У данашњем карамуку, у данашњој густој тами, силници покороног човјечанства завршавају подле пазаре српском Метохијом, српским Косовом, и свим српским странама мрачних савјести у тмушама у којима труну тамне савјести оних који су погазили све кодексе хуманизма и грезну у злочине позивајући се на њину „заштиту људских права“??

шћанског миленијума. Запад је напао суверену државу да отету земљу српску преда Арнаутима који су је купили од Запада.

Срби нијесу написали хронику арнаутских злочина над српским народом у турским кара-земанима, нарочито послје Чарнојевићеве сеобе Срба 1690. године, из Маћедоније, Метохије, Зете, Косова, Рације, када су се културни народи згражали од вијести о злочинима у Арнаутлуку, како су називани некадашњи српски државни простори. Порта се турски правдала на упозорења од хуманиста европских фразама како не могу ништа дивљим Арнаутима, које су напујдали као бијесне псе на беспомоћне жртве – тијела без одбране.

Арнаути су увијек користили туђе завојевачке војске, тако што су им се нудили као помагачи у покоравану Срба, зашто су награђивани српским опљачканим добрима. Тако су Арнаути искористили у Првом свјетском рату швапску и њемачку војску да пљачкају српска имања и у Другом свјетском рату клали су Србе и пљачкали, изгнали из Метохије и са Косова хиљаде српских породица уз помоћ Мусолинијеве и Хитлерове солдатеке. Ни за те злочине Арнаути нијесу кажњени, чему су се и сами чудили, а од злочина их је аменстигао комунистички србогазитељ Брозолени, под чијом је тиранидом настањено, програмирано, уз помоћ УДБЕ, преко триста хиљада Шћиптара на имањима изгнаних Срба из Метохије и са Косова. Тридесет хиљада изгнаних породица 1941. године није могло да се врати у Метохију, на Косово и у Маћедонију, указом компартијских власти 1946. године.

У социјалистичким деценијама шћиптарски инкубатор прикачен на плаценту привреде Србије изазвао је праву демографску бомбу у Метохији и на Косову, што је све учињено плански, по формули: чије овце тога и планина! Све то

говори да су Шћиптаре испомагали да отму Србима Космет и турски, и швапски, и њемачки, и италијански покоривачи српског национа, а најбоље су им помогли Брозови комунисти.

А пошто су потрошили све историјске помагаче: Цариград, Беч, Рим, Берлин, Арнаути су се окренули новом свјетском тунору: Пентагону и Бијелој кући, односно њиним газдама: јудео-лихварима, чија је у свему слушкиња Америка, којом од Рузвелтове смрти владају лихварске породице око Ротшилда и Рокфелера, добро распоређене банкама и агентурама капитала по свим метрополама на планети. Арнаутски босови нарко-мафије закуцали су на врата лихварских стратега освајања планете и прекрајања државних и националних граница, која су им се отворила зато што су Арнаути долазили са пуним врећама долара, скупљених од швер-

ца дрогом, дуваном, бијелим робљем (младим Албанкама), оружјем. Милијардама долара су Арнаути купили Метохију и Косово од Клинтонa и његових претходника, од Медлин Олбрајт, америчких конгресмена и сенатора, дипломата, генерала Пентагона и НАТО алијансе, тако и од директора медијских кућа и подмитљивих новинара, типа Хрис Хеџиса и Флоранс Артман, овијаних србомрзаца.

Клинтону су у Приштини напунили руговску фолклорну торбу, у сличној је Олбрајт понијела милион долара у кешу, умањен за три долара, због урока – злих очију. А шта значи унијети у домаћој руговској ношњи у кешу милион долара у Вашингтон, то могу да појме само Амери. Колико су пута Арнаути напунили сличне торбе милионима долара у кешу Ричарду Холбруку, коме подижу споменик у Приштини, па Цону Вокеру, за Рачак, разлог за напад НАТО алијансе на Србију, то само они знају. Колико је у кешу долара понио генерал Весли Кларк, бомбаш, па Хавијар Солана, крвави, који је дао Арнаутима српску свету земљу и одређен да збрише име Југославије из именика европских држава!?

А како су наградили Арнаути само пријатељице своје Луиз Арбур, Карлу дел Понте, Флоренс Артман (Хартман), патолошка србомрзница, данашња портпаролка србождерке Карле дел Понте, која од Хага жели да начини српски Нирнберг, а Хаг је смишљен само да окриви и демонизује Србе и да прикрије ратне злочине НАТО алијансе, почињене по сувереној земљи Југославији, а све тобоже ради заштите људских права на Косову и Метохији, гдје данас нема баш никаквих сувислих регула. У том данашњем америчком арнаутлуку кољу Србе, деру живе монахе, силују, отимају, пале куће, руше цркве и манастире, све пред посматрачима хуманог Запада, који то сматрају пролазним „одмаздама“ шћиптарским „злочина које је починио тобоже у Косовском рату Милошевићев режим.

Запад је слијеп над призорима страшних арнаутских злочина над Србима зато што су Арнаути у евро-америчким државним миганама платили, подмитили Запад да не види што види. Они што су плаћени да не виде злочине арнаутске, у тим злочинима патолошки уживају. Они су умислили да чине хуманистичку мисију на Балкану, а то им осјећање прибављају милиони и милиони долара примљених од арнаутских нарко-дилера.

Разложно је поставити данас питање шта су све Арнаути купили у Пентагону. Јесу ли купили цијелу Србију? Јесу ли купили сву Црну Гору, или само њен југ? Јесу ли купили од Бијеле куће цијелу или само западну Македонију? И кад ће, ако јесу, бити учињена примопредаја Албанији тих територија? Је ли Туђман платио Уједињеним нацијама изгон Срба из Крватске? Је ли Алија Изетбеговић, и од кога, купио Босну? Кома су отишли милиони долара искучених од хрватских исељеника и муслиманских земаља? Је ли те милионе дијелио Клинтон са европским савезницима? Милиони су долазили до Алије из муслиманских земаља пијаних од нафте.

И Малезија је сипала милионе долара за муслиманију око Сарајева. Случајно сам у авиону до Куан Лумпура путовао с делегацијом Алијином, која је у Малезију ишла по четрдесетак милиона долара помоћи цихаду у Босни. Тада сам

Тако су Арнаути искористили у Првом свјетском рату швапску и њемачку војску да пљачкају српска имања и у Другом свјетском рату клали су Србе и пљачкали, изгонили из Метохије и са Косова хиљаде српских породица уз помоћ Мусолинијеве и Хитлерове солдатске.

Разложно је поставити данас питање шта су све Арнаути купили у Пентагону. Јесу ли купили цијелу Србију? Јесу ли купили сву Црну Гору, или само њен југ? Јесу ли купили од Бијеле куће цијелу или само западну Македонију? И кад ће, ако јесу, бити учињена примопредаја Албанији тих територија?

се сјећао, разговарајући с вођом делегације, говорљивим Херцеговцем, инжењером и дипломатским чиновником Брозославије, стихове Дучићевих из јадиковке „Босне“: „И ови те, Света, иду да продаду/Сви те вођи воде од трга до трга!“ Дакле, пјесник и дипломата Дучић увидио је и тада срамне трговине српским земљама, па каже јадној Босни, изнесеној на пазариште и кољиште: „Само на пазару твоју цену знаду“, а Дучићев јаук за продатом Босном крунише резигнација: „Подли пазар ће се да сврши у мраку“!

У данашњем карамуку, у данашњој густој тами, силници покороног човјечанства завршавају подле пазаре српском Метохијом, српским Косовом, и свим српским странама мрачних савјести у тмушама у којима труну тамне савјести оних који су погазили све кодексе хуманизам и грезну у злочине позивајући се на њину „заштиту људских права“!

Идеалима човјечанства данас тргују моћни лихвари који намећу на врат човјечанству јарам глобализма, јарам лихварски, јер лихваре не занимају хуманистички кодекси, пошто је њима само у злату, у профиту, у камати оно што је за њихову бездушност важно. Лихварски пауци обмотавају црним мрежама лихварским планету у којој ће се копрцати сви народи уловљени у мрежу ђавољу. Лихвари ће стварати потрошаче који ће само умножавати њин капитал и неће сметати лихварску пажњу на рашићење њиховог капитала. У тај лихварски буђелар пала је, изгледа, моја Метохија и свето Косово.

КАД ЈЕНКИ МАРШИРАЈУ

Средином 60-тих година Италијани су снимили филм „Четири најуљска дана” у којему су приказали суровост њемачке војске при повлачењу кроз Најуљ, из јужне Италије, после италијанске капитулације у јесен 1943. године. У филму је нарочито айсопрофигурирана трагична судбина шестогодишњег дјечака. Због садржаја овога филма настао је заједљив спор између њемачке и италијанске штампе

Њемци су наглашавали свој допринос човјечанству у многим областима науке, културе и стваралаштва и своју доброћудност. Италијанска штампа одговара на то „да је, истина, Њемац пријатан ако је сам, кад су двојица већ постојају ароганини, а чим се сасијану тројица већ почну да марширају”

А Јенки? Чувена је њихова композиција (из филма „Мост на ријеци Квај”) „Кад свеци марширају”. Само, што они увијек почну да марширају кад су им по њиховом мишљењу, „угрожени амерички национални интереси” и на којем дијелу земљине кугле, иако је „монрова доктрина” важила својевремено само за Сјеверну и Јужну Америку, под геслом „Америка Американцима”. Данас свијет Американцима. Џејмс Монро је био предсједник „САД” 1817-1825. године.

Арт Бачволд, амерички хумориста живјећи у Паризу, послје Другог свјетског рата и знатно послје настанка чувене симфонијске поеме Џорџа Гершина „Американац у Паризу” и аутора музике чувене опере „Порги и Бес” и „Рапсодије у плавом”, у једној духовитој хуморески приказу сликовито заштити „угрожених америчких националних интереса”. Садржај хумореске садржан у томе да је „Пентагон” извршивши инвазију на малу острвску државицу у Карибима пронашао некаквог Американца, „национално угрожених америчких интереса”, туристу на плажи који је уживао у љепотама и услугама пријатних домаћина на сунчаним обалама, који није био свјестан своје „угрожености” а тиме и „интереса своје земље” због тога. Узалудно га убјеђиваху да га морају евакуисати због тога. Изгледа да је тај страх за својега грађанина био мотивисан тиме што је недалеко одатле постојала Кастрова „Црвена Куба”, те да преко голфске струје не унесе при повратку у САД” вирусе комунизма, од којег се Американци боје (тада), као данас од „антракса” Бин Ладена. Постоје бројни примјери „америчке цивилизацијске демократије”.

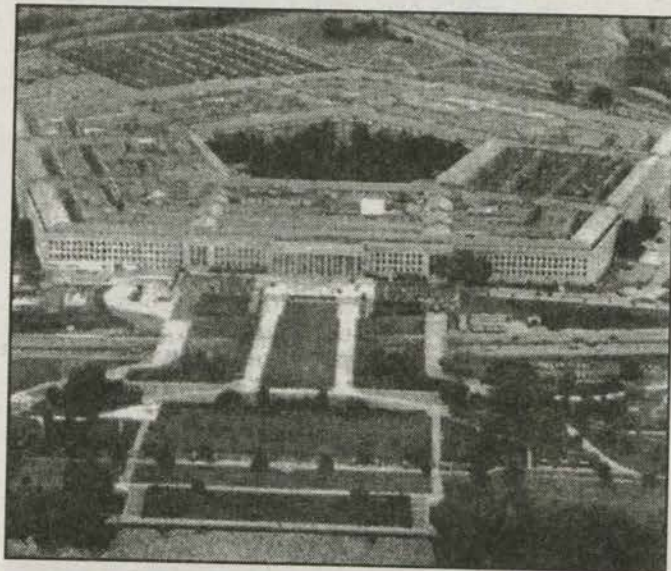
– Проф. др Јохан Галтунг, изданаке старе аристократске породице још из XV вијека, професор универзитета у Ослу и још на 9 свјетских универзитета, као визитни, каже: „И САД се отварају (октобра 1994. године у Њујорку је отворен „Музеј холокауста”). Тамо би међутим, прије било чега другог морали бити отворени музеји оних 300 (три стотине) народа и етноса збрисаних у геноциду из којег се израсле САД”.

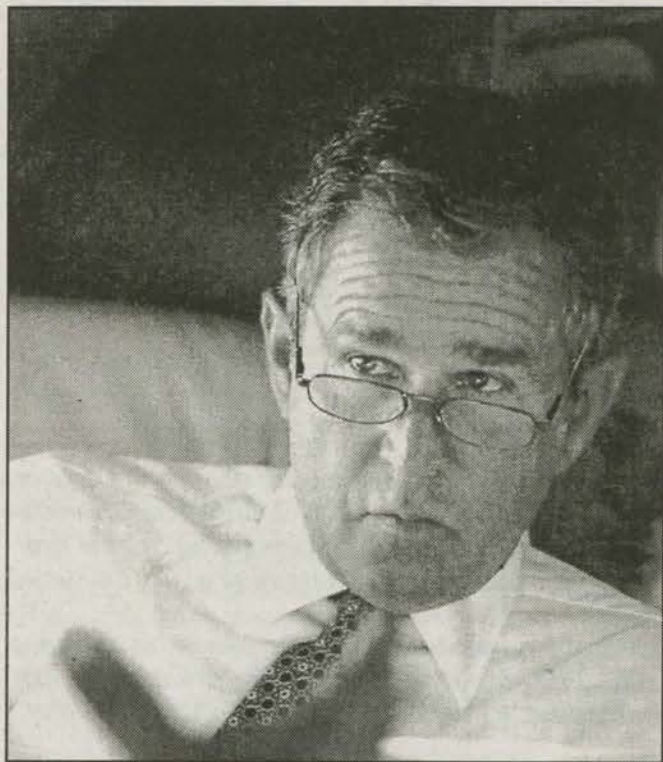
– Американци су 6. август 1945. год. уништили јапански град Хирошиму убивши 85.000 становника, и још 20.000 је умрло касније од атомског зрачења, у најтежим мукама.

Иста судбина је задесила и град Нагасари три дана касније, када је од друге атомске бомбе убијено 36.000 становника а 40.000 тешко рањено и преко 20.000 зграда порушено.

– Мијешање САД за вријеме Кинеске револуције 1949. године на страну Чанг Кај Шека и држања представника Формозе (Тајвана) у ОУН и Савјету безбједности и дуго неприхватање и непризнавање најмногљудније државе свијета, НР Кине, нема везе са демократијом.

– Послје вијетнамске револуције и истјеривања Колонијалне Француске од Вијетнамаца генерала Бапа и њиховог пораза код Бијен Дијен Фуа (1954. године) САД су се убациле у Вијетнам и тамо „загубиле”. Од масовног бомбардовања и тешких разарања убили су Јенки и преко 3.000.000 (три милиона) Вијетнамаца. Да би лакше откривали у шумама Вијетнама скривене „чарлије”, како су звали борце Вијетконга и збјегове народа, просипали су хемикалије из авиона од којих је лишће опадало (шумског дрвећа). Исто су радили и у Босни против Срба крстарећим ракетама 1995. године.

– САД су „школујући и стипендирајући” на својим универзитетима и, нормално, обрађујући их за своје циљеве, као потенцијалне државнике у земљама из којих су дошли, успјеле да у многим земљама наметну као „своје” воше тако „школоване” особе, па и оне за које су отварале разне семинаре, и курсеве као што су: „Рокфелерова фондација”, „Ајзенхауеров програм”, „Вилсонов програм”, „Флорида програм” и друге. Многи бивши руководиоци у претходној Југославији били су на таквим „универзитетима”, па зато више и нема оне Југославије којом су се на сваком кораку заклињали и у крви растурили „по америчком рецепту”, преко својих амбасадора у Југославији Иглбергера и Цимермана, а у Савјету безбједности преко ћерке бившег чехословачког амбасадора у Југославији и послје Другог светског рата, касније министра иностраних послова за вријеме Кенедија, која је била главни заговорник злочиначког бомбардовања Југославије од 24. марта прошле године, па наредних 87 дана. Њен отац био је за вријеме Краљевине Југославије Чехословачки амбасадор у Београду, а након капитулације његове земље од Хитлера, марта 1939. године, њихову породицу је примила српска породица, у Врњачкој бањи, све до краја Другог светског рата. Зато она и изјави на телевизији у жеку злочиначког бомбардовања Југославије од (1999) најјачих земаља Запада: „Никада не могу заборавити топлину којом су Срби примили нашу породицу као избјеглице за вријеме Другог светског рата”. Заиста је „људску топлину” узвратила „врћим” бомбама пуњеним са осиромашеним уранијумом. У предвечерје распада претходне Југославије по Америчком „рецепту”, амбасадор САД у Београду, Цимерман, ишао је по бившим (свим) југословенским републикама и обмањујуће говорио предједницима извршних вијећа „да су Запад и САД за цјеловитост Југославије”. И сада тако говоре са Запада да су за СРЈ, а нијесу сигурно. Он је прије код Буша, директора ЦИЕ, био један од шефова, па га је предједник Буш поставио за амбасадора у Београду.

– Од оних који су се „дошколовали” у САД постали су Беназир Буто, први пут 1988. године предједница Пакистана, Тансу Чилер, предједница владе Турске.

– У Никарагви када је народ срушио 1979. године педесетогодишњу диктатуру Сомосе, САД обарају сандинистичког популарног предједника Данијела Ортегу.

– Жетулио Варгас предједник Бразила извршио је самоубиство 1954. године, јер његове реформе за заштиту радника и ситних сопственика нијесу ишле у прилог крупног капитала и трустова и интереса САД.

– Жанио Квадрос, 1961. године дошао је на власт као предједник Бразила, послје избора, као кандидат Национално-демократског савеза и Хришћанско-демократске уније. Био је врло популаран и познат по свом надимку „Жанио метла”, јер је као гувернер Рио де Жанеира „чистио” државне службе од корумпираних и подмитљивих чиновника између осталог и трајним губитком права у државној служби, за такве. Квадрос је први државник који је донио одмах декрет да се изврши, при ступању на власт, попис цјелокупне имовине предједника државе и његове жене, као и њихове родбине. Исто се има урадити и при истеку мандата. Чим је национализовао сјеверно-америчку компанију „ИПТ” и почео проводит демократске реформе, затим национализовао руднике гвоздене руде морао је под притиском ЦИА, односно Јенкија да поднесе оставку, август 1961. године.

– САД су, као пренаглашена земља „дивилзацијске демократије” 1983. године дале подстицај преврата на Хавајима, који су тиме потпали под протекторат, а затим су их 1898. године припојили, да би 1959. године постали педесета држава САД.

САД су:

– 1822. године отргле од Мексика, за вријеме грађанског рата у Мексику, Тексас.

– 1846-1848. године у рату са Мексиком су отеле више од половине његове територије: Њу Мексико и Калифорнију.

– За вријеме предједника Џемса Монроа (1817-1825) САД су натјерале Шпанију да им прода Флориду.

– 3. 3. 1867. године Русија је цијелу територију Аљаске продала САД за 7,2 милиона долара на којој је 1896. године откривено злато (тз. „златна грозница”), а затим сребро, платина, бакар, олово, калај, угаљ, нафта и др.

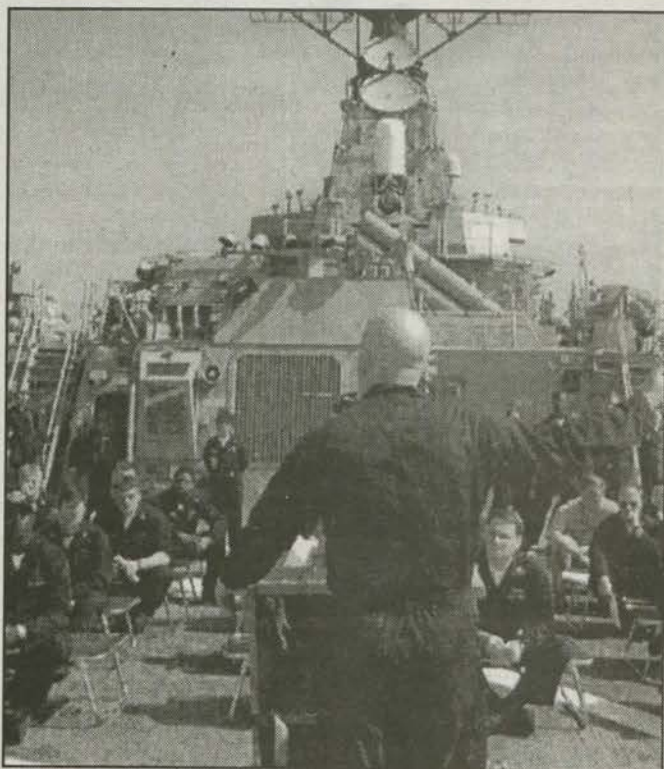
– 1898. године од Шпаније отеле Гуам и Порторико.

– 1912-13. године окупирале Никарагву.

– 1915-34. године окупирале Хаити.

– 1916-24. године – окупирале Доминиканску Републику.

– 1914. и 1916-17. године оружаном интервенцијом у Мексику.

– 1917-22. године оружано интервенисале на Куби.

– Послије Другог светског рата свуда у свијету интервенишу као полицајци свијета у име „демократије и цивилизацијског друштва”, гдје год сматрају да су угрожени амерички национални интереси, испробавајући своја најновија оружја на полигонима људске несреће.

– Амерички злочин у мјесту Ли Мај 16. 3. 1968. године је врхунац геноцида, у вријеме њихове интервенције у Вијетнаму. Мјесто у које су ушли амерички војници измасакирали су све живо: жене и дјецу. Сваке године се у том мјесту одржава помен жртвама, којима је 1996. године присуство-

вао и капетан Ракун, некада припадник те америчке војне јединице која је извршила тај злочин, за који он рече „да је то срамота Америке”, због којег га пече савјест. Али, председник америчких ветерана из Вијетнама правдајући тај стравични злочин за „CNN” ТВ компанију изјави: „За вријеме рата дешавају се сваке луде ствари”. Колин Пауел, данашњи министар у влади САД за иностране послове, код председника Буша Млађег, служио је, касније, у истој тој америчкој јединици.

– Јужно-вијетнамски генерал, сарадник америчког маринете генерала-председника Дијема пред ТВ камерама убија, из пиштоља, младог босоног Вијетконговца, везаног са одстојања од 0,50 м, гађајући га у сљепочницу. Тај је снимак обишао земљину куглу. Али иста та демократска и цивилизацијска Америка прими код себе и Дијема и овога генерала злочинца и даде им као својим великим пријатељима азил и изанредне услове живота. Само што их не прогласи херојима, послје њиховог бјекства из Вијетнама. Имали су милионе америчких долара „за трошак” по демократској Америци. Слично је прошао и генерал Маркос са својом лијепом женом Имелдом, као њихов штићеник. Оног генерала – убицу стигла је у Америци заслужна казна: ликвидирао је у атентату на свом америчком ранчу, са виллом, купљеном, опљачканим зеленим новчаницима при бјекству из своје земље.

– 1991. године четворица „бијелих полицајаца” су у Лос Анђелосу, на улици, смртно претукла црнца, а суд је њих ослободио кривице, иако је као непобитан доказ имао „ВХС” снимак тог догађаја. Због те одлуке суда у Лос Ан-

ђелосу су настале велике демонстрације црнца, а власт председника Буша Старијег похапсила је истог дана шест хиљада демонстраната, као прилог „дивилзацијској демократији”.

– За вријеме грађанског рата у Салвадору, у који су се умјешали Јенки убијено је преко 60.000 грађана те земље.

– 1994. године Јенки су оборили власт војном интервенцијом мале „банана острвске државе” Гренаде (близу Венецуеле), када се у „Бијелој кући” појавила и од Регана затражила америчку војну армаду да покаже своју снагу, 75-годишња Еухемија Чарлес, адвокат по професији, поставши послје председник владе.

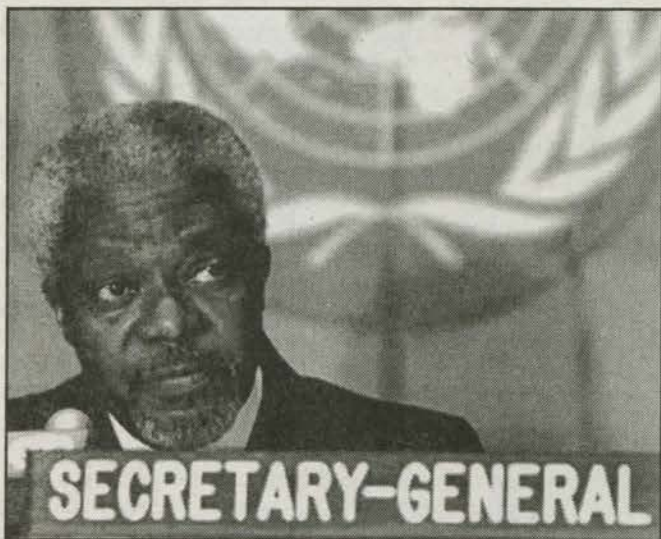
– Одговарајући Регану на оптужбе да Гадафи подржава међународни тероризам и отмице путничких авиона председник Либије рече: „Реган је био трећеразредни глумац, такав је и председник”. Реган је на то послао авионе НАТО-а из база у Енглеској, преко Шпаније да бомбардују у Триполију Гадафијеву резиденцију, у којој је нашла, у спаваћој соби, смрт дјевојчица, пасторка Гадафијева, док је он био у пустињи под шатором, наводно да је тада клањао.

– 1997. године, за Бутроса Галија, дотадашњег генералног секретара ОУН-а, који се по други пут кандидовао за то мјесто, све земље осим САД су гласале за њега у Савјету безбједности, само су Јенки били против његовог избора, јер није био по њиховој „мјери”, па је онда изабран „њихов човек” – Кофи Анан.

– Исто тако, у Генералној скупштини само су двије земље биле против укидања санкција Куби, заведених јој прије више деценија, од којих је једна била САД. Па гдје је ту била та њихова пренеглашена демократија?

Најбоље је америчку улогу „свјетског полицајца” дао бивши врховни тужилац САД, за вријеме председника Ке-

недија Ремзи Кларк у свом интервјуу („Политика“ 28. 3. 1997. године):

– У операцији „Пустинска олуја“ против Ирака у којој су Јенки учествовали са 80 одсто свих ефектива у том злочничком нападу у којем су бомбардујући и градове Ирака убили 200.000 цивила и 100.000 војника. Због уведене блокаде извоза нафте Ираку, који од продаје нафте купује животне намирнице, јер их не производи, помрло је од глади 1.500.000 Ирачана, од чега пола дјеце од 1-5 година старости. Гдје је ту била та савјест „цивилованих земаља“.

– 1996. и 1997. године у Сјеверном Вијетнаму од глади помрло 3.000.000 људи, са тадашњом прогнозом да ће 1998. године помријети још 3.000.000. Помори људи, жена и дјеце у Конгу, Бијафри и другим земљама свијета, од глади дугих маршева изгладњелих избјеглица могли су се спријечити организованим слање помоћи богатих земаља од средстава које су оне остваривале продајом оружја, како би се баш те сиромашне земље међусобно сатирале.

– Републику Српску су бомбардовали крстарећим ракетама пуњеним осиромашеним уранијумом, уз експлозив.

– Врхунац њиховог геноцидног понашања је брутални напад НАТО-а, без сагласности ОУН-а, на Југославију као суверену земљу која је, од 25. до 26. априла 1945. године била међу оним државама 50 њих, које су у Сан Франциску прихватајући Повељу УН и статут новог Међународног суда правде у Хагу (генерална скупштина га бира), уместо онога који је носио назив „Стални међународни суд правде којег су изабрале све чланице друштва народа 1921. године. И данас постоји Међународни суд правде у Хагу, за разлику од онога Хашког трибунала формираног од НАТО-а, нашта је у Савјету безбиједности пристанак послје дао и руски министар иностраних послова, Козирјев, који данас живи у САД и служи бициклисту Милана Панића, који је знао само добро да окреће педале, а онда 1956. године емигрирао у Западну Њемачку и послје три мјесечне обраде у специјалном сабирном центру као „подобан“ добио америчку визу. Када је прошле године Панић долазио у Црну Гору, не знам да ли му је Козирјев носио ташну. Сјетих се тад наслова романа Алана Патона „Плачи, вољена земљо“, па рекох „Плачи, вољена велика Русијо“, која си имала и Козирјева за министра иностраних послова.

Хашки трибунал није бирала и изабрала Генерална скупштина УН-а, као што је, рекох то урадила у Сан Франциску од 25-26. априла 1945. године, са Југославијом међу 50 чланица ОУН-а. Загреб је био ослобођен 9. маја 1945. године. Хашки трибунал је формиран за сатанизацију Срба, међу првих 23 све сами Срби на његовом списку, најлакше је њих заокружити, као оно на изборима код нас у Подгорици

за друштвено политичко вијеће општина (и Мојковцу) код бројања гласова читаве ноћи од 47 кандидата поређаних по азбучном реду, најбрже се посао заврши редом заокруживањем (нема везе са оном народном „редом се говеда лижу“), па отпадно они са презименом на „Ш“. Бијаше то 1984. године (или 1986).

– Врхунац америчког геноцидног понашања према својим савезницима из Другог свјетског рата је бездушни напад НАТО-а, без сагласности ОУН-а на СРЈ. Учешће Јенкија у тим злочиначким, агресивним акцијама НАТО ваздухопловства 80 одсто било је Америчко. У име њихове демократије и цивилизације настало је скоро тромјесечно (од 23. 3. 1999. године) бомбардовање (87 дана) са осиромашеним уранијумом пуњеним бомбама, поготово по Србији: рушење мостова, возова, болница, касарни, старачких домова, аеродрома, школа, породилишта и свега онога што је српски, савезнички народ, мукотрпно изградио послје Првог и Другог свјетског рата. А зна се да је тај савезнички народ у Првом светском рату изгубио 57,6 одсто мушких глава, а у Другом свјетском рату 56,4 одсто. Од малог и питомог мјеста на Лину, Мурина, направљена је скоро мала Хиросима. Између осталих живот су изгубиле и двије дјевојчице из Метоксије које су родитељи послали код баке и ђеда да их сачувају. Погинуо је и ученик основне школе. Знају ти бивши савезници да је адмирал Франше Депере положио свој меч пред ноге добровољца српске војске на смотри савезничких јединица у граду Бизерти у Првом светском рату, када је сисао са трибине, претходно је угледавши. Војна музика је у част проласка сваке јединице савезничке војске свирала, а када су наишли „српски костури“ са Крфа, они који нијесу спуштени Петковићеву „Плаву гробницу“ ниједан музичар није могао засвирати музички акорд. Када је по команди наступио маршевски бат „љешева“ онда су музичари сузних очију засвирали своју најљепшу симфонијску поему људског дивљења за овај напаћени строј војника. У част српског добровољца-бомбаша Првог светског рата Милунке Савић дефиловале су елитне савезничке јединице солунског фронта. Послје Другог светског рата два пута је сједела у свечаној ложи поред Де Гола на Јелисејским пољима у част француског државног празника и дефилеа елитних француских војних академија, са грудима прекривеним највишим савезничким ордењем, међу њима и два највиша француска ордења легије части. Та чистачица суда у Београду која је умрла 1973. године. Шта рећи за дјевојку са Дурмитора Јелену Шаулић, кћер свјештеника, која је као добровољац 1917. године погинула у Топличком устанку и „зарадила“ орден Карађорђевог звијезде са мачевима. А имала је само 16 година.

Ех, Јенки, Јенки! Зар да бездушно уништавате народ који је изнедрио овакве јунаке, умјесто да скинете капу пред њима. Зар сте ви потомци Линколна, Џеферсона? Знате са-

мо да марширате. Знате само ви и онај ваш Шеј шта је то „коллатерална штета“, када другима крв просипате марширајући на оне којима би имали зашто да се дивите, али маршевским кораком, па и без музике.

– Јенки, па ви сте чекали да се Европа уништи међусобно па сте тек 1917. објавили рат Њемачкој. А прије тога је Момчило Гаврић бацио први бомбу и пуцао из топа. После је тога је добио чин каплара. Имао је тада само осам година и од поднаредника Јездимира понуђен бонбоном, па се устезао да узме јер не зна смијели каплар да једе бонбоне. Дуго се у њему борио каплар и дијете. Сјећао се мајке и шесторо браће и сестара у крви испред куће у Трбушници, који су по наређењу Аустро-угарског каплара убијени, а Момчило се пријавио као добровољац да брани отаџбину, па затим и да освети породицу.

Послије Албаније и Крфа 1918. на Кајмакчалану, лично војвода Мишић га је произвео у поднаредника. Момчило Гаврић из Шестог артиљеријског пука Дринске дивизије, постао је најмлађи војник на свијету, у Првом свјетском рату и савезник Јенкија против заједничког непријатеља, већ тада, док су Јенки оклијевали да уђу у рат као војни старјешина. А онда су Јенки 1999. године гађали све оно зашто се мали Момчило Гаврић као осмогодишњак и бивши савезник Јенкија борио пуним срцем, којег ви Јенки никада нијесте имали, али сте живјели, увијек у изобиљу.

Мали Момчило је прелазећи преко Албаније до Крфа увијек видио „мајчину слику, скућу него Америку“, како пјева данас Бубања. Не може се, Јенки, све купити зеленим новчаницама, једино они у којима су убијени сви људски озбири.

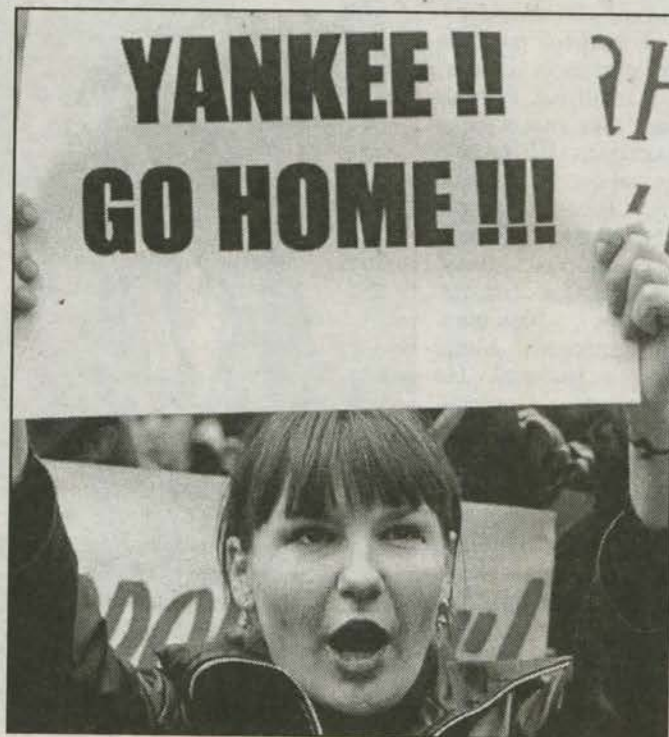
– Сурдулица у Србији је жестоко порушена. У Београду, на Батајници је нашла смрт сједећи на „ноши“ мала Милица, анђеоског лица. Па зар можете рећи: „Сви смо ми анђели“, послеје онако зликовачког истресања смртоносних товара на недужан народ и дјецу за чији угашени живот кажете да је то била „коллатерална штета“, а они још нијесу ни знали за ријеч штета. Милица сигурно, не! Па и њени родитељи сигуран сам да осуђују онај терористички напад на свјетски тржни центар у Њујорку, у којему су страдали невини људи, жене и дјеца. Овај народ наш има душу, а ви Јенки бездушно марширате, нијесте ви „свеци“, а ни „анђели“. Бојим се да у тој вашој бездушности не потонете у оном пијеску Авганистана, као што сте се заглибили у мочварама Вијетнамаца, које сте из милоште тада звали, понаособ „Чарли“. Звучно. Није то више „пијесак Иво Циме“.

– Јенки су први пут признали октобра 1999. године масакр у Јужној Кореји у засеоку Но Гун Ри, 160 км југоисточно од Сеула (26-29. јула 1950. године) злочин, измасакирававши 400 цивила, нејачи, стараца, жена и дјеце сатераних под сводове моста – каже пушкомитраљезац Џон Кернс који је како је то рекао у октобру 1999. године, пуцао изнад глава жртава. Ветеран Џон Пирс, тада наредник сјећа се тога покоља. Колону нејачи почели, су прво авиони засипати, четири њих типа „Ф-80“, која се бјежећи испред њих склонили испод сводова моста. Пензионисани пуковник, Роберт Карољ тада поручник (25-тогодишњи) сјећа се како су Јенки, из свих заклона отворили ватру на цивиле испод моста, гдје су се склониле жене са дјецом и старцима. У зору 29. јула 1950. године Сјевернокорејци су заузели Но Гун Ри и нашли 400 тјела. Корејски рат је коштао 37.000 америчких живота и око милион убијених, несталих и рањених Јужнокорејца.

– 1957. године број лица затворених у логоре генерала Корејског Дијема, кога су Јенки довели на власт, износио је 200.000.

– 1961. године Јенки у јужном Вијетнаму почињу тз. „специјални рат“, за 18 мјесеци „Пацификацијом стварају 17.000 стратегијских насеља у које треба затворити десет милиона сеоских становника. Планом је руководио генерал Харкинс. Средином 1953. америчко-дијемовске снаге су у та тзв. „стратегичка насеља“ (Ло Горе) смјестили осам милиона становника или 61 одсто становништва јужног Вијетнама. 1965. године, реализују нови план „пацификације села“. После седам година рата у Вијетнаму побијено је 250.000 дјеце.

– Јенки су се умијешали у унутрашње ствари Кине (1945-1948), Кореје (1950-1953), Кине (1949), Гватемале (1954), свргнувши председник Арбенза, Индонезије (1958), Кубе (1951-1960), Гватемале опет (1960), Конга (1964), Перуа (1965), Лаоса (1964-1970), Гватемале (1967-1969), Вијетнама (1961-1973), Камбоџе (1969-1970), Гренаде (1983), бомбардована је Либија (1986), Ел Саладор (1980), Никарагва (1980), Панама је нападнута (1989), Ирак (1991), Босна (1995), када су бомбардовали Србе, Судан (1998) и Авганистан (1998), када су наоружали и убацили талибане против званичне власти и Совјета-Руса које је власт позвала у помоћ и сада Авганистан (2001) против талибана (Осаме бин Ладена) које су довели на власт.

ОДБРАНА ВЈЕРЕ, ИМЕНА И ЧАСТИ

Будимир Алексић: „Црвено-Црна Гора”, ОИЦ Никшић, 2002

У издању Омладинског интелектуалног центра у Никшићу објављена је ове године изузетно значајна књига магистра књижевности Будимира Алексића „Црвено-Црна Гора”, научно-полемичког склопа, за културну и политичку јавност у Црној Гори више него љековито остварење изузетно храброг и мудрог бранитеља истине, у Црној Гори данас угрожене него икада. Ово дјело је веома насушно за младе у Црној Гори, које свакодневно медијским ударима папских мисионара заводе себи иза леђа и безочним фалсификатима слушају младе нараштаје и окрећу их против свог основа и своје исконске постојаности.

Будимир Алексић (1968) у предговору овог значајног публицистичког дјела „Бајка хрватских Црногораца”, наглашава: „Настојали смо да у публицистичкој форми подвргнемо критици већ прве назнаке и прве објаве антисрпске фашистичко-нацистичке политичке црногорских сепаратиста, у чијим је језгрима било лако препознати расизам и шовинизам обликован у идеолошкој радионици хрватских усташа”.

Текстови скупљени у овој књизи настали су од 1991. до 2001. године, а објављивани су у „Великој Србији”, „Вечерњим новостима”, „Борби”, „Дану”, „Гласу Црногораца”, „Гласу Концила”, „Светигори”, „Монитору”, „Истоку”, „Погледима”, „Побједи”, претежно као реакције на свакојаке лагарије агитатора против Српства острашћених и слушајућих србомрзијом немјерљивом ни најсавременијим шизофренометром. Агитезе папских плаћеника по Црној Гори, ис-

пиљене из усташких јаја у загребачким гнијездима, даровити полемичар и аналитичар Будимир Алексић луцидно прониче и на ситу логике исијава суптилно, раскринкавајући прије свега сулуду и бијесну србомрзију какву не познаје савремена патологија.

Алексић у овим полемикама суптилно дијагностира сумануту острвљеност на све српско у Црној Гори, из чијих анализа излази питање: могу ли у својој врућници „стопостотни” Црногорци да буду нормални Црногорци без мржње српског народа? Зашто неко ко је Црногорац мора да урла по трговима – ја нијесам Србин? Ако није Србин, зашто галами да није Србин? У овој врсној полемицијади та патологија

и мучне њене патетичне агитезе не само да су размаскиране, него су пажљиво и духовито искарикане.

Алексићева полемика „Црвено-Црна Гора” садржи тридесет пет полемиких штива и три штива прилога из усташке штампе. Алексић је довео све агитаторе србомрзанства до њихових учитеља Савића Марковића-Штедимлије и Секуле Дрљевића, црногорских одрода, из чијих књига се уче данашњи „дукљански академици” и мозгаљи којима је мржња на свој род српски начинила мождану инверзију, па су им мали мозгови већи од великих мозгова.

Алексићеву књигу „Црвено-Црна Гора” прећуткују они који су у њој раскринкани до суштине, зато и треба да ова књига уђе у сваку кућу у Црној Гори као чуваркућа од анатењака који хоће да обрукају Црну Гору, да је покатоличе и крватизирају.

СТЕФАН МИТРОВ ЉУБИША ЈЕ СРПСКИ ПИСАЦ

У свом укућном књижевном дјелу Стефан Митров Љубиша (1824-1878) није ни словцејом описано ништа и никога у Црној Гори, пошто је није у свом масићу видио, јер је није полазио и обилазио, ништа је познавао, а није уобичавао да пише о неизознатим и облачним вилајетима, а Црна Гора је за њега Приморца било јавни вилајет, а у њом облачном вилајету је Љубиши бљескала само Његошева духовна муња

А да је ико за живота у Љубишином присуству казао да је Љубиша „црногорски писац“, што кокодачу данас црногорски манипулатори политички српским писцима са данашње територије Црне Горе, томе би се Љубиша насмијао и казао му онако како је стално истицао себе свуда гдје се представљао свијету: „са Србин и српскога рода!“ Тако је често говорио и у Сабору као посланик његовог племена српског Паштровића, које је опјевао у својим приповијестима и приповијеткама. Зато је више него јадно данашње фалсификовање идентитета националног Стефана Митрова Љубише и порицање његовог српског постојанства, што чине данашњи црногорски успаленици и агитатори вјештачке „црногорске нације“, створене декретом компартијским након пораза српског народа од комуниста 1945. године. Само се у историјским несрећама

несрећним народима, пораженим нацијама, дешавају чудеса попут отимања његових великана и проглашавања истих да су неко за кога у животу нијесу ни знали или су можда само мало знали.

Рећи да Стефан Митров Љубиша није српски писац исто је будаласто као тврдити да је Михаил Јурјевич Љермонтов, Пушкинов духовни брат, чеченски пјесник и да је Чечен. Уосталом, у Љубишином вијеку сви су Црногорци Његошеви били чисти Срби. То треба доказивати само аветињама или безобразницима који поричу и да је млијеко бијело.

Није могао слутити Стефан Митров Љубиша да ће се родити аветиње и наведена чељад, још са докторским титула-

ријама, добијених политички у пургерском Загребу, која ће порицати његово српско постојанство и вршити да је он „црногорски писац“ и „Његош у прози“!? Његош је замислив само у поезији, а Љубиша само у прози, остало су и будаласте и безобразне комбинације и компарације. Незналице бистре мозгове муте и забављају о грдном јаду. А Црна Гора је на крају у крви огрезло двадесетог вијека и на почетку смутног трећег миленијума крцата особама чији су мали мозгови већи од великих мозгова и чија су уста крцата крупним ријечима и малим мислима, никаквим мислима. Ти камен-мозговићи и фалсификатори данас на почетку трећег миленијума упорно тртљају овако: „Мало је чије књижевно дјело тематско-мотивским, садржајно-исповједним свјетовима, тако снажно и неразлучиво укоријењено у мисаоно осјећање и историјске токове и израз црногорске литерарне стварности, као што је

Стефана Митрова Љубише“. Иза ове крупнорјеке бесмислице знак чуђења је мало. Цитирали смо скоро ничију дрску изјаву у „Побједи“ (23. 3. 2002.), неког крватског Монте-негринца, који црногорствује по Осијеку и забавља загревачке пургере црногорским србомрзијама, од којих болују многа изгубљена и несрећна чељад која поричу своје српско постојанство, па како онда да не поричу и српско постојанство Стефану Митрову Љубиши, чије се дјело не чита правилно и фалсификује безочно, што је данас могуће последњем злодобу. А особа која је кликнула цитирану бесмислицу не може показати једну Љубишину реченицу која би потврдила његову крупнорјеку тираду и тврдњу како Љуби-

шино књижевно дјело има укоријењење у Црној Гори. Љубиша није знао Црну Гору. Имао је веће муке у борбама за опстанак српског рода у латинском и швапском доморју, него што их је имао Његош за опстанак српског рода на црногорју, по коме су хучали и бучали и Турци и Латини.

Стефан Митров Љубиша је одлично говорио и писао италијански, а циједио је суву дреновину пишући о својим Паштровићима, сежући дубоко у искон свога племена и дочаравајући га Србима свог времена. У Будви је тада било Срба, а данас је Будва свачија и ничија, па зато и могу свачији бастарди да га мртвог физички, а духовно живљег од њих, поричу као перјаницу свог српског национа и препродају га, краду и прекрадају, као она звона, додају га измишљеном пигмејском национа, у именику нације непостојећем.

Донас би Његош овако тјешлио Љубишу због свега што му чине и како га распињу: „Судба ти је и моја позната, /До врата сам изника тартара, /Ад на мене са проклетством риче“. Одиста, ово што чине данашњи црногорски историчари књижевности, свакојаки црногорски језикословци, „методичари“ и анализови, типа Радоша Ротковића, обер-фалсификатора свега чега се дотакне, и сад, ево, изронили из пургерских тмина неког Милорада Никчевића, гласника из црногорске загребачке дијаспоре, оснивача друштва „Монтенегро-Монтенегрина“, који испомаже Ротковићу у лагаријама да је Љубиша црногорски писац изван српске књижевности. Та фалсификаторска сорта данас на точку за мучење истеже великане српске књижевности Његоша, Љубишу, Миљанова, поричући у потпуности њихово српско биће и суштину. А све се то чини пред културним свијетом који је равнодушан или је злобан пред тим појавама. Има у Европи бесавјесној и таквих доктора славистике или књижевности који се жовијално клибере када монтенегрински и загребачки фалсификатори вршљају по српској књижевној историји и премјештају по шефу српске класике из српске књижевне баштине у црногорске племенске торине и пустилине, у црногорске катуне пуне, у којима више нема ни кукавица, а у неколико урбана катунa влада културна пуштош и смута толика, да тек данас неки хоће да уређују „црногорску азбуку“, за коју урлају како је стара хиљаду година. Чудо големо! Стара им је и књижевност и азбука хиљаду година, како и нација црногорска, а овамо у све мегафоне урлају како им недостају још три слова за потпуну њину азбуку или абецеду, ђаво ће им га знати. Касно су почели да

имитирају Крвате усјани Монтенегринци, па копају и ногама и рукама, само не и главама, да отму Србима све књижевне и језичке стандарде и прогласе их за црногорску књижевност, црногорску азбуку или абецеду, црногорску граматику, без правила, граматику „бабе Смиљане“, пошто данас по Црној Гори официјелној свако пише како му дођа с ноге, сви су правописци и сви све знају. Такве луднице књижевне нема нигдје на свијету. Мањег људства а вишег нељудства у сваком погледу и у сваком работању нигдје на планети сунце не грије.

Исто као што су Крвати покрватили српску књижевност и српски језик Дубровника, многе писце из Далмације, Славоније и саме Кроације, тако данас њини монтенегрински папагаји отимају српској књижевности носеће стубове српског књижевног Пантеона – Његоша, Љубишу и Миљанова, опкољавајући лисичји и јазавичји и њиве књижевне Боре Пекића, Данила Киша, Миодрага Булатовића, Михаила Лалића, Ђамила Сијарића, Душана Ђуровића, почивших писаца, да их прогласе за „црногорске писце“, иако су их за живота негирали, псовали, порицали њихове духовне бљескове у црногорским тоталитарним тмушама. Са живим пјесницима и писцима које је одњихала српска књижевност већ најављују трговине или киднаповања, па се може само нагађати како ће утаначити припадност Матје Бећковића, Стевана Раичковића, Борислава Радовића, Бранимира Шћепановића, Жарка Команина, Драгана Лакићевића, Мира Вуксановића, Лабуда Драгића, Вука Милатовића, Алека Вукадиновића, Брана Прелевића, и свих српских пјесника и прозних писаца за које ишћиле да су из Црне и све црње Црне Горе дошли у српску књижевност. Чујем ових дана да потезу озбиљно и питање живих свих писаца у Београду који су из Црне Горе било кад дошли у Србију. Ових дана швалеришу нешто око Милорада Павића, па има око Никшића Павића, затим око Данила Николића, та Николићи су са Кчева, а Радослав-Раде Војводић је Требјешанин, не тако давно преселио у Топлицу, шта је то стотину у педесет година! Дакле, није више у питању воља самих писаца коме припадају, него је важна бискарија црногорских генетичара по гађама предачким, па чим нечији учкур хапе и утврде испод чијег је гатњика ко искочио у српску књижевност тога одмах премјештају у „црногорску књижевност“. Тако траје черупање српског вјековног националног бића и настајање нове нације на Балкану која хоће све српско да поцрногорчи без пардона.

Онда се, боре, није ни чудити усуду Стефана Митрова Љубише, ког чупају из српског коријена већ скоро пола вијека црногорски и компартијски историчари књижевности, полуграмотни црногорски енциклопедисти, фалсификатори, који не маре за чињенице него само своју причу причају и мртве и живе распоређују по свом грандоманском и србо-

гонском ђефу.

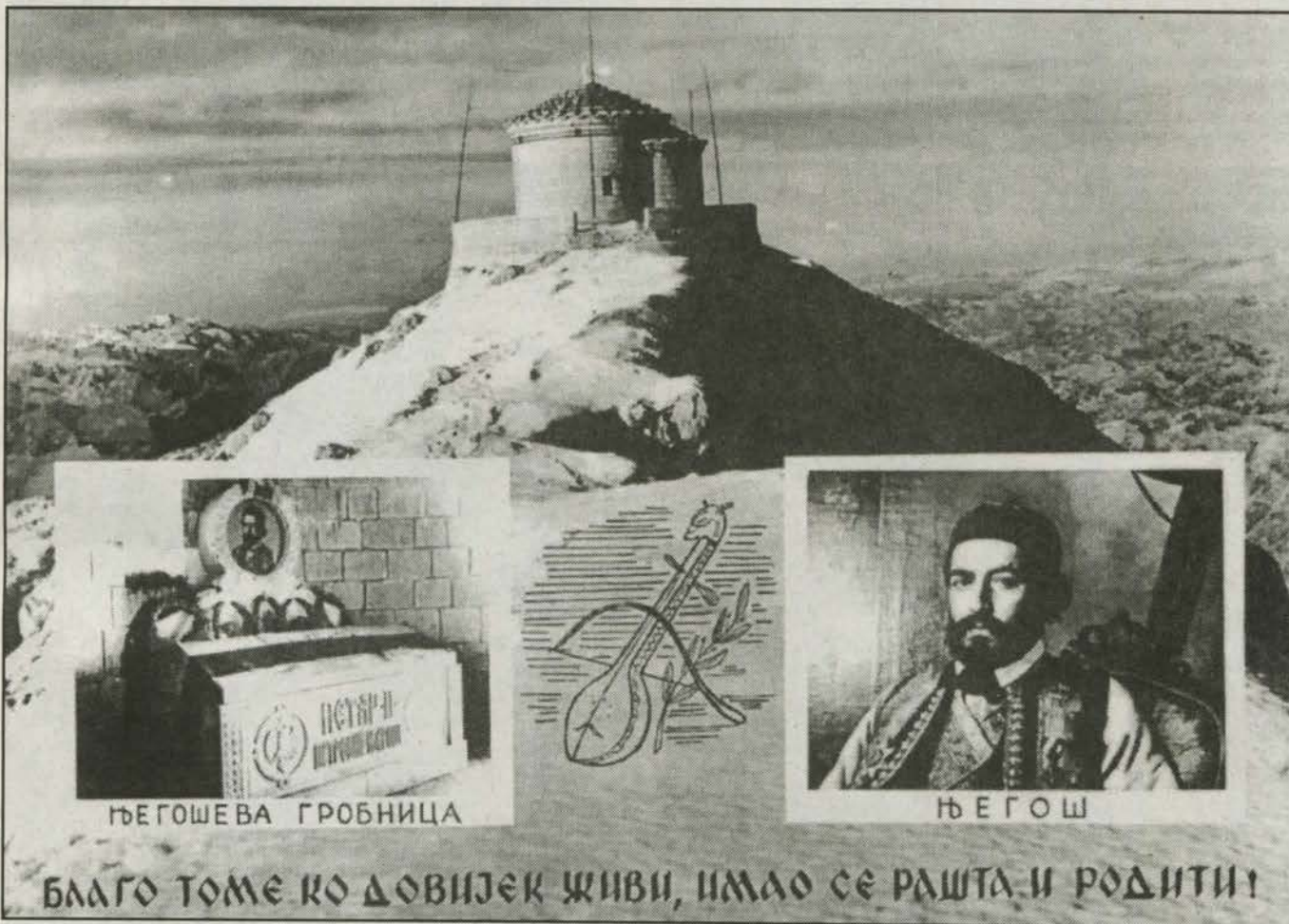
„Најновија проучавања стављају Љубишино дјело у контекст култура и цивилизација Медитерана, тамо гдје оно и стварно припада“, у истој причи каже исти црногорски причун „научни“, не мислећи да је трен прије казао како Љубишино дјело чини коријен „дрногорске књижевности“. Како да Љубиша Медитеранац, сад, би Црногорац, тад, кад је требало трглати о коријенима „дрногорске књижевности“. Е, боре, у тим покиданостима свих веза између мозгова и језика црногорских књижевних историка и утемељивача је сва мука духа и злодуха, пошто је црногорска национал-шизофренија још непроучена, а хара и по српском националном простору пустоши ових дана најљуће. Знано је и непорециво да и данас деведесет девет процената Црногораца ништа не зна о Медитерану и тој данас све чешће спомињаној „медитеранској култури и цивилизацији“, о чему све гласније тenezгају ових и оних дана понеки црногорски руњогузи са Проклетија и Дурмиторских дивоклетија, неће се нико зачудити ако у Медитеранце сврстају чак и Његоша, пошто се он неколико пута возио корабљом од Котора до Тријешћа, путујући у Русију и у Италију. Његош Медитеранац! Тише људи! И то ћемо чути из уста сувремених црногорских мудросера, који се све грлатије чују из Дукљанске академије наука и умјетности – Дану.

„Најновији научни скупови у Будви направили су огромне помаке у валоризовању и естетском рашчлањивању Љубишиног дјела“, хваста се монтенегринско-пургерски тетријеп, додајући признање њиховог „ревалоризовања“ Љубишиног дјела, а оно је у овом трику „Отргли су га од позитивистичког филолошког сагледавања које је великим дијелом наметнуо књижевни критичар Јован Скерлић и његови сљедбеници“. Ех, чоче, ту лежи зец пургерски! Важно је што је о Љубиши рекао Шеноа, што крију, а треба Љубишу отргнути од оцјене Скерлићеве, па тим триковима, као у та-

рот картама, порећи Љубишу Србина и прогласити га Црногорцем, иако нико његов никада није био Црногорац, како тада, тако и сада. Но, Боже мој, мртве кости мегдан не дијеле, али говоре дјела, оставштина, баштина књижевна Љубишина, којој неће требати посредници између читалаца и ње, нарочито не овакви посредници, какве регрутују и истављају нама сувремени црногорски србофрени властодршци, вадећи своје језикословце и књижевне историке полуписмене, потуцајући се по крватским провинцијама, из кулоара пургерских и кумровачких, који имају везе са правим књижевним теоријама и правом књижевном науком колико ли имају зелени везе са астрономијом. Ко буде читао Љубишину прозу неће му требати, ако је грамотен, никакви посредници типа „дукљанских академика“, који су обикли да све „ревалоризувају“ по марксистичким критеријумима, које су од Едуарда Карделија учили, пошто је и Кардељ Брозов био несвршени ђак жупничко-учитељске школе. Све је ово изгледа „кардељологија“, рече ми повјерљиво сапатник који је читао исту будалаштину у „Побједи“ коју сам ишчитао и ја, траћећи вријеме на свакојаке несувислотине које доноси „Побједа“, нарочито у суботњем културном додатку, који понекад прелиставам само ради сеира над домаћим приземностима црногорских књижевних летача у небо на сврачјим крилима.

Вјерујем да нико неће повјеровати садашњим црногорским агитпроповцима како Стефан Митров Љубиша није српски писац, пошто мало лете такве букове птице, јер свако словесан ко буде читао Љубишине повијести и дриповијетке одмах ће увидјети да је ријеч о српском писцу из дубина српског језика и српског духовног језграда.

П.С. Географско својатање писаца је несмислено, а Љубиша ни географски не припада Црној Гори, па ни вајној „дрногорској књижевности“, на коју пристају писци који се

„ЕТНОЛОШКЕ ОДЛИКЕ ЦРНОГОРАЦА”

У овим, наведеним и заведеним, посткомунистичким несвјетним данима, много кокодачу о свакаким „црногорским посебностима”, мимо све људе и народе, па и о неким посебним „етнолошким одликама Црногораца”, од чега се чак прави политички, свакако, и нека посебита наука. За све те квази-науке у Црној Гори се изнађу „научници” врло лако, пошто и „академије наука” у Црној Гори ничу као печурке. Засједне основњак у старачкој доколици, олиже водени лапис, узме доста карте ишпартане, па по сјећању и симпатијама, а нарочито по таштинама, испише списак „академика”, отрчи са тим списком у црногорску „бијелу кућу” и тамо брзо региструје и „озакони” своју идеолошку дружину као „Дукљанску академију наука и умјетности” – ДАНУ, млађу сестру Црногорске академије наука и умјетности – ЦАНУ, коју је прије тридесет година исто тако у Централном комитету СКЦГ начинио тадашњи главни идеолошки бумбашир, уз сагласност бријунског Ирода. Па, велим, кад олако настају „академије наука”, овјерене код компартијских комитета, па чак и цркве, у полицијским станицама овјерене, зашто да не ничу и „нове науке”?

Тако је настала и „етнологија црногорска”, можда нова наука, и можда наука над наукама, која може да изненади научни свијет иновитетом коме ће се клањати научници.

Свако мјесто на Балкану, тако и на планети, могло би да истакне своје „етнолошке одлике” исто као што то данас истичу и преистичу неки етнологи у Црној Гори. И јесу ли те „црногорске етнолошке одлике” нешто изузетније нарочито од етнолошких одлика Херцеговаца? Бокелји, Паштро-

вићи, Грбљани и Маињани, свакако, могу исто тако да кажу тим истим научницима, етнологима: „Зашто не пишете и о нашим етнолошким одликама, нијесмо шугави”? И у чему је баш то Црна Гора, у све четири нахије: Катунској, Љешанској, Црмничкој и Ријечкој, интересантнија нашим „црногорским етнологима” од Мораче, Роваца, Васојевића, Куча, Братоножића, Пипера, Бјелопавлића, знаних Брда, или од Дробака и Пивљана?

Све до Берлинског конгреса 1878. године, окончаног 13. јула, државица од четири нахије и седморо брда се називала Црна Гора и Брда, а њени становници Црногорци и Брђани, њени владари су били у сваком случају „господари црногорски и брдски“, како владике тако и књажеви, па како то да се баш од Берлинског конгреса замећу неки нови типови људи са посебним етнолошким одликама? И је ли то у новој науци нека нова „љуцка раца“, нови људи, нови сој и дика? Ко је отац те нове „љуцке раце“? Да није, случајно, Бизмарк?

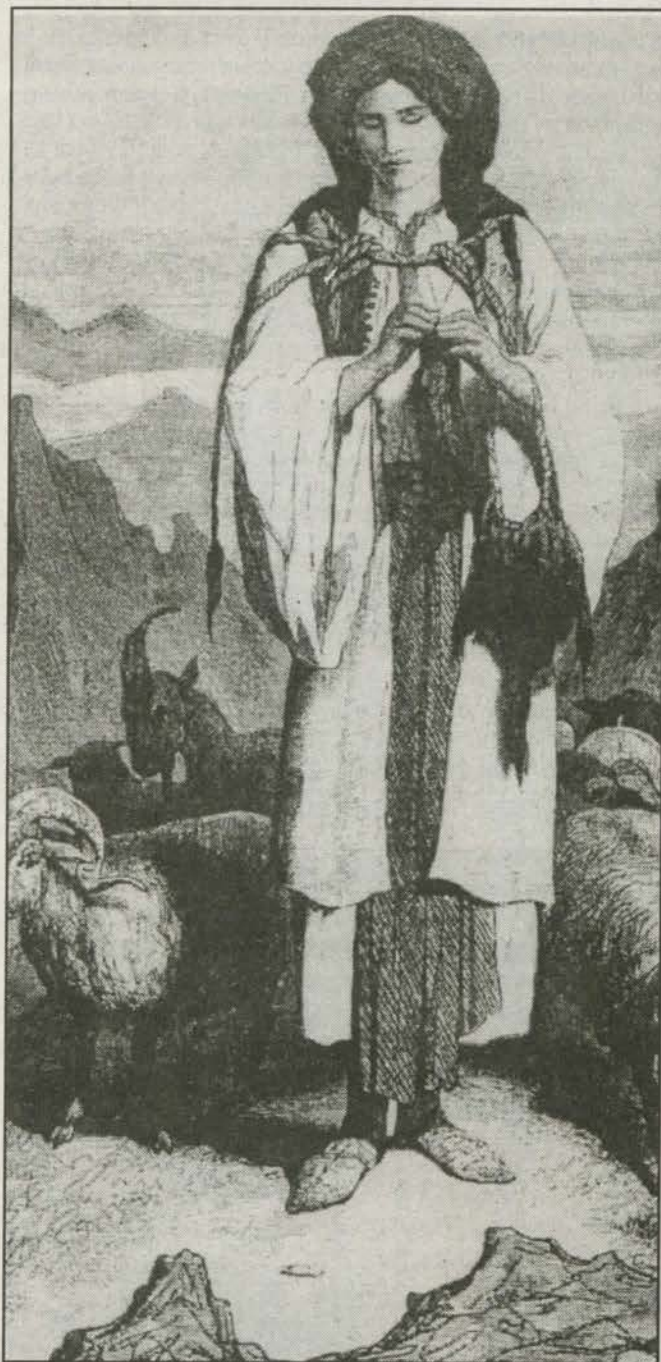
Знано је добро, прочитајмо код Ердѣљановића, а он је несумњив научник, он није дрхтао у комитетима компартијским, да су Катуњани, Црмничани, Ријечани и Љешњани досељеници из Метохије, Рашке и са Косова, пошто је Црна Гора, зна се, збјег Срба из Старе Србије, испред Турака избјег у црногорско донебесје. Зна се добро да су Кчевљани, Озринићи, сви избјези из Метохије и са у турски базд панулог Косова. Бјелопавлићи, који славе Свету Петку, сви су Метохијци – потомци војводе Павла Бијелога из Дукађина. А Ријечка нахија је сва из Рашке, осим само шест процена та становника те нахије. Па одакле сва та „етнолошка посебност црногорска“ и галама сва око ње, ако није то српска етнолошка особеност?

Све до Берлинског конгреса 1878. године, окончаног 13. јула, државица од четири нахије и седморо брда се називала Црна Гора и Брда, а њени становници Црногорци и Брђани, њени владари су били у сваком случају „господари црногорски и брдски“, како владике тако и књажеви, па како то да се баш од Берлинског конгреса замећу неки нови типови људи са посебним етнолошким одликама? И је ли то у новој науци нека нова „љуцка раца“, нови људи, нови сој и дика? Ко је отац те нове „љуцке раце“? Да није, случајно, Бизмарк?

Колико права наука памти и како свједоче уџбеници Књажевине српске Црне Горе у Црној Гори није било друге етничке масе до Срба. „У Црној Гори живе све сами чисти и прави Срби, који говоре српским језиком, а има их на триста хиљада становника. Већином су православне вјере, а има их нешто мало римокатоличке и мухамеданске вјере.

Свако мјесто на Балкану, тако и на планини, могло би да истакне своје „етнолошке одлике“ исто као што то данас истичу и преистичу неки етнолози у Црној Гори. И јесу ли те „црногорске етнолошке одлике“ нешто изузетније нарочито од етнолошких одлика Херцеговаца?

али треба знати да смо сви српскога поријекла и српске народности". Ово је цитат из „Земљописа Књажевине Црне Горе, за ученике трећег разреда основне школе", штампаног у Државној штампарији на Цетињу 1895. године, уз одобрење „Књажевске Црногорске Школске Комисије".

Ево још цитата жалосне „дрногорске етнологије" који запањују и лаике, а о научницима озбиљним и да не зборимо: „Из медитеранског супстрата прихваћено је поморство, маслинарство, виноградарство, риболов и справе које га прате (чамац, мрежа, удице), дјелови одјеће, оружје, а преко грчко-медитеранског можда и гусле као музички инструмент који одавно прати развој специфичног црногорског народног духовног живота".

А „наука" у данашњој Црној Гори? У Црној Гори данас наука у правом смислу те ријечи је немогућа. Да је могућа не би озбиљни научник у јадној „Побједи", додуше у разговору, изјавио овакву констатацију: „Обликовању садржаја етнологије Црне Горе допринијели су разни чиниоци"? Овом чуду је мало знак чуђења! Који ли су то, да видимо и чујемо, „разни чиниоци"? Знамо најважнији тај „чиниолац", а то је идеолошка тортура над науком, комитетски императив да се у сваком погледу „мора конституисати научно црногорска нација". Томе захтјеву подлијежу чак и озбиљнији научници данас, ако желе да се у Црној Гори баве „неком науком" поткријељеном „разним чиниоцима".

Откуда онда у Црној Гори данас, поред свих потреса, умјесто тог чистог и правог народа српског нека нова етнолошка маса? Ко јој је то творац? Је ли грађена у Јајцу или у Коминтерни? Је ли јој отац Бог или Броз? Је ли Црногорцима „новим" важнији Броз од Бога? На првој и курзивној страници поменутог „Земљописа" стоји наглашено да сви људи који живе у Црној Гори „јесу Срби", уз ово наглашење: „Осим нас, у Црној Гори има још Срба, који живе по другим српским земљама", па куда се то за један злосрећни, додуше, вијек изгубише Срби из Црне Горе? Јесу ли сви поскакали у јаме компартијске? Куда то одоше толики синови Обилића? Ко то похули на култ Обилића у Црној Гори? Чије ли је Обилића гумно пред Ивановим манастиром на Цетињу? Је ли Милош Обилић случајно био Латинин или Србин? Има ли данашњи народ у Црној Гори икаквих етнолошких црта косовских Срба? Какве ли су етнолошке црте Петровића Владика и Господара? Је ли по савременим „дрногорским етнологима" и Његош имао антрополошке црте Крича дурмиторских или српских племића, потомака Орловића Павла?

Да којим случајем Озринићи, обилићевско и косовско племе Озрово, нијесу у визиру „дрногорских антрополога" или етнолога „дрногорских" изван српског рода неко чудо научно? Можда су и Кчевљани, по мјерењима црногорских доктора од укљева, несојска нека маса, умјесто што се зна да су ћићери српски племићи, они што се нијесу „дићели у ланце везати" и који су добјежали на Кчево, на небо, ради очувања свете слободе и српског имена. И зар иком разумном у Црној Гори данас поред „Горског вијенца", круне предачког предања, треба јачих доказа ко су Црногорци и Брђани? Ко не вјерује „Горском вијенцу" и тим светим завјетним доказима, тај и није од овог народа! Ти што кокодачу данас како нијесу Срби, мислећи да ће неко заплакати што ето они нијесу Срби, и нијесу Срби, него су батал-Срби, изроди и хомунуклуси комунизма!

А „наука" у данашњој Црној Гори? У Црној Гори данас наука у правом смислу те ријечи је немогућа. Да је могућа не би озбиљни научник у јадној „Побједи", додуше у разговору, изјавио овакву констатацију: „Обликовању садржаја етнологије Црне Горе допринијели су разни чиниоци"! Овом чуду је мало знак чуђења! Који ли су то, да видимо и чујемо, „разни чиниоци"! Знамо најважнији тај „чиниолац", а то је идеолошка тортура над науком, комитетски императив да се у сваком погледу „мора конституисати научно црногорска нација". Томе захтјеву подлијежу чак и озбиљнији научници данас, ако желе да се у Црној Гори баве „неком науком" поткријељеном „разним чиниоцима".

У те „разне чиниоце“ који су „обликовали садржај црногорске етнологије“ нема озбиљног доказа или чиниоца. Ако је чинилац тога то што се Црна Гора налази у „динарској зони“, па нека је она и централна, иако није централнија од Херцеговине, онда је то млак чинилац и доказ, јер није само Црна гора у „динарској зони“. Шта ћемо са Србима са саме Динаре? Шта са Србима из Херцеговине? Шта са херцеговачким племенима у херцеговачким брдима? Куда спадају онда Ровчани – потомци Немањиног бана Илијана? Све лучињци! А шта ћемо са Морачанима – претежном потомцима метохијског војводе Богђа Морачанина, чији су потомци и др Гаврило Дожић и др Амфилохије Радовић, оба митрополити Цетињске митрополије, а Дожић још и српски патријарх? Спадају ли они у „рацу“ данашњих црногорских етногенетичара? А шта да чинимо од Васојевића, којима су по свему наличнији Косовци од било ког племена црногорског, било које нахије црногорске, које пориче да је косовског коријена?

Ако је доказ црногорским етнолозима о вансрпским етнологским особинама Црногораца фолклорно „свитно одијело“, онда је јадан то доказ, пошто је у свечаној црногорској одежди све турскога поријекла, осим „душанке“ и његошевске капе. Душанка од црвене чоке се зове по цару Душану. Чакшире су турског кроја, а боје српске – плаве. „А чакшире од плаве кадиве“. Свечане везене дјелове одјеће златне, зване „дрногорско свитно одијело“, преузели су „дрногорски креатори“ од Турака, а Турци од Византинаца, од Грка, што су преузимали скоро сви Срби, уз неке модне различитости. Уосталом, мала је разлика херцеговачке и личке свечане одежде од црногорског „свитнога ођела“. Капу данашњу црногорску креирао је Његош, начинивши за своје српско племе коротну косовску капу: црвено поље тепелука са везом златним Лазаревих фаланги и златног крста са четири оцила Светога Саве и црном деравијом око чела, око мозга, да Његошево племе над свим племенима српским не заборави никада завјет косовски и освету Косова. Она четири огњила Светога Саве у Византији су значила иницијале императива царског: владар васељене васељеном влада.

Црногорски етнолог наводи и гусле као доказ особито-сти етнологске Црногораца, као да гусле нијесу свети српски звук!? Треба ли доказивати икоме да су гусле српске!? Још и то ако треба да у овом злодоби иком доказујемо, онда је са српском памећу у Црној Гори занавијек свјетлост раскинула све везе. Угашена је српска свијест у Црној Гори. А чињеница што је Црна Гора и данас најупорнији утек гусала, утек од свакојаким шаргијара, никакав је доказ да у Цр-

ној Гори живи неко други осим Срби. А Црногорци који кликују да нијесу Срби, онда су они нечија копилад. Додуше, ријетка су била копилад у Црној Гори све до доласка Шваба у Црну Гору 1915. године, а 1941. године Италијана, који су посијали по Црној Гори приличан број бастарда. Хоће ли Црногорци повјеровати копиладима свијетским да нијесу Срби, тек ћемо видјети последице пописа становништва који треба да дође милошћу садашњих црногорских сатрапа, који су родом из Јајца, колективно грађени у паузама сједница АВНОЈ-а.

Тврдњом да је крајем деветнаестог вијека „издвојена“ од науке „јадранска“ или „динарска“ раса, нико не може да утврди да су и Црногорци нешто мимо српске расе, нити да је ријеч о неком посебном етносу изнад осталих етноса, нарочито изнад и изван српске етничке цјелине. Црногорци су само племе које има неке особитости по природи исто као што те особитости природне имају и сва остала српска племена: Косовци, Маћедонци, Метохијци, Поморавци, Шумадинци, Сремци, Босанци, Славонци, Банаћани, Бачвани, Барањци, Далматинци, Херцеговци, Бокељи, и бројна мања регионална племена, којих је сјасет у српском роду. Само су Црногорци најсличнији Косовцима, Метохијцима и Рашким Србима, пошто су из тих српских крајева избјегли у Црну Гору да не буду турска раја. Отуда су Црногорци и најдуже запамтили своје племениташко поријекло, српско племство, иако су се у горама мијешали и са својим себрима, пошто су остали само племство по духу и руху, али не више и по богатствима земаљским – царским. У том племениташком одличанству треба тражити црногорску особитост, само не етнологску, него етичку, врлинашку, естетску, тешко многим црногорско усправство, зордијство, барјактарство међу другим српским племенима, а не у расним засебитостима црногорским изван српске расе.

Косово је прогутало српско племство, исјечена је на Косову права раса и племство српско, које данас, ето, научници именују „јадранска“ или „динарска“ раса. Сва та изузетна тјелесна љепота „динарске расе“ је избјежала у динарске висине са Косова, она која није исјечена у видовданској сјечи на Гази Местану. Па окле Далматинско Косово но са Косова? Нијесу га, ваљда, издигли са јадранских рива или из италијанских обала, него је са Косова Лазаревог додигло и Далматинско Косово, и сви барокни сердари српски у Задру и Сењу. Јесу све о Косову pjesме дошле у Вукову антологију баш из Далмације српске, а то памћење је умакло заборау у ропству турском са Косова, све из Рације свете, „свете српске земље Палестине“, како је именује и слави Владика Раде, српски псалмопојац, лијеп и мудар како и цар Давид старозавјетни.

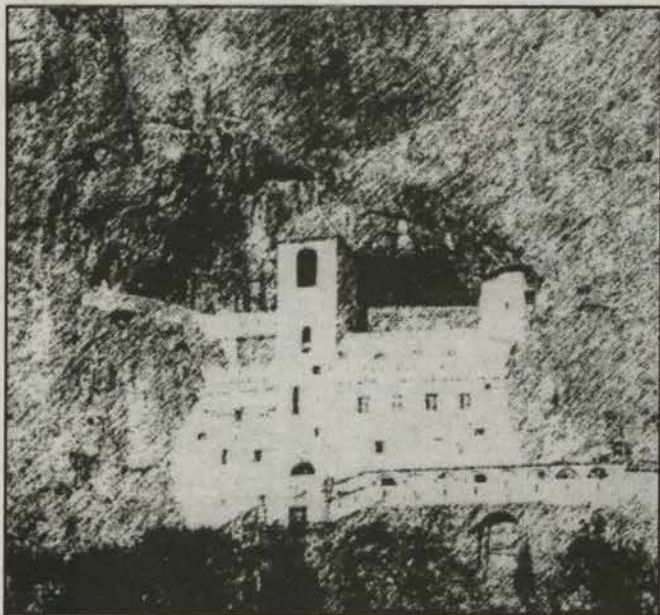
Не бјеже данашњи етнологи ни од „праисторијских етничких заједница“, ни од праисторијских времена, па ни од палеобалканског насљеђа, ни од „грчко-римског, влашког, старословенског, јужнословенског, турско-оријенталног, средњоевропског културног насљеђа“, али бјеже ли бјеже као ђаволи од крста од било каквог помена, спомена српскога имена и српског насљеђа – како културног тако и етнологског. Тај страх од спомена Срба у Црној Гори угнали су у срца и етнологима, таман као и историчарима, комитетски комесари комунистички, који су још у ватиканским и коминтерновским стратеганама затирање српства зацртали.

Откуда онда у Црној Гори данас, поред свих потреса, умјесто тог чистог и правог народа српског нека нова етнологска маса? Ко јој је то творац? Је ли грађена у Јајцу или у Коминтерни? Је ли јој отац Бог или Броз?

Циљ – стварање црногорске нације по сваку цијену. А стварање „дрногорске нације” на крају другог и на почетку трећег миленијума је сатански посао и личи на оно језуитско стварање латинске државе у шумама Амазоније од амазонских домородаца. Колико је насиља језуитског и проклетог почињено над невиним амазонским племенима при стварању од њих латинске државе и латинске цркве, то никада и нико неће описати, јер су ти злочини покривени језуитским огњем и мачем.

Данас се у Црној Гори по језуитским рецептима ствара „дрногорска нација”, насилно, од српског етничког ткива, од српске нације, од српске народности, о чијем је процвату сањао и пјевао Његош, па се у „славу” тог папиног подухвата уз папино благо стварају, свакако, и „дрногорске науке”, па и „дрногорска етнологија”, чији је задатак да „научно” докаже како „дрногорска нација” постоји још од палеолитског или каменог доба, јер тако је рекао нечастиви са крвавом петорогом на челу.

Отуда и овакав „доказ научни” како су Црногорци нешто изван српске расе данашњих „дрногорских етнолога”: „Примјера ради, палеобалканском слоју припада отворено огњиште, струка као саставни дио одјеће, кућа од камена и катун као облик привредног и друштвеног живота”. Отворено огњиште је и у Украјини, таман као и на Косову и Ша-

ри планини (Царипланини). А што се тиче струка као дијела одјеће, па струке у народу, а коласте аздије код племства, чисто су српски одјевни детаљи. Но, тако је то у „науци” која с пола уста говори комитетски гаргамелима, а с пола уста себи у браду или у пупак, само да се жива глава изнесе у неку академију наука – у ЦАНУ или у ДАНУ, обје су утек тапгинама и сујетам.

А како и научници које бије глас озбиљних научника умију да боље служе политици него науци, ево примјера: „Исти је случај са остацима неких градова који имају своје исходиште у палеобалканском супстрату (Дукља, Мједун, на примјер)”. Право је чудо како научник у везу исту веже Дукљу и Медун са Црном Гором и Црногорцима, пошто у добу настанка царинских постаја тврдих Дукље и Медуна, римских царинских утврда, трговишних магази, без икаквих државних канцеларија, у словенској маси није било ни помена о Црногорцима и Црној Гори, јер се име топонима Црна Гора први пут јавља крајем петнаестог вијека, а име Црногорци доста касније, и оно се односило чисто на становнике Црне Горе, а то су били чисти Срби избјези из доње земље

Данас се у Црној Гори по језуитским рецептима ствара „дрногорска нација”, насилно, од српског етничког ткива, од српске нације, од српске народности, о чијем је процвату сањао и пјевао Његош, па се у „славу” тог папиног подухвата уз папино благо стварају, свакако, и „дрногорске науке”, па и „дрногорска етнологија”, чији је задатак да „научно” докаже како „дрногорска нација” постоји још од палеолитског или каменог доба, јер тако је рекао нечастиви са крвавом петорогом на челу.

под небеса у злодобу турског урнебеса. Биће да се ради о „научном чуду” до ког је дошао научник етнолог, ког цитирамо из његове ексклузивне изјаве „Побједи” од 23. марта 2002. године, уочивши да су куће камене тамо гдје нема ништа осим камена и да су катун први облици „привредног и друштвеног живота”.

Знају и вјетромуче по Сињавини да су катун „први градови” пастирски. По катунима се назива Катунска нахија, кров Црне Горе, која је Црнојевићима била катун као и Цетиње. Чим је српска властела изгубила имања и куће у низинама, почев од Дебра до Котора, потражила је спас у планинама, на својим катунима, вјерујући да су ти њихови издизи привремени, да ће Европа и папа убрзо да крстацким ратом врате у Азију, а да ће они брзо да се у своју Метохију, Македонију и Скендерију врате и да наставе да и даље живе као властела, која у планинама није била куће начињела, него само колибе за своје чобане у катунима, не слутећи да ће им те колибе и ти савардаци замијенити дворове у Скопљу, Прилепу, Призрену, Пећи, Скадру и „тврду Жабљаку” или у „лијепој вароши Подгорици” Црнојевића, чија се држава и у несрајању звала Зета.

Црне Горе нема у именуку држава старог свијета, а име државе Црна Гора, полузависне, настаје тек одлукама Берлинског конгреса 1878. године, на коме Књажевина Црна Гора добија полунезависност, како и Србија, а та призната државица, коју је издржавала Русија мајка, траје само од 1878. до 1915. године, до њене капитулације пред солдатеком Беча, у који данас бече и буље они који кликују по Цетињу: „Ми нијесмо Срби”, као да их ико у Србе броји. Дакле, Црна Гора као призната државица, мезимица руских царева, траје само тридесет седам (37) година, а не од палеолита, моји етнологи црногорски, или чак од стварања свијета, како тврде „дукљански академици”.

Ево још цитата жалосне „дрногорске етнологије” који запањују и лаике, а о научницима озбиљним и да не зборимо: „Из медитеранског супстрата прихваћено је поморство, маслинарство, виноградарство, риболов и справе које га прате (чамац, мрежа, удице), дјелови одјеће, оружје, а преко грчко-медитеранског можда и гусле као музички инструмент који одавно прати развој специфичног црногорског народног духовног живота”. Овај цитат довољан је да се над њим скамени сваки Србин који је завршио бар основну школу. Види се из цитата да наш научник мијеша црне и бијеле грашке пасуља, приморје и горје, Црногорце, који пију из каменице сузе неба, и домороце, који у чамцима ору море и удицама, а не ралима, ваде хљеб из воде умјесто из земље и камена црногорског. Однос Црногораца према домороцима у „Горском вијенцу” је најбоље дочарао Његош кроз причања војводе Драшка и о Латинима у Млецима и о онима „доље у Котору”, код онога „Совре провидура”, који могу тушта кокошака „позобати на годину”.

Цитирали смо примјер како „дрногорски етнолог” мијеша маслине и дрењине, смокве и мушмуле, грожђе и трњи-

Тврђом да је крајем деветнаестог вијека „издвојена” од науке „јадранска” или „динарска” раса, нико не може да утврди да су и Црногорци нешто мимо српске расе, нити да је ријеч о неком посебном етносу изнад осталих етноса, нарочито изнад и изван српске етничке цјелине.

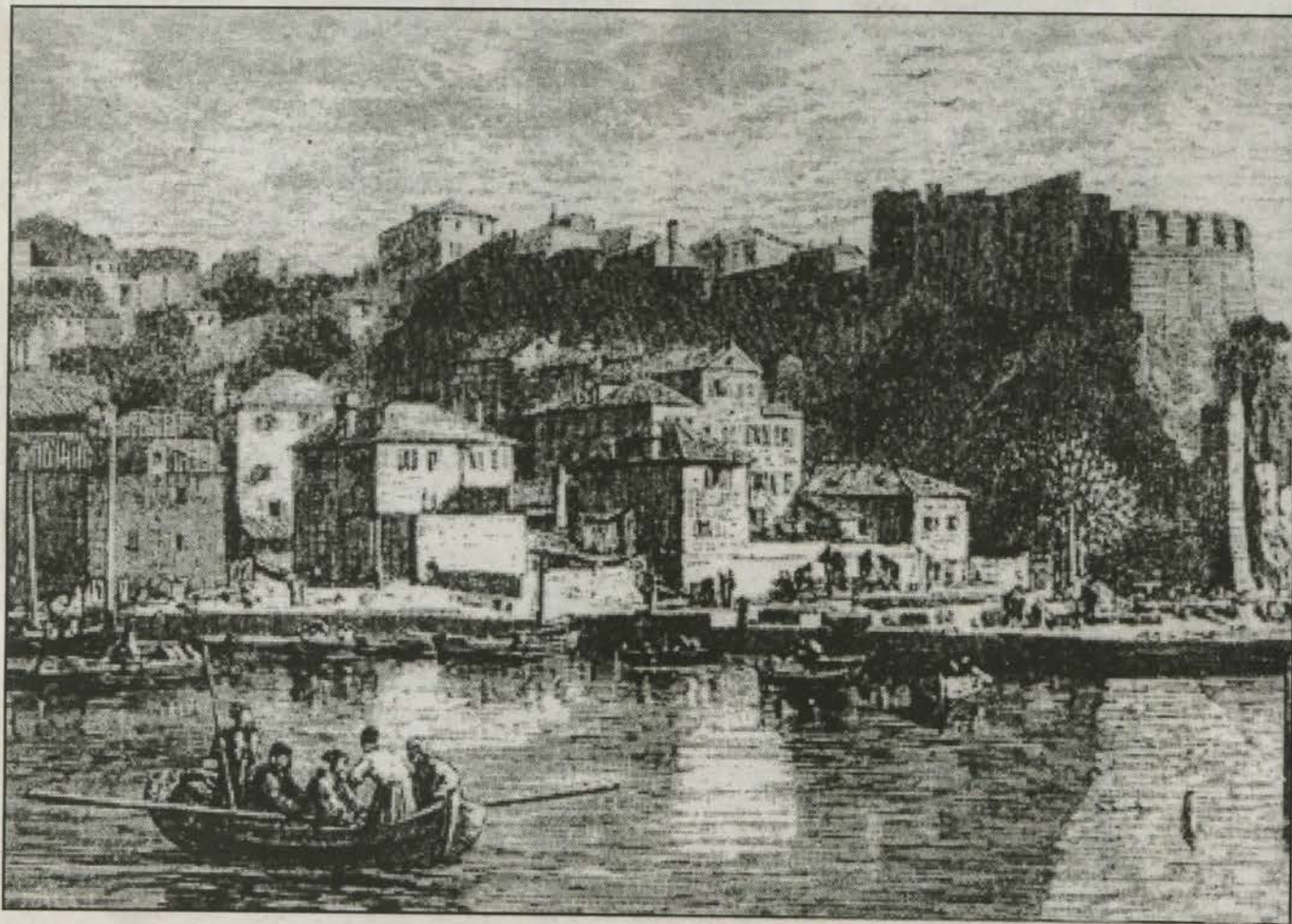
не, удице и рала, рибарске мреже и чобанске стрзке од кострети козје, и како под утицајем очито „дукљанских академика” мијеша „медитеранство” са „црногорством”, не хајући за толико Брђана, који имају везе са „медитеранском културом” колико имају зечеви везе са квантном физиком. Први руњогузи Црногорац кад је лизнуо морску воду шенуо је памећу и водили су га Кивоту у Острог. И данас у Доброти завршавају неки при првим сусретима с морем, а потом као полублентави пјевају уз шаргије оде „медитеранској цивилизацији”. А све до почетка двадесетог вијека били су Црногорци далеко од мора колико и од Сибира, изузимајући само Његушане и Црмничане, који су морали да иду у пазар у Котору. До пазара у Котору тешко су давали Латини и Ђесар приступа онима који су носили своје регуле у пуној кубури на празним трбусима.

Нарочито је чудо што наш научник етнолог српске гусле присваја само за црногорски етникум, а добро зна да су гусле древни инструмент свих Срба. Остао је запис како су слушали Немањине војнике како пјевају уз гусле још у данима када је цар Фридрих Барбароса проводио крсташку војску кроз Немањину државу на Исток, када га је Немања сусрео у Нишу, а српски војници пратили крсташку војску кроз српску државу својом силином контролишући да који ритер не скрене с пута у српска добра. Гусле имају и Егип-

ћани, слушао сам у Берлину 1981. године египатске гусларе како пјевају уз њихове гусле њихове епске поеме. Гусле су постојале још у давној Персији. Па јесте за чуђење како етнолог ког цитирамо присваја гусле само за Црногорце, издвојене из српског етникума, иако не постоје Црногорци изван српског национа, изузев ако се не ради о некој новој сорти у комунистичким и коминтерновским клонирама инкубаторима излеженој.

Могуће је да су на Бријунима клонирали неку нову расу и назвали је Монтегринци. А враг само зна кога су то у Јајцу градили Броз у Моша Пијаде, а Пијаде у коминтерновским качкеташима око Пека Дапчевића и Милована Ђиласа, Ивана Милутиновића, што је мање вјероватно, пошто су тог догмату смакли на Дунаву, да не уђе у Београд 1943. године, па га потом прогласили за „народног хероја”. Преко педесет својих братотука Броз је убио перфидно, а потом их прогласио „народним херојима” и свима начинио бронзане (бронзане) бисте. Перфидија на врхунцу. Могуће је да је и начинио „црногорску расу”, изван српске расе и српској соја, у својим генерал-лајтантима и пустио то црно сјеме да данас разара српски национ и кличе: „Ми нијесмо Срби”!

Но, зна се, да је говорио Броз Миловану Ђиласу 1946. године у Подгорици, у локанди „Радовче” да не измишља црногорску нацију, да ће се наљутити „хазјаин” – Стаљин, који је рекао да су Црногорци у Српству што су Козаци у руском народу. Међутим, Милован Ђилас, генерал-лајтант (онај што лаје пред маршаловим Брозовим вратима), није послушао и пустио је злодуха из боце, који и данас ево Црном Гором смуђује мозгове здраве и шири збуне, па, ево, чак и преко „црногорске етнологије” и „дукљанских академика”, а то су они ташти „научници” који нијесу имали стрпљења да их приме у САНУ или у ЦАНУ, па су се сами уписали у ДАНУ, иако су сви академици из тих академија од 1945. године више цитирали Броза него Њутна и Аристотела.

КОМПАРТИЈСКИ ХЕТМАН СМРТИ

Изгледа да само салонским мудросерима треба доказивати да су компартијски диригенти „револуционарног убијања“ злочинитељи. Тако и старом Ђиласолушцу Десимиру Тошићу, аутору фелтона „Милован Ђилас – наша драма“, „Политика“ од 26. маја до 6. јуна 2002. године, треба доказивати да су злочинци заумитељи и целати „Пасјег гробља“, Луг крај Таре у Колашину, започетог ноћ уочи Божића 1942. године, чији су творци писци „Фочанских прописа“, у којима Врховни штаб КПЈ шаље на терен својим егзекуторима да ликвидирају сваког „потенцијалног непријатеља револуционарне борбе“. Врховни хетман „револуционарног убијања“ Јосип Брзо Тито (тајна интернационална терористичка организација) је заповиједио својим ударницима и челницима ликвидацију „непријатеља револуционарне борбе“ да са ликвидираних скину све златно – прстење, златне зубе – „ништа златно у земљу да не оде“. Тако су и нацисти лешинарили

Дакле, након више од шездесет година од братоломејског бацања у јаме „противника „класне борбе“,“ Бадње вечери у којој је започето са убијањем на „Пасјем гробљу“, најкрвавијој револуционарној институцији компартијској, треба доказивати салонским мртвокурума и социјалистичким синекуруцима и синекурукама да су Јосип Броз, Слободан Пенезић – Крцун, Александар Ранковић – Марко, Милован Ђилас – Ђидо, Милош Минић, Петар Стамболић – Пера Коњ, Сава Ковачевић – Мизара, Владо Шегрт, Саво Јоксимовић – „дрвени вјетар револуције“, Моше Пијаде – Чича Јанко, Јово Капичић – Капа, Иван Милутиновић – Стари, Радоје Дакић – Брко, Саво Брковић – Сагоња, Војо и Чиле Ковачевићи, који су са браћом убили свог оца Петра сердарева, мајора, на Грахову у злодоба „лијевих скретања“, и тако примјером показали праксу „револуционарног обрачуна са противницима класне борбе“. Разјарена браћа Ковачеви-

ћи казаше мајци гдје су завалили убијенога оца, рекавши јој и ово: „Ено ти га, претурио је језик преко зуба, што значи биће их још ће и он?! (Кад вук закоље овцу, па мртва пребаца језик преко зуба, значи да ће их још доста заклати). За челнике „класне борбе“, диригенте смрти, које сам именовао, коме то словесном треба доказивати да су злочинци?! Додуше, они су у јару побједе над народом српским себе прогласили за „народне хероје“!? Знак чуђења је мало! Они су затирали српски народ у јару „револуционарне борбе“ и деценијама након завршетка Другог свјетског рата.

У Црној Гори је под руководством Титовог повјереника за борбу са „шкрипарима“, остацима Краљевске војске по земунцима и пећинама, крвавог Јова Капичића – Капе, који је свом врховном команданту Титу уступио своју вјереницу Даворјанку, убијено у 1946. и 1947. години око четири хиљаде несрећних бораца за Краља и Отаџбину. Љетописца није било да опише тај полум људства све у славу Лењина. Ликови целата и јунака на браћу нијесу описани. Туцибраћа су награђивана и одликована социјалистичким ордењима. Они су проглашавани за „народне хероје“. А пјесник је ту

У Горњој Морачи, пред црквом у Драговића Пољу, друг Ђидо се шепури као Чапајев, са шубаром руском на ошишаној на нулу глави, у сукненом одијелу, утегнут, опасан и опасан, са револвером, револуционарном торбицом о рамену, са ремицима, шета строго по црквеном портику, стари отац младог економисте Љуби-сава Баошића, банкарског службеника у Београду, ког држе везана млатиљуди морачки, грли гете и љуби стопе хетману смрти Ђиду, моли за спас сина јединца. На молбу судије Сина-на Драгића и Мира Војводића, ратара и ратника, да не убију тог младог човјека, силобатно је Ђидо рекао: „Нама је смаћи човјека само технички проблем“!

У Црној Гори је под руководством Титовог повјереника за борбу са „шкрипарима”, остацима Краљевске војске по земуницама и пећинама, крвавог Јова Капичића – Капе, који је свом врховном команданту Титу уступио своју вјереницу Даворјанку, убијено у 1946. и 1947. години око четири хиљаде несрећних бораца за Краља и Отаџбину.

дружину видио овако: „Носили су крваве капуте, /Сатове и кишобране, /Штапали су се крвавим тојагама, /Шклаптала им је крв у цокулама. /И зуби у глави су им били с покојника, /Али покојници нису имали гроба, /А ко нема гроба – није ни живео, /Ко није живео – не може бити мртав, /А није мртав – јер га нико није убио”. Цитирана паклена фреска компартијских људи из револуционарног злодоба (1941-1951) је слика и прилика братотука типа крвавих качкеташа Коминтерне, којима је шклаптала људска крв у цокулама „по шумама и горама наше земље поносне”, који су угонили зиму у кости свему живоме.

Лондонски хуманиста стари Десимир Тошић у свом адвокатском правдању злочина хетмана смрти Милована Ђиласа – Ђиде провидно мијеша тезе као тарот карте, замјењује тезе, заљубљен у компартијске агитезе, и овако опрашта Ђиду проливену крв невиних противника „класне борбе”: „Ко је био светац у грађанском рату, а био је некакав командант или комесар – нека се јави”. Вјешто и превјешто! Типична компартијска измигољица из мора крви. Народ и данас памти крволоке компартијске, који су намјерно створили отпор комунистичком терору, четнички покрет, јер без подјеле народа нема „револуционарне борбе”, нема грађанског рата, а наш салонски софиста прича о свецима! Народ говори о убицама, а Тошић пише на кожи убијених о коман-

дирима и комесарима који су морали да буду све само не свеци, хоће да каже како им се крв прашта!? Не помишља наш лондонски хуманиста Тошић да нико није тим „некаким командантима или комесарима” дао повјерење да они буду команданти и комесари, него су сами себе овластили да командују и комесарују, да убијају и бацају у јаме.

„Ђилас долази у Србију првих дана новембра 1941, када партизанска Ужичка република доживљава колапс”, истиче лондонски и београдски мудросер Д. Тошић, тобоже скидајући са Ђиде злодјела у Црној Гори почињена одмах из 13. јула 1941. године, када су у срамном крвавом лету започели да убијају из засједа и с леђа све патриоте, претежно официре, који су ступили у народни устанак на италијанске окупаторе, који је плануо на Петровдан 1941. године, а комунистички крстоломци су помјерили потом датум на 13. јул, само да то не буде на саборни Петровдан. Тако су створили четнички и национални отпор интернационалним злочинствима помамљених и разјарених петокракаша и лењинистичких качкеташа.

Ђавољи штаб, како народ тада зове Врховни штаб НОВ-е, већ убија „класне непријатеље” одмах по избијању народног устанка у Црној Гори. Дурмиторско подручје у црно завија Моша Пијаде, звани „Чича Јанко”. У Шавнику већ убијају „троцкисте”, убијају се међу собом комунисти. Крвави Павле Пекић са својим крволоцима баца у Павлов бунар једне ноћи деветнаест људи. Око њега се истичу љути људотупци какве није имала ни шпанска инквизиторска герила. Том одреду смрти тешко је дати добар опис. Народни бард Радован Бећировић-Требјешки је описао те братоломце у својим пјесмама „Ђаво у Црној Гори” и „Компартијске јаме у Црној Гори”. Те поеме су за то доба зло, први покрет отпора тиранији лењинистичкој пером. За те крвожедне целате бард каже: „Никад није дела људска раса, /Такав омут мантијех паса!”

У Ровцима – Међуријечју – убијен је учитељ и народни посланик Никола Јовановић, из међе, од партизанске тројке, пред кућом, само зато што је савјетовао младе да је још рано за народни устанак. „Кад Хитлер почне да ломи зубе у Русији, ја ћу пред вама на окупатора, ћецо моја, а сад је рано“. То га је убило. Можда би још, ако му син није исилио мозак, о том случају могао да прича Батрић Јовановић, из Мораче, партизански ударник.

У Пиперима Иван Милутиновић, Саво Брковић, будући „народни хероји“, и њини целати пуне људима, (официрима, учитељима, „кулацима“) паклену јаму на Радовчу, звану Радовче, чије је ждријело на осамсто метара надморске висине, а дно на нивоу мора. У ту ждериглаву бацили су безброј угледних људи и много заробљених италијанских војника, мученика. И злочини и жртве те јаме су заташкани од комунистичких властодржаца јамара.

У Бјелопавлићима је убијен чувени комуниста Слободан Марушић, чије је убиство било повод да пуковник Бајо Станишић, напусти Врховни партизански штаб и створи своју четничку формацију. Ти злочини су били осољени сољу Врховног штаба НОБ-е и врхушке КПЈ-е чија је тада перјаница у Црној Гори био популарни Ђидо. Њему се у комесарску торбу меће од комуниста глава Слободана Марушића. Друг Пеко Дагчевић и Вељко Јованов Мићуновић, писац „Московских година“, који су први бацили у јаму попа Пера Вујовића, у јаму Куново присоје, по свједочењу револуционара и генерала Блажа Јанковића, шире страву Црном Гором. „Ето Пеко преко Цуца, /Чујете ли како пуца!“ То је тадашња скојевска пјесма.

У Горњој Морачи, пред црквом у Драговића Пољу, друг Ђидо се шепури као Чапајев, са шубаром руском на ошишаној на нулу глави, у сукненом одијелу, утегнут, опасан и опасан, са револвером, револуционарном торбицом о рамену, са ремицима, шета строго по црквеном портику, стари отац младог економисте Љубисава Баошића, банкарског службеника у Београду, ког држе везана млатиљуди морачки, грли гете и љуби стопе хетману смрти Ђиду, моли за спас сина јединца. На молбу судије Синана Драгића и Мира Војводића, ратара и ратника, да не убију тог младог човјека, силобатно је Ђидо рекао: „Нама је смаћи човјека само технички проблем“! Када сам га подсетио на тај случај у разговору у јесен 1980. године у Београду, рекао ми је: „Не сјећам се шта сам тада Синану и Миру рекао, али ако то они рекоше, сигурно сам им тако и рекао“. Питао ме јесу ли живи Синан и Миро, па кад је чуо да су умрли није хтио да спори то што сам му казао да сам од њих чуо. Још ми је додао да су тада тражили смрт Баошића Драговића браћа, спомено је Стева, и рекао ми брижно: „Ако сам крив, крива је за све моја несрећна нарав“. Гледајући га тада мислио сам је ли могуће да је тако уман човјек, тако блистави писац, институција интелектуална, тако њежни пјевач уз гусле пјесама које и ја нијесам прије био чуо, био огрезао у револуционарне злочине. А питао сам га за све о њему што сам чуо. Били смо као ђаци одушевљени Ђидом у вријеме његовог пленума, када су

У Пиперима Иван Милутиновић, Саво Брковић, будући „народни хероји“, и њини целати пуне људима, (официрима, учитељима, „кулацима“) паклену јаму на Радовчу, звану Радовче, чије је ждријело на осамсто метара надморске висине, а дно на нивоу мора. У ту ждериглаву бацили су безброј угледних људи и много заробљених италијанских војника, мученика. И злочини и жртве те јаме су заташкани од комунистичких властодржаца јамара.

Био сам у Аустралији када је умро и када је сахрањен у Подбишћу, оплакан од четничких синова и опојан од неколико свештеника, иако је увијек тврдио за себе: „Ја нисам хришћанин“. Био је комуниста, секташ ђавољи. А комунисти се не кају. А без кајања нема опросника. А чинио је Ђидо злодјела прика.

га рушили Кардељ, Моша, Темпо и Брозови чувари пудлица на Бријонима.

Причао ми је Милован Ђилас и како је нестала чувена и црна књига свједочица о компартијским злочинима у Црној Гори, звана „Пакао и комунизам“, осам бројева „Гласа Црногораца“, штампана на Цетињу 1942/43. године. Пиперски јамар Саво Брковић, правник јадни, изгубио је торбак са архивом Покрајинског штаба, па су „црногорски националисти“, како их зове Ђилас, нашли робак и сав тај материјал у убиствима штампали са фотосима, именима жртава и целата, те је тако остало то страшно свједочанство о јамама компартијским и о пасјем гробљу. Тада је Брковић био кажњен партијским укором због губитка архиве. То ми у полемци у „Побједи“ Саво Брковић није демантовао. Зачудио се окле то знам, а у Ђиласу је Брковић видио кривца за сву своју духовну биједу и свој пад у србомрзачко бјеснило.

Откако је историјска несрећа Ђиласнула српски род у паклено самопоклање, у партизанско-четнички полом, мало је наћи трагичара налик Миловану Ђиласу. Цио живот читам његове књиге. Рекао ми је да је написао „можда добрих педесет страна прозе“, а написао је такве приче, новеле и огледе, „Црна Гора“ није роман, него три новеле, које могу и да чине неки вид романа, који ће стајати на врхунској полици прозе српског језика. Ђидо је „состав паклене неслоге“, Ђиду се многи умни људи диве. Имају и коме. Само не

Питао сам га зашто је задржавао са Зоговићем Арнауте да се не селе у Турску после 1945. године, а он је одговорио да су намјеравали да Космет уступе Албанији.

треба порицати његове у „класној борби“ велике злочине. Он тада злочине није сматрао злом у свом револуционарном помамилу. Сам ми је признао: „Крива је моја несрећна нарав“. Порицао је да је својеручно убијао. То јуначење и кочоперење Ђиласово, пуцање у људе мете, психијатар Весо Савић је тумачио као његово опирање израженом хомосексуалцу у себи, коме је и одолио, те није постао хомић. Има и то каже доста соли у себи. Та тајна је човек највише.

Оледо сам се кад сам у великом интервјуу, објављеном у „Побједи“, двије године пред смрт, прочитао уоквирену изјаву Милована Ђиласа, која је гласила: „Не кајем се ни за што!“ Тада сам му послао телеграфски овај поздрав: „Видим да се не кајете за сва своје злочинства, за нараштаје остављене без очинства!? А ја се горко кајем што ми грки вијек паса у Вашем пасјем времену“. Тиме сам га наљутио. Више се нијесмо виђали, ни чули. Био сам у Аустралији када је умро и када је сахрањен у Подбишћу, оплакан од четничких синова и опојан од неколико свештеника, иако је увијек тврдио за себе: „Ја нисам хришћанин“. Био је комуниста, секташ ђавољи. А комунисти се не кају. А без кајања нема опросника. А чинио је Ђидо злочина прика.

У Ровцима – Међуријечју – убијен је учитељ и народни посланик Никола Јовановић, из међе, од партизанске тројке, пред кућом, само зато што је савјетовао младе да је још рано за народни устанак. „Кад Хитлер почне да ломи зубе у Русији, ја ћу пред вама на окупатора, ђецо моја, а сад је рано“.

Немјерљива су злочјела Милована Ђиласа – Ђидо према српском роду. Измислио је, издиктирао је, декретовао је „дрногорску нацију“, које се потом одрицао. Титу је остао, завијек, одан. Нашао је у њему очинску строгаћу. Охладио га је у затвору девет година и све му то посинак Ђидо прашта. Никад није грку изустео о Броз. А Броз је на молбу да му дају гријалицу у затвору само рекао: „Нека се охлади та једном вреља Ђидова глава!“ Остао му је одан до пахла и натраг. За чуђење је што није тражио да га сахране уз вођу и учитеља у Кући цвијећа зла.

Питао сам га зашто је задржавао са Зоговићем Арнауте да се не селе у Турску после 1945. године, а он је одговорио да су намјеравали да Космет уступе Албанији. То би се и десило да Стаљин није брекнуо Кардељу и наредио да „бистро“ – брзо „как змеја лјагушку“ – као змија жабу Југославија прогута Албанију. А кад сам га питао и то зашто је Крватској дао Барању, рекао ми је да су за њих српске комунисте унутрашње границе биле „формалност“, само „административне границе“, те да нико од њих није слутео да то „Хрвати међаше

за себе будућу Кроацију“. Крвати су надиграли и комунисте, искористили их за своју велику Крвацију. Помогло им је и Милован Ђилас, чију ће ђаволографију хагиографију тешко ко срочити. Ријеч је о великом имену у српској књижевности и о великом револуционарном чудовишту, за ког није претјерано рећи да је био Компрстијдски хетман смрти.

ТЕРОР НЕДОКАЗАНОСТИ

У историји су доба у којима су народима и државама владали миропомазани владари, краљеви и цареви, крунисане главе, просвећени апсолутисти, власт вршили племениташи, племство, које се стицало на пољанама славе, па су потом крвљу револуција подављена племства и погубљени суверени крунисани, а затрпа племства, елите народа, замијенили су властохлепци из грађанског слоја, представници демоса, демократе, плебејци, који су у владање увели мјесто племићства плебејски примитивизам са рјечником пука. Отмене манире замијенила је у институцијама власти вулгарна народштина, на коју су се жовијално и лукаво позивали нови властодршци. Племићство је револуционарно извргавано ругу и смијеху. Примитивци су бирали примитивце да их заступају у власти. Голаћи су бирали голаће, незнанија незнанију.

Како су Лењинови дивљаци заузели ансамбл царских двораца у комплексу званом Земски дворцац, пуцњем са крстарице „Ауроре“, тако су Златну салу царице Катарине Велике крвави револуционари претворили у нужник, серионицу, иако су у царским дворцима уредно радили, у функцији били сви санитарни уређаји. Дивљаци су испољили дивљаштво у Златној сали царској, демонстрирајући тако будућност коју дивљаци доносе, погубније дивљаштво чак и од

крвожедништва татарских и чеченских хорди које су вјековима харале Русијом.

Крај двадесетог и почетак двадесет првог вијека теку у знаку плебејског начина управљања судбинама појединаца и народа. Мода републиканства потиснула је из многих крајева Европе ројалисте. Срби су имали у свом краљу ујединитељу Петру Првом Карађорђевићу убијееног републиканаца, који је говорио како се са својим предсједником владе

Чизма је била симбол моћи и сјаја. Првеним чизмама владали су народи реброломни, а све „у име народа“.

Терор осредњости се некако и подносио у односу на терор недоказаности и тупоглавости који је данас на власти у Србији и у све црњој Црној Гори. Данас у Црној Гори аналфабета, чово без завршене основне школе, оснива Дукљанску академију наука и умјетности, коју властодршци кредитирају и осокољавају да тобожњи дукљански и будибогснамски академици прогоне праве академике, иако су и ти наши „прави академици“ туге у односу на праве академике у слободним државама од терориста незналаштва и недоказаности. Богатство знања замијењено је обиљем незнања. И те незналице наше најгрлатије се позивају „на Европу“, а код нас су само кошарка, одбојка и ватерполо у европском и свјетском врху, друго је све варварство и вулгарно народњаштво.

Николом Пашићем у свему саглашава само се разилазе у томе што је Пашић монархиста, а краљ је републиканац. Стари краљ Мркоњић је био француски републиканац, пошто је Француску сматрао за своју домовину као и Србију. Ех, да му је данас да чује плебејца Ширака, како са прве столице власти у Француској говори о Србији и Србима, па би се краљ Мркоњић можда и одрекао свог пословичног републиканства.

Ослобођени отмености нови властодршци су почели да владају исконским нагонима, најнижим страстима, које се зацарују и завлашћују баш уз урлике масе, штампеда гомила. Тако су све „у име народа“ комунисти послје свргавања краљевске власти 1946. године, све под закриљем безаконих закона, доношених „у име народа“, чинили невиђена звјерковања над народом, нарочито над Србима. Отимана су имања породицама, Српској православној цркви, а убијани су многи који су имали имовину за комунистичку конфискацију. Затиране су многе имућне породице. Рат и „револуција“ су уништили сасвим елитни сталеж српског друштва, уништене су сеоске газде, трговци, занатлије, а створена је пролетерска сиротиња, по Кидричевој формули: индустријализација плус електрификација једнако је социјализам?! Социјалистичка револуција кидричевска и кардељевска значило је и значи само јуриш у примитивизам и незнање.

Вертикалном провалом варварства и хоризонталном поплавом осредњости српском стварношћу је завладало прошаство и осредњаство. Чак је и преблаго рећи за „социјалистичку изградњу“, период од 1946. до 1966. године да је то био терор аналфабетизма, који је распршио стручњаке по

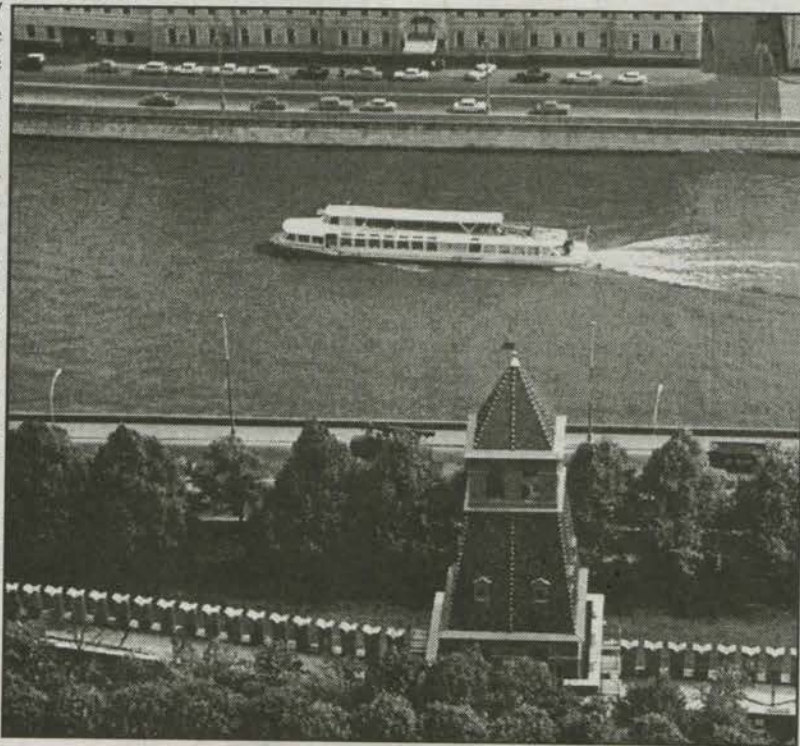
свијету, а на руководећа мјеста довео подобне и одане ћутке који су дрмали народом најстрашнијом репресијом, неописивом ни перима натуралистичких писаца. Терор неписмених и незналица је одржаван полицијским и идеолошким тортурама. Чизма је била симбол моћи и сјаја. Црвеним чизмама владали су народи реброломи, а све „у име народа“.

Властохлепци искочили из подземља, са друштвеног дна, одано и ревно су служили идеологији која је давала крила особама којима су мали мозгови били већи од великих мозгова, расцвјетавајући каријеризме недоказаних главурдана, који су своје комплексе лијечили у гоњењу најспособнијих, који су се остваривали по свијету. Казао ми је 1961. године у Минхену конзул за Баварску како у Њемачкој ради око четрнаест хиљада инжењера које је школовала Југославија. Тако су се у Југославији доказивали тиквани недоказани. Ко је то најљуће трпио зна се – тадашњица и садашњица.

Терор осредњости се некако и подносио у односу на терор недоказаности и тупоглавости који је данас на власти у Србији и у све црњој Црној Гори. Данас у Црној Гори аналфабета, чово без завршене основне школе, оснива Дукљанску академију наука и умјетности, коју властодршци кредитирају и осокољавају да

тобожњи дукљански и будибогснамски академици прогоне праве академике, иако су и ти наши „прави академици“ туге у односу на праве академике у слободним државама од терориста незналаштва и недоказаности. Богатство знања замијењено је обиљем незнања. И те незналице наше најгрлатије се позивају „на Европу“, а код нас су само кошарка, одбојка и ватерполо у европском и свјетском врху, друго је све варварство и вулгарно народњаство.

Имамо знање које гаци незнање, имамо способности које гоне у свијет неспособни, владамо техником али не владамо собом.

Ослобођени отмености нови властодршци су почели да владају исконским нагонима, најнижим страстима, које се зацарују и завлашћују баш уз урлике масе, штампеда гомила. Тако су све „у име народа“ комунисти послје свргавања краљевске власти 1946. године, све под закриљем безаконих закона, доношених „у име народа“, чинили невиђена звјерковања над народом, нарочито над Србима. Отимана су имања породицама, Српској православној цркви, а убијани су многи који су имали имовину за комунистичку конфискацију. Затиране су многе имућне породице.

ИСТОРИЈСКО ПРАВО СРБИЈЕ ЗА ИЗЛАЗАК НА МОРЕ

Под насловом „Подвиџ и величанствена жртва”, обновљено је сјећање на велики а заборављени подвиџ српске војске у Првом балканском рату

То је био само један од много примјера надљудских напора и огромних жртава које је Србија поднијела за обнову права посједовања морске обале. Наглашено је обнову, а не давање или уступање права, јер је чак и Константин VII Порфирогенит у X стољећу признао приморске Србе и Српско поморје, а средњовјековно српско царство имало је излаз чак на три мора. Није јасно зашто се то егзистенцијално питање још увијек оставља по страни? Вјероватно зато што мало ко озбиљно вјерује да уопште може доћи до раздвајања нераздвојног организма Србије и Црне Горе?

Сада, када сепаратисти заговарају одвајање Црне Горе од Србије, занемарују важан проблем који неминовно мора искрснути: што је са извојеваним историјским правом и другим облицима међународног права Србије за излазак на море, односно за посједовање морске луке? Ово питање намеће нужност обнављања још неких сјећања.

Након пропасти Српског царства, Србија је и као поробљена имала излаз на море кроз државу у чијем је саставу била, а чим су почеле борбе за ослобођење, почело је постављање и тог важног питања. О томе има више писаних трагова од 1843. године када је Адам Чарторијски енергично и стручно образлагао неопходност да се Србији по сваку цијену обезбиди излазак на Јадранско море. Он није био ни Србин, ни србофил, нити је интересима или територијално био близак Србији. Био је цијењен као објективни пољски експерт међународног права, јер је уз познавање сувопарних параграфа имао и душу, односно осјећај правде, а добро је познавао и историју.

Те 1843. године је и српски државник Илија Гарашанин, у свом Начертанију, образлагао неопходну потребу и право излаза Србије на море. Било је још текстова на ту тему, посебно у више књига проф. др Лаза М. Костића, па би било много све то набрајати, али нажалост то данас више нико и не помиње. Не само у Црној Гори него ни у Србији,

ни у Херцеговини, односно Републици Српској. Сепаратисти се могу и разумјети, али не и њихови противници, зашто не помињу уговор о заједништву Србије и Црне Горе из Подгорице од 13. 11. 1913. који је признат од Паришке конференције мабасадора у јулу 1922. Тако је добио међународно-правну заштиту да се једнострано не може раскинути без повреде међународног права. (Стр. 107. у П књизи др Лаза Костића Србија или Југославија, Хамилтон, 1959. позивом на студију Фридриха Томаса из 1931.)

Када је ријеч о Боки, односно некадашњем Српском поморју, није у питању само државно-економски интерес изласка Србије на море него и спајање са одвојеним српским народом Боке, који се вјековима борио за уједињење са Србима, а не са монтенегринима или дукљанима. Устанцима против туђина тешко је и број утврдити, јер су, Бокелји Срби, са извјесним ублажавањима и заопштравањима, перманентно били у побуни. Чак је и увертира за стравични Први свјетски рат била у Боки, а Сарајевски атентат је био само повод. То свједоче и велики аустроугарски маневри и ратне пријетње уочи Сарајевског атентата, који нису били усмјерени ка српској граници на истоку него ка југу, као одговор снажним антиаустројским демонстрацијама које је организовала Српска народна гарда у Котору током Тројичинских свечаности 1914. године (видјети стр. 213-238. у књизи Српска народна гарда – Котор, Цетиње, 1960.)

Овим маневрима је придата толика важност да им је инспекцију обавио лично престолонаследник Франц Фердинанд, што га је и главе коштало. Убијен је у Сарајеву по повратку са тих маневара. Одмазда се нападно одразила на Боку, више него на ма који крај у Аустро-Угарској царевини. То показује зликовачки начини растурања Видовданске светковине на Превлаци истог дана кад је био и атентат, па забрана Српске народне гарде, хапшење њених чланова, стрељање српских родољуба итд.

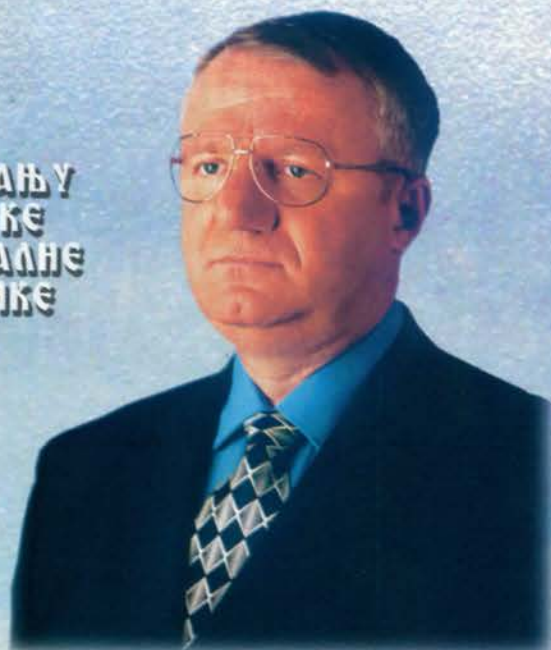

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

БЕЛКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

У својој најновијој књизи проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма. Шешељево дело одликује критички приступ и бриљантна анализа, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач,

који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића“. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајнији аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

КЊИГА ИЗЛАЗИ ИЗ ШТАМПЕ
1. СЕПТЕМБРА 2002. ГОДИНЕ

ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСАК

КЊИГА "ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА" МОЖЕ СЕ КУПИТИ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, ТРГ ПОВЕДЕ 3, 11080 ЗЕМУН
КАО И У СВИМ ОПШТИНСКИМ ОДБОРИМА СТРАНКЕ

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1000 ДИНАРА
ПРАВО НА ПОПУСТ ОД 70% ИМАЈУ СВИ ЗАИНТЕРЕСОВАНИ
КОЈИ КЊИГУ КУПЕ ДО 1. ОКТОБРА 2002. ГОДИНЕ

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21

МИТИНЗИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

2002. ГОДИНЕ

1. септембар, Ужице у 18 часова
2. септембар, Пирот у 18 часова
3. септембар, Зајечар у 18 часова
4. септембар, Врање у 19 часова
5. септембар, Прокупље у 17 часова
6. септембар, Краљево у 18 часова
7. септембар, Бор у 18 часова
8. септембар, Лесковац у 18 часова
9. септембар, Крушевац у 18 часова
10. септембар, Чачак у 18 часова
11. септембар, Крагујевац у 18 часова
12. септембар, Суботица у 18 часова
13. септембар, Пожаревац у 18 часова
14. септембар, Вршац у 12 часова

14. септембар, Панчево у 17 часова
15. септембар, Зрењанин у 18 часова
16. септембар, Сомбор у 17 часова
17. септембар, Ваљево у 18 часова
18. септембар, Смедерево у 17 часова
19. септембар, Јагодина у 18 часова
20. септембар, Кикинда у 17 часова
21. септембар, Лозница у 12 часова
21. септембар, Шабац у 18 часова
22. септембар, Сремска Митровица у 18 часова
23. септембар, Ниш у 18 часова
24. септембар, Нови Сад у 18 часова

БЕОГРАД

25. СЕПТЕМБАР У 17 ЧАСОВА

